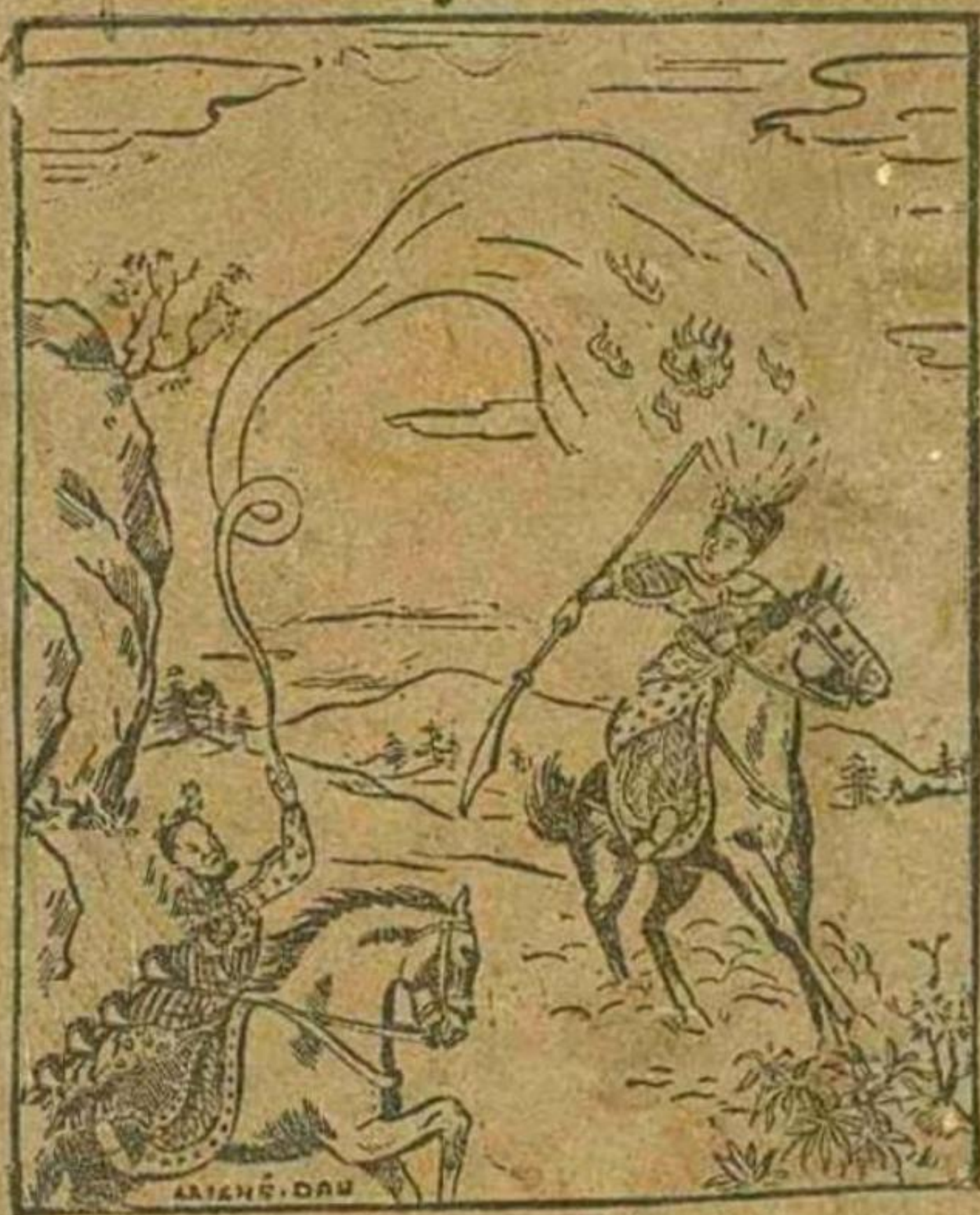

NGŨ-HỒ BÌNH-TÂY

(truyện này đọc sau bộ Vạn-huê-lầu)

Dịch-giả : TÔ-CHÂN

Chồn sa-trường, Ô phò-mã rạn sứt
Ai Bạch-hạc, Địch nguyên-soái trở tài

In, xuất bản v.v. phát hành lại nhà in

TIN-DU' THU'-XA

-27-29, đường Tạ-Thu-Thân — SAIGON — Điện-thoại : 2

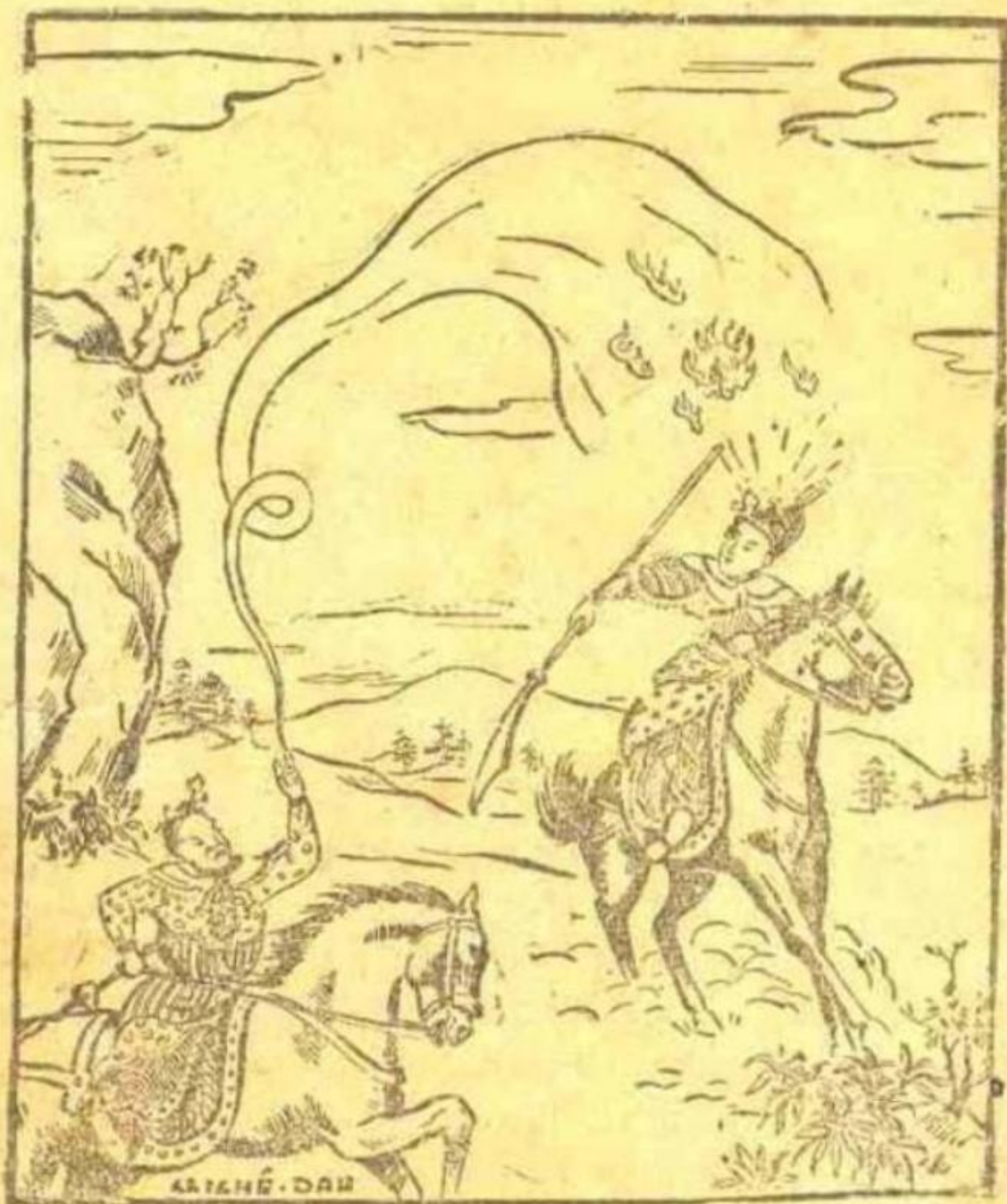
1939
Cuốn 1

NẾNG HỒ BÌNH-TÂY

nó cũng giết
Thánh thư
Bình tây

(truyện này đọc sau bộ Vạn-huê-lầu)

Dịch-giả : TÔ-CHẴN

Chồn sa-trường, Ô phò-mã rần sừ
Ái Bạch-hạc, Địch nguyên-soái trở tài

NGŨ-HỒ BÌNH TÂY

Hồi thứ nhứt

*Đi chân bần, Bao-Công lãnh chỉ,
Lập gian kế, Bàng-lặc sàm tấu.*

Đời Đại Tống, vị chúa khai cơ ban đầu hết là Thái tổ Triệu Khuôn Dã, vì Thiệu tử này nguyên là Xích tu long (rồng đỏ) ở Thượng giới xuống phạm, tánh tình hào hiệp, sức mạnh vô cùng, gồm thâu thiên hạ, dựng nghiệp khai cơ, hơn bốn trăm năm ; từ thuở Trần Kiên bình biến, huynh bảo gia thân (1), thay ngôi cho nhà Hậu Châu, đem về một mối, nối nhau mà trị, truyền lần xuống đến bốn đời. Tới đời Nhơn tông vua Gia hựu, Thiệu tử anh minh, tôi hiền tướng ngỗ, bốn phương êm lặng, bá tánh an khương. Từ ngày Tống Thái-tổ thăng hà, cha con nhà họ Dương là một bọn anh hùng, đều nối nhau mà thác lần hết (2), nay lại có Ngũ hồ tướng phụ bạc, bảo hộ giang san, tiêu trừ giặc loạn, ấy là việc sau. Đây nói về việc vua Nhơn tông, ngày kia lâm triều, bá quan văn võ triều kiến xong rồi, văn theo văn vị, võ lại võ ban, y thứ đứng chầu ; có quan Trị điện truyền hô lên rằng : « Thánh thượng có truyền chiếu : như bá quan có việc chi thì tâu, bằng không việc thì lui chầu. » Bỗng có một đạo bốn chương ở ngoài quận Thiềm tây gởi về tâu rằng : Quận ấy năm nay mất mùa, muôn dân nghèo đói, khổ sở chẳng cùng. Thiệu tử xem rồi, bèn kêu Bao Chuần mà nói rằng :

(1) Xin coi Nam Tống Phi Long có nói rõ.

(2) Dòng Dương Nghiệp.

« Nay nhơn này mùa màng thất bát, dân sự đói khát nghèo nó cũng giết Bao Khanh hãy chịu phiên thay mặt trăm mà l. Thánh thượng mựa chờ diên trì, phải đi cho sớm, ra đi Bình tây cứu giúp cho dân. » Bao Công nói : « Tôi mang ơn chén rất dày, dầu nát thân này cũng chưa trả đặng, huống chi việc nhọc nhằn chút đỉnh đâu dám từ nan. » Nhơn tông rất đẹp, hạ lệnh bãi triều, bá quan ai về phủ này.

Ngày thứ, Thiên tử hạ chỉ truyền bày diên yến nơi Kim loan điện mà tiễn biệt Bao Công ; những tôi đại thần đều đến dâng rượu mà tống hành ; mãn tiệc rồi, Bao Công với các quan tạ ơn Thiên tử lui ra. Bao Công về dinh, chẳng dám diên trì, cứ lo sắm sửa lên đường. Phu nhơn là Lý thị bèn bày tiệc rượu mà đưa, vợ chồng ngồi ngang nhau ăn uống. Phu nhơn nói : « Tôi nguyện cho tướng công đi đường qui thể bình an, công vụ hoàn thành mà về triều cho sớm. » Bao Công tạ ơn, uống thêm vài chén rồi đứng dậy từ biệt mà lên đường. Văn võ quan viên đem nhau đến đưa đón rất đông. Bao Công cảm tạ rồi từ biệt các quan, phát ba tiếng pháo rần rộ ra đi. Bá tánh nghe Bao Công xuất hành, nào đường thủy đường bộ hai bên đèn cò đặt bàn hương án mà đưa người. (Nguyên Bao Công này thật là người trung thần, chánh trực vô tư, những án nào hồ nghi chưa rõ, chừng đến tay người thì phân đoán cũng xong ; hoặc có người bị hiếp mà thác oan, thì người cũng xức ra minh bạch.) Lúc nọ bá tánh đều biết người là một ông quan thanh liêm chánh trực, cho nên ai ai cũng đều cung kính như thần, hai bên đường hương đèn chẳng dứt. Bao Công đi đến đâu thì những quan văn võ các địa phương đều ra đưa đón chật đường, bởi có ấy cho nên Bao Công đi đường bằng an vô sự, thẳng ra Thiểm tây mà chân tế.

Thuở ấy triều Đại Tống có chín vị vương, tám vị hầu, văn võ quan viên ngay vua vì nước rất nhiều, duy có một bọn gian thần, người làm đầu lại ở trên hết quan liêu, người ấy họ Bàng tên Hồng, vua Nhơn Tông lại chọn con gái lớn của va mà dùng làm Quý phi, để phục thị trong cung,

vua rất yêu lắm, cho nên va tức thì đang làm chức Tề tướng trong triều, ghen hiềm ghét ngỗ, lòng lang dạ độc, duy sợ có một mình Bao Công mà thôi, chẳng hòa ; lại còn một người rể thứ Thanh lại đương làm chức Binh bộ thượng thư người này với Địch Thanh lại có cái thù giết cha, (nguyên xưa ông nội Địch Thanh là Địch Nguơn làm quan Thống chế, còn ông Tôn Tú thì làm quan Vận lương, vì đi trễ ngày mà bị Địch Nguơn giết đi, bởi cớ ấy nên Tôn Tú thường oán hận trong lòng ; cha vợ chàng rể hai người đều kết đảng với nhau lo mưu hãm hại Địch Thanh mà trả thù, song còn kiên cố Bao Công nên chưa dám.) Ngày ấy thấy Bao Công vắng chỉ đi chân bàn rồi, thì hai cha con đã sanh lòng hãm hại.

Ngày kia Tôn Tú ngồi kiệu đi đến tướng phủ. Bàng Hồng cho người ra rước vào, cha con ra mắt nhau xong rồi ngồi lại uống trà, nói chuyện dằng dãi hồi lâu rồi Bàng Hồng mới nói rằng : « Cha tưởng lại cái thằng Địch Thanh mà nó dám đối đầu với cha, việc ấy con cũng đã rõ, lúc nọ Tây Liêu hưng binh xâm phạm Ngõa kiều quan ; lão và Bao Chuần lại bảo cử cho nó đề binh rã mà giải cứu Ngõa kiều quan ; lúc ấy cha với Vương thiên Hóa thương nghị với nhau muốn đoạt cái công lao ấy nên mới bày ra cuộc tỷ võ giữa triều, chẳng dè Vương thiên Hóa lại thác về tay nó, nên con gái cha nhưn đó cũng bỏ mình, Thánh thượng bèn bắt tội nó, có Địch thái hậu cứu khỏi, lại lãnh binh mã ra cả phá binh Liêu ; đến sau Tây Liêu quốc lại hưng binh xâm phạm nữa, cha mới tiến cử nó ra mà dẹp giặc, là vì cha liệu chắc lúc ấy Tây Liêu binh rổng tướng mạnh, nên có ý muốn mượn tay giặc mà giết nó cho rồi mới đã nư giận, chẳng dè thằng nhũ khốn ấy nó giỏi quá, võ nghệ cao cường, mưu mô gồm đủ, lại thêm một bọn cần tài theo mà giúp sức, nó giết tướng của Tây Liêu như là : Táng thiên Vương, Từ nha Xai, Đại mạnh Dương, Tiều mạnh Dương, Tiết đức Lễ, và mấy mươi

(1) Cha vợ vua.

muôn binh nó cũng giết sạch, không còn một đứa ; bởi có ấy cho nên Thánh thượng mười phần yên chuộng, bèn phong cho nó làm Bình tây Tổng trấn Đại nguyên soái, sai ra trấn Tam quan, rất nên vinh hiển, cha không làm chi nổi nó, gấm rất lúc mình ; vả lại thuở nay cái thằng Bao hắc Tử (1) nó còn ở tại trào, cha nghĩ khó mà lo mưu, nay đã đi khỏi rồi, cha mới tính dựng một kế hại phước Địch Thanh đi mới xong. » Tôn Tú nói : « Con cũng vì cái thằng Địch Thanh, nên mới đến đây mà thương nghị với cha, chẳng hay cha có kế chi hay mà hạ nó được, xin cha cho con biết với. » Bàng Hồng nói : « Nay phải làm một bốn như vậy... như vậy mà tau, thì Thánh thượng ắt nghe theo ; chừng ấy Địch Thanh hao kiệt, bốn tướng anh hùng, dầu có ba đầu sáu tay đi nữa cũng chẳng khỏi bỏ thầy nơi đất Tây liên. » Tôn Tú nói : « Việc ấy con e chưa lấy chi làm khoái ý, thoãn như Tây liên quốc mà binh thiếu tướng ít, đánh không lại nó mà phải đuổi nó đi, thì có phải là cái công lao của nó lại càng trọng thêm nữa chăng, xin cha hãy lo kế khác mới xong. » Bàng Hồng nói : « Hễ Địch Thanh đem binh đi rồi, thì phải sai người khác ra trấn thủ Tam quan, mà thế cho nó, chừng ấy cha sẽ tau với Thánh thượng mà bảo cử cho con ra đó mà trấn thủ, rồi con cứ làm như vậy... như vậy mà hại nó, được chăng ? » Tôn Tú nghe nói cả mừng, bèn nói rằng : « Kế ấy rất hay, vậy thì ngày mai cha hãy tau đi. » Thương nghị xong rồi, Tôn Tú liền từ biệt mà về phủ mình.

Ngày thứ trời vừa rạng sáng, thiên tử làm trào bá quan bái yết vừa xong, Bàng Hồng bèn bước ra tau rằng : « Nhơn năm rồi Tây liên quốc hưng binh xâm phạm nước ta, nhờ có Ngũ hổ tướng anh hùng hao kiệt làm cho chúng nó vỡ mặt mà lui binh : nay trước mắt đây tuy là an nhiên vô sự, song tưởng lại vua Tây liên lòng tham chẳng nuâm, cũng chưa chắc chi là thiệt lòng qui phục, e còn dấy động binh đao, huống chi Tây liên là nước rất hẹp nhỏ, lẽ phải nạp cống cho thiên trào, có dân nó lại dám làm điều bội nghịch, dấy động can qua, mà

(1) Bao hắc tử (thằng mặt đen), là nổi Bao Công.

xâm lấn bờ cõi, làm cho phải nhọc oai trời, ấy cũng như tội phản nghịch đó, tuy là có Địch Thanh oai võ, chẳng nó đánh chẳng lại nên phải quyền mà đầu đỡ trong một lúc đó mà thôi, xin bệ hạ hãy xét lại ? » Nhơn Tông hỏi : « Theo ý khanh tướng thì phải làm thế nào ? » Bàng Hồng nói : « Nước nhỏ mà dám xâm phạm Thiên triều, lấy theo luật thì phải hưng binh mà vắn tội, chớ chẳng nên dung thứ, theo ý ngu của tôi, thì chỉ bằng hưng binh cho sớm mà vắn tội chúng nó, đừng làm cho các vua Phiên biết bệ hạ oai trời nghiêm ngự, Trung quốc thanh cường, như vậy thì Trung quốc ta mới khỏi lo nước nào xâm phạm nữa. Tôi tuy bất tài, song có lòng lo cho nước lắm, xin bệ hạ nhậm lời tôi tâu đây, đừng mà làm cho thiên hạ an ninh, thiệt là ý tôi sở nguyện đó. » Nhơn Tông nghe tâu thì phán rằng : « Lời khanh tâu phải lắm, ấy là làm cho các nước Phiên nó biết rằng Đại Tống có người mà qui phục Thiên triều, vậy thì trăm ý theo lời khanh tâu, song chẳng biết khanh bảo cử người nào dựng mà đề binh gia phạt Tây lieu ? » Bàng Hồng nói : « Tôi nghĩ Tây lieu quốc binh rỗng tướng mạnh còn nhiều, mà trong nước ta đây tuy có mấy vị võ tướng, song đi cũng chẳng kham, Hồ thiên tuế với Cao thiên tuế thì đã già yếu rồi, còn từ đó sắp xuống cũng chẳng có ai xứng đáng, rất dỗi là Dương tôn Bảo anh hùng như vậy mà còn phải bỏ mình nơi đất người thay, nay nội Thiên ba lâu Vô nịnh phủ thì còn những là đàn bà và son gái côi mà thôi, còn con trai của Dương nguyên soái là Dương văn Quảng thì còn nhỏ lắm, võ nghệ chưa dựng tinh, trừ đám ấy ra thì chẳng ai mà đi dựng, tôi tưởng lại thì duy có Tam quan Địch nguyên soái với bốn viên hồ tướng đi dựng mà thôi, nếu sai mấy vị ấy đi thì ắt dựng thành công. » Nhơn tông bèn phán rằng : « Bàng khanh, trăm nghĩ lại Tây lieu tiêu quốc tuy là vô lễ, song cũng là chúa một nước, bởi nghĩ đại trong một lúc mà hưng binh xâm phạm bờ cõi, nay đã thua mà về rồi thì ắt chẳng dám đến nữa đâu, vậy thì phải rộng dung cho nó. Nay có sai Địch Thanh đề binh qua đó, thì phải tùy cơ ứng biến chằm

chước mà liệu dùng, như nó có thuận thì thôi, mưa chớ dấy động binh đao làm chi, cho nhiều nhưng bá tánh. » Bàng Hồng nói : « Thương xót đồ đệ tiểu bang như vậy, thì là lòng thánh thượng hơn từ đó, song phép nước sum nghiêm, há đi khoan thứ cho đặng sao, nếu như vậy thì các nước khác thấy bề hạ khoan dung, chúng nó ắt bắt chước theo Tây Liêu làm vậy, e không nên. Vả lại đánh nước người mà vẫn tội, ấy là chiếu theo luật mà làm, cho chánh phép nước, sao bề hạ lại tính sai Địch Thanh qua đó tùy cơ ứng biến chằm chước liệu dùng, thì thiệt tôi chưa hiểu đặng, xin bề hạ phân cho tôi rõ. » Nhơn tông nói : « Bàng Khanh chưa rõ, nay ý trẫm muốn sai Địch Thanh qua đó, như vua Tây Liêu biết tội, dâng biểu chịu đầu, thì hãy dùng cho nó mỗi năm phải vào châu và cống lễ một lần, nếu nó chẳng qui phục triều đình thì sẽ dấy động can qua chẳng muốn chi. » (Ấy là vua Nhơn tông có dạ hơn từ, ý người chẳng muốn làm cho tàn hại sanh linh, nhiều nhưng bá tánh.) Bàng Hồng nghe vậy thì chẳng dám tâu đi tâu lại nữa, cúi đầu làm thỉnh hồi lâu mới nghĩ ra một kế, bèn tâu rằng : « Tôi có nghe bên Tây Liêu quốc có một cây cò kêu là Trán châu liệt hỏa kỳ, thiệt là báu hơn hết trong thế gian, nếu nó có qui thuận mà đầu hàng, thì buộc nó phải đem dâng cò ấy mà làm lễ cống, thì mới chịu cho nó đầu, bằng không thì cứ đem binh chinh phạt mới xong. Xin bề hạ hãy nhậm theo lời tôi tâu. » Nhơn tông nói : « Trẫm cũng y theo đó, ngặt vì Tam quan là chỗ yếu địa (1) nếu Địch Thanh cũng bốn tướng đi rồi, thì phải sai ai ra đó trấn thủ mà thế cho và mới đặng. » Bàng Hồng nói : « Có Binh bộ thượng thư là Tôn Tú, người này đủ mưu đủ trí, hề sai và ra trấn thủ ai ấy, thì khỏi lo sợ thất. » Nhơn tông gật đầu mà nói rằng : « Tôn binh bộ với trẫm cũng là gần, và đi trấn ải ấy thì trẫm mới khỏi lo. » Liền hạ chỉ sai quan Đương hộ bộ đệ chiếu ra Tam quan ải giao cho Địch Thanh, còn Tôn Tú cũng lãnh chỉ ra mà giữ thế cho Địch Thanh. Hai người tạ ơn lui ra, Thiển tử xử áo lui

(1) Là chỗ mũi gươm.

vào, các quan ai về phủ này, duy có Bàng Hồng lấy làm đặc
kể, khắp khởi mừng thăm, Tôn Tú cũng vội vã về dinh, sớm
sữa ra Tam quan ải trấn thủ.

Hồi thứ hai

*Tôn binh - bộ ra trấn Tam-quan,
Địch nguyên - soái phụng chỉ binh Liêu.*

Nói về Tam quan ải Địch nguyên soái, làm người cứng
cỏi ngay thẳng một lòng, trí dũng song toàn, võ văn gồm
đủ, lúc nhỏ nhà ở Sơn tây bị nước lụt trôi đi, nhờ có
Vương Thoàn lão tổ cứu đem về Thủy liên động, truyền thọ
binh thư võ lược, lão tổ biết người không duyên tiên đạo, mà
có phước hưởng ngôi vương hầu, ở đó học đặng mấy năm,
sau cho người xuống mà giúp nhà Tống, ấy cũng là tội
lương đồng của Triều đình, người lại với Thận quốc Thái
Ba công chúa vẫn có tước để lương duyên với nhau (1) ;
năm trước vâng chỉ đi giải chinh y (2) nhưn dịp cả phá
binh Tây Liêu, kể lấy Dương tôn Bảo tử trận rồi, vua Nhon
Tông biết người là anh hùng nghĩa dũng, bèn phong làm
Nguyên soái trấn thủ tại Tam quan, oai lệnh rất nghiêm,
binh tuân tướng phục, nội trào văn võ ai mà chẳng kính
trọng người tuổi trẻ mà anh hùng như vậy, lại là cháu
của Địch thái hậu, còn ngoài thì có Bao Công với Lộ huê
Vương đỡ đầu cho nên Bàng Hồng với Tôn Tú đã ghe
phen mưu hại, mà không làm chi đặng, vả lại Địch Nguyên
soái người có thâu phục đặng bốn vị anh hùng kết làm
huynh đệ, tình tuy là bằng hữu, song nghĩa tợ đồng bào,
bốn người ấy là : Trương Trung, Lý Nghĩa, Lưu Khánh và
Thạch Ngọc, kể Địch nguyên soái vào nữa nên gọi là Ngũ
hồ tướng ; các nước chung quanh hề nghe đến danh Ngũ
hồ tướng thì thấy đều võ mật, dưới tướng lại có hai vị

(1) Là có duyên nợ vợ chồng kiếp trước.

(2) Là áo của linh mặc mà đánh giặc.

anh hùng là Tiêu đình Quý con của Tiêu Táng với Mạnh định Quốc, là con của Mạnh Lương ; hai người ấy với Địch nguyên soái cũng là tình đầu ý hiệp theo làm bộ hạ lâu nay, lại thêm có Phạm trọng Yên và Dương Thanh cũng là đồng tâm hiệp chí với Địch nguyên soái mà bảo thủ Tam quan. Từ ngày Địch nguyên soái cả phá Liêu binh giết bọn Táng thiên Vương đến sau, ngày ngày thường khiến bốn viên hồ tướng bốn phía tuần do, e sợ Liêu binh nó dấy lại.

Ngày kia Địch nguyên soái với Dương Thanh và Phạm trọng Yên, ba người chuyện vãn với nhau, nhơn nhắc qua việc Tây Liêu quốc ghe phen hưng binh xâm phạm bờ cõi đã đánh đuổi chúng nó về rồi, song còn e chúng nó tánh cũ chẳng chưa, mong lòng tham mà hưng binh qua nữa. Bốn viên hồ tướng nghe vậy thì nói rằng : « Lúc nọ binh mã của Tây Liêu nó đã bị anh em tôi giết thời chẳng còn manh giáp mà về, nay anh em tôi tưởng chắc là chúng nó chẳng dám qua nữa đâu. » Địch nguyên soái mỉm cười rằng : « Bốn em chưa rõ ; phạm mỗi việc phải lo trước khi chưa đến, huống chi là làm tướng mà dụng binh thì phải lo ngừa giặc làm đầu, vả lại Tây Liêu là nước hung hăng, tuy nó thua trong một lúc mà lui về, chớ trong nước binh ròng tướng mạnh hầy còn nhiều, lẽ đâu nó lại chịu thua sao, nay ta lãnh mạng triều đình mà ngăn giữ chốn biên cương, thoãn có sợ hãi hao binh mà làm cho nước bị nhục, thì tội ấy chẳng nhỏ, chẳng nên chẳng đề phòng. » Chư tướng nghe vậy, bèn đồng nhau mà nói rằng : « Nguyên soái nghĩ thiệt chẳng sai, chúng tôi đâu dám bì kịp. » Bỗng có một người bước ra nói lớn lên rằng : « Nguyên soái chớ lo, như có sợ nó hưng binh qua nữa, thì chi bằng mình ra tay trước đi thì hay hơn, nay phải điem lễ binh mã kéo rốc qua Tây Liêu mà giết nó cho tận tuyệt đi, ấy là đốn cây bướng gốc, như vậy chẳng khoái lắm sao, để chi mà phải mắc công lo lắng đêm ngày đi vậy ? » Địch nguyên soái xem lại người ấy thì là Tiêu đình Quý bèn nạt rằng : « Người chớ nói quấy, Tây Liêu Vương tuy là tham đại trong một lúc mà hưng binh xâm lấn bờ cõi, nay Thánh thượng đã

lấy đức mà khoan dung cho nó rồi, người còn nói chỉ nữa, vả lại thánh chỉ chưa ra, thì lẽ đâu dám hưng binh chinh phạt, như nó có thuận thì thôi, bằng mà nó hưng binh qua nữa, thì chừng ấy sẽ làm biếu tâu với triều đình mà khởi binh trừ dẹp, cũng chẳng muộn chi. » Triều đình Quý nói : « Như Nguyên soái vậy, cũng nên gọi là người lương thiện đó. » Lúc đang chuyện văn, bỗng nghe quân vào báo nói có vương sứ là Dương đại nhơn đệ Thánh chỉ ra đây. Địch nguyên soái bèn khiến quân mở hoát cửa trung môn ra rồi sắm sửa đại cân ra nghinh tiếp vương sứ vào, lại truyền đặt bàn hương án, Nguyên soái cùng Chư tướng đều cúi quì mà nghe Khâm sai đọc chiếu.

Lời chiếu rằng :

« Vàng trời ứng vận, Hoàng đế chiếu truyền ; nay có
« Thừa tướng là Bàng Hồng tâu với trẫm rằng : Lúc nọ binh
« Tây Liêu xâm phạm Trung nguyên, tuy có Địch nguyên soái
« đánh dẹp, song xét vì Tây Liêu là tiểu quốc mà dám lung lảng
« xâm phạm Đại bang, ấy cũng là tội phẫn nghịch, không lẽ
« khoan dung, nay sai Địch nguyên soái cùng chư tướng
« thống lãnh binh rông qua Tây Liêu mà vẫn tội . vả lại bèn
« Tây Liêu quốc có một cái báu để lưu truyền trong nước,
« gọi là Trân châu liệt hỏa kỳ, như Liêu vương biết tội và
« xin đầu, thì nài nó phải đem cây cờ ấy mà dâng, lại mỗi
« năm phải vào chầu mà cống lễ như vậy mớiặng, bằng
« chẳng, thì phải đem binh gia phạt, binh định cho yên rồi sẽ
« thu binh về thảo, chừng ấy trẫm sẽ luận công trọng
« thưởng, mà đền cái công nhọc cho khanh ; lại nhơn vì
« Tam quan không chúa tướng, nên sai Binh bộ là Tôn Tú
« ra đó mà quyền lý ; khanh hãy ra binh cho sớm, chớ phụ
« ý trẫm. »

Địch nguyên soái tạ ơn vừa rồi đứng dậy làm lễ ra mắt với Dương hộ bộ, việc xong rồi, Dương hộ bộ chẳng dám ỷ lâu, liền vội vã từ biệt về thảo mà phục chỉ.

Nói về chư tướng trong ải hay đặng chuyện ấy, ai nấy đều nghiêng rặng trợn mắt mắng chưởi Bàng Hồng rằng :

« Đồ gian tặc thất phu nó sàm tấu với Thánh thượng, nên mới sai Nguyên soái với bọn ta ; thiết là đáng giận, phải chi bọn ta về trao bắt nó mà cho nó một đao phứt đi cho rồi mới đã nư giận. » Địch nguyên soái nạt rằng : « Chớ có nói quấy, tuy là Bàng Hồng sàm tấu mặc dầu, song thánh chỉ đã ra rồi thì phải vâng theo, bọn người có trách Bàng Hồng làm chi ; vậy thì phải kiểm điểm binh mã cho sẵn sàng, chờ cho Tôn Tú ra đến đây rồi thì bọn ta lập tức ra binh. » Phạm trọng Yêm nói : « Giang san còn dề dôi, chớ tánh cũ ắt khó dời, loài gian tặc nó rắp ranh kế độc, mong toan hãm hại tôi hiền, nay mà phải dấy động can qua đây thì cũng bởi nơi nó mà ra. » Dương Thanh nói : « Nay mà Bàng Hồng nó sàm tấu với Thiên tử đặt sai nguyên soái ra binh đây, thì chắc là nó đã lập kế gian chi đó. Nguyên soái phải đề phòng lấy. » Địch nguyên soái nói : « Nay binh quyền đều ở nơi tay tôi, dầu cho Bàng Hồng nó lập cái quỷ kế chi đi nữa, thì cũng khó mà làm chi tôi được, chừ tướng chớ lo. » Tiêu đình Quý đang đứng một bên, vung nói rằng : « Bữa nọ tôi đã có nói rằng phải hưng binh qua Tây Liêu mà giết chúng nó cho tận tuyệt đi thì mới là khoái chí. Nguyên soái lại nói chưa có thánh chỉ khó mà thi hành, nay có thánh chỉ rồi đó, mặc sức cho tôi, gặp một đứa chém một đứa, gặp một bày chặt một bày, giết cho tận tuyệt cho nó biết tài Tiêu tướng quân là tôi đây. » Địch Thanh nạt rằng : « Chớ có nhiều lời. » Tiêu đình Quý nói : « Nguyên soái chớ giận, tôi nói quấy rồi đó. » Nói rồi chạy tuốt vào dinh sau.

Đêm ấy Địch nguyên soái ngồi một mình bên nghĩ rằng : « Vả chẳng cây Trần châu liệt hỏa kỳ là vật rất báu của Tây Liêu để lưu truyền trong nước, sao Thánh thượng lại nghe chi lời sàm tấu của Bàng Hồng mà bảo nó đem dâng cho mình, nếu nó tiếc mà chẳng chịu dâng, thì chi cho khởi dấy động binh đao, biết bao giờ cho bá tánh an nhàn mà hồi trao cho được. » Đêm ấy Địch nguyên soái ra vào buồn bực ấy nấy chẳng vui.

lạng ngày ra cứ lo chỉnh điểm binh mã, đợi đến ba ngày Tôn Tú ra mới đến. (Nguyên Tôn Tú là đứa tham tiền của, ưa uống rượu, nên đi giặc đảng, mắc những các quan trong các địa phương, kẻ mời uống rượu, người nạp của tiền, bởi cơ ấy cho nên Dương hộ bộ đã tới trước ba ngày, sau va mới tới).

Nói về Địch nguyên soái vốn chẳng ưa Tôn Tú, song lúc này phải gấn gượng dắt Dương, Phạm hai người cùng chur tướng mở ải ra nghinh tiếp, mời vào soái phủ phân ngôi chủ khách mà ngồi, trà nước xong rồi, Tôn Tú bèn hỏi rằng : « Nguyên soái đã lãnh chỉ mà chinh Tây, sao đến nay còn chưa ra binh ? » Địch nguyên soái nói : « Tôn đại nhơn chưa rõ, vả chẳng cái ải này là chỗ địa đầu, há dám bỏ không sao, đại nhơn chưa đến, thì tôi chẳng dám lìa, nay đại nhơn đã đến rồi, thì ngày mai tôi phải ra binh. » Tôn Tú làm thình gật đầu rồi kiêu vào dinh mà nghĩ.

Đêm ấy Địch nguyên soái bèn tra điểm binh, lương, xe, ngựa, cùng các vật dụng theo việc hành binh, còn kỳ dư bao nhiêu thấy đều đem vào sổ mà giao cho Tôn Tú quyền chưởng.

Ngày thứ Địch nguyên soái mới nói với Phạm trọng Yên và Dương tướng quân rằng : « Nay có gian thần là Tôn Tú nó ra mà ở đây, vậy thì nhị vị phải ráng cho hết lòng cẩn thận, như tôi mà nhờ phước của thánh thượng, bình định đảng Tây liêu rồi, churng trở về đây sẽ hay. » Hai người gật đầu, nói : « Hai tôi cũng nguyện cho Nguyên soái đi chuyến này đây, được kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công mà về trào cho sớm. » Địch nguyên soái tạ ơn hai người, rồi thăng trướng mà hỏi chur tướng rằng : « Nội đây có ai thuộc đảng đi qua Tây liêu, đảng mã làm chức Hướng đạo chăng ? » Tiên đình Quí bước ra bẩm rằng : « Lúc trước tôi vẫn có theo cha tôi qua Tây liêu nên tôi biết hết. » Địch nguyên soái nói : « Vậy thì người hãy làm chức Tiên phuông Hướng đạo quan, còn Mạnh định Quốc, thì làm Giải lương quan. »

Rồi đó Nguyên soái cùng chư tướng lãnh binh năm muôn, phân làm đội ngũ, cờ đề bốn chữ lớn rằng : Ngũ hổ bình tây, tể cờ rồi phát ba tiếng pháo rền rộ kéo đi, nhắm Tây liên tấn phát. Hai bên đảng bá tánh đốt hương quỳ lạy mà đưa ; Nguyên soái cả đẹp. (Từ ngày Tây liên xâm phạm, Địch nguyên soái dẹp yên thì từ đó về sau, chẳng dám qua mà xâm lấn bờ cõi nữa, quả là lúc thánh vương ngồi hưởng thái bình, dân an vật thịnh ; chẳng dè bị Bàng Hồng sâm tấn, nên mới dấy động can qua, chinh phạt Tây liên mà vẫn tội, lại nài phải dâng nạp Trân châu kỳ mà hàng đầu, vả lại Tây liên quốc là nước hung hăng, lẽ đâu khứng đàm cớ mà dâng nạp, trong cuộc đao binh dấy động chém giết nhau đây, là cũng tại nơi Bàng Hồng, Tôn Tú lo kế hại Địch Thanh mà ra !)

Ấy là :

*Nhà sanh con dức nhà nghiêng ngựa,
Nước trở tới gian nước chẳng yên.*

Hồi thứ ba

*Hỏa-xoa-cang Tiêu-dinh-Quý hởi đảng,
An-bình-ãi Thốc lòng-binh tứ trận.*

Nói về Địch nguyên soái vắng chỗ đi chinh phạt Tây liên, bởi ý mình võ nghệ cao cường, nên dám theo có năm vạn binh rông và bốn viên hổ tướng mà thôi, bèn điểm binh ba ngàn giao cho Tiêu dinh Quý thống lãnh đi trước làm Tiền bộ Tiên phương Hưởng đạo quan ; còn Mạnh định Quốc cũng lãnh ba ngàn đi sau làm Hậu đội Giải lương quan ; còn đạo binh lớn thì phân làm hàng ngũ nhắm đảng rộng kéo qua Tây liên ; vừa lúc khí trời mát mẻ, võ thuận phong điều, thiệt là phải lúc hành binh lắm ; đại binh lia khỏi Tam quan, đi hơn mười ngày, mà đất ấy cũng còn thuộc về của Trung nguyên, thiên hạ nhà cửa ở liên liên, đi đến đâu đều có văn võ quan viên hầu đón,

kể đưa người rước dập đầu ; binh đi giặc đang an nhiên vô sự ; đi được nửa tháng, nhà cửa thưa thớt dần dần, hai bên đều rừng buội núi non, cây cỏ xanh um, chim kêu vượn hú. Tiêu đình Quý làm Hướng đạo quan dẫn ba ngàn người ngựa đi trước, gặp núi thì khai đường gặp sông thì bắt cầu ; đi hơn ba mươi mấy ngày tới một chỗ gọi là Hỏa xoa cang, đến đó đang lại rẽ ra làm hai, một ngã qua Đông bắc, một ngã qua Tây bắc, còn chính giữa thì một dãy núi cao, hai ngã chẳng thông nhau được. Tiêu đình Quý lơ lửng chẳng biết ngã nào, bèn truyền lệnh dừng binh lại đó đợi coi có thương khách qua lại đón mà hỏi thăm cho biết ; chẳng dè chỗ ấy là chỗ núi non rừng rú đất rộng người thưa, đợi hơn nửa ngày mà chẳng thấy có ai qua lại ; Tiêu đình Quý nóng nảy bời bời, rồi lại đợi một hồi nữa ; vừa may có một ông già đầu bạc phề phề, trạc chừng bảy mươi ngoài tuổi, ỡ xa đi lại. Tiêu đình Quý ngó thấy vội vàng giục ngựa chạy đến huơi còn đón lại mà hét lớn rằng : « Lão già kia ! Vậy chớ trong hai đường, mà đường nào đi qua Tây liên quốc ? Người hãy chỉ cho rõ ràng thì ta tha cho người, nếu người chẳng chỉ cho mau thì ta cho người một cơn ất là nát óc. » Ông già ấy nghe nói ngó lên thì thấy một vị Tướng quân hình dong rất nên hung ác, bèn nghĩ thầm rằng ; « Thuở nay chẳng hề thấy ai hỏi thăm đường mà hỏi cách dữ tợn như vậy, thôi ta cũng chẳng hơi đâu mà lời phải làm chi, để ta chỉ trèo cho hẵn đi lộn qua nước khác chơi cho bổ ghét. » Nghĩ rồi bèn nói rằng : « Tướng quân hỏi thăm đường thì hỏi, chớ việc chi mà giận dữ thế ấy ; vả chẳng cái đường phía Đông bắc này mà đi thẳng cho đến 80 dặm thì tới Hải nhi cang, rồi đi một trăm 50 dặm nữa thì đến Kỳ bàn lãnh, một trăm 50 dặm tới Kỳ lân phổ, rồi lại đi qua một trăm 50 dặm nữa mới tới An bình quan là chỗ ải địa đầu của Tây liên quốc đó. » Tiêu đình Quý lại hét lớn rằng : « Lão già điên, ta hỏi đường qua Tây liên quốc thì cứ chỉ đường Tây liên quốc, ai bảo người kể ra những non này núi kia làm chi cả đồng đi vậy. » (Nguyên Tiêu đình Quý là người ngu xuẩn lỗ mãng,

nghe ông già kể những núi này ải kia lộn xộn nhiều quá thì sợ quên đi, nên đồ quạu ra mà nạt ông già.) Nạt rồi lại nói rằng : « Thôi người chớ nói chi cho đông dài, hãy nói tắt cho ta biết : đây qua Tây liên quốc gần hay xa mà thôi. » Ông già nói : « Cứ qua phía Đông bắc mà đi thì còn hơn bốn trăm dặm nữa mới tới An bình quan. » Từ dinh Quý ngở thiệt, bèn thôi thúc quân sĩ nhắm phía Đông bắc mà tấn phát.

Nói về Định nguyên soái dẫn đại binh ở sau, cứ đi theo binh Tiêu đình Quý hoài, đi riết bảy tám ngày mới đến An bình quan.

Nguyên An bình quan là ải địa đầu của nước Thộn thộn, tướng giữ ải tên là Thốc thiên Long, đang làm chức Tổng binh, vàng chỉ ra trấn thủ ải ấy.

Ngày kia đang ở trong ải mà ăn uống, rượu vừa xoàng xoàng, bỗng nghe quân báo rằng : « Tổng trào Thiên tử chẳng biết cớ chi mà sai tướng đem binh qua đánh nước ta, còn đồn binh nơi ngoài xa, cách thành chừng 30 dặm. » Thốc thiên Long nghe báo cả giận, đứng dậy hét lớn lên rằng : « Chúa ta là người thuận thiên trị mạng, mấy mươi năm nay đã qui thuận Tổng trào, thường thường cống lễ chẳng thiếu năm nào ; nay cớ chi đương khi không mà hưng binh gây oán, là đạo lý chi vậy ? Nếu ta chẳng ta mà hỏi, thì sao cho đáng mặt anh hùng. » Nguyên Thốc thiên Long phần thì tánh người nóng nảy, phần thì đang say rượu, nên chẳng đợi Tổng binh an dinh hạ trại cùng đầu đệ chiến thư chi hết, vừa nghe quân báo thì vội vàng mang giáp lên ngựa, dẫn một ngàn binh ròng phát pháo ra thành, lướt tới gần binh Tổng mà nạt rằng : « Tổng tướng có giỏi thì hãy ra mà nạp mình cho mau. » Lúc ấy binh Tổng chưa kịp đóng dinh, quân vào báo lại. Tiêu đình Quý cả giận nói : « Loài Phiến nô rất dữ, ta chưa kịp lập dinh mà nó đã đến khiêu chiến, thôi, để ta ra trận mà đưa nó xuống âm phủ cho rồi. » Liền vội vã lên ngựa xông ra, thấy Phiến tướng mặt tợn châu sa, mày râu mắt lớn, thì hỏi rằng : « Người tên họ là chi ? » Thốc thiên Long

nói : « Ta là An bình quan Tổng binh, tên Thốc thiên Long đây, vả chăng hai nước giao hảo đã lâu, nay khi không mà dấy động binh đao, là có chi vậy ? Người hãy nói tên họ cho ta biết, đừng ta lấy đầu người cho rồi. » Tiêu đình Quý nghe nói cả giận nạt rằng : « Bởi chúa người tướng quấy, hưng binh xâm phạm nước ta, nay ta vâng lệnh chúa ta hưng binh mà vẫn tội, người hãy cắt đầu mà dâng nạp cho rồi, kéo nhọc công ta ra sức. » Thốc thiên Long phần đang say rượu, phần nghe Tiêu đình Quý nói như vậy thì giận lắm, bèn nói rằng : « Người chớ nói phách, vả chăng chúa ta đã qui thuận Tổng trào hơn mấy mươi năm, mà nay chúa người là đứa hôn quân, tham lợi quên nghĩa, vô cớ mà hưng binh thì tội ấy khó dung cho được. » Nói rồi liền huơ đao nhắm ngay đầu chém xuống, Tiêu đình Quý chẳng sợ, và cười và lấy thiết côn mà đỡ, rồi đánh vui với nhau cho đến 30 hiệp. Lúc ấy đạo binh lớn của Định nguyên soái vừa đến, nghe quân phi báo thì giận lắm mà quở rằng : « Đình còn chưa lập, quân lệnh chưa ra, sao Tiêu đình Quý nó dám cả gan tự lĩnh mà ra binh một mình. » Liên truyền lệnh giống chiêng thâu binh. Chặng dè Tiêu đình Quý đang lúc mê trận, chẳng kể đến chi hết, chiêng giống bao nhiêu thì giống, cứ việc đánh hoài, lại nói : « Ta là Tiêu đình Quý, nếu chẳng giết được thằng Phiên này thì chẳng phải là hảo hớn. » Lúc ấy Thốc thiên Long mắc say rượu nên cứ không lại, bị Tiêu đình Quý đánh cho một cơn té nhào xuống ngựa, cắt lấy thủ cấp, tưởng mình chiếm được đầu công, trong lòng mừng rỡ, rồi thừa thắng huơ còn đánh riết tới, binh Phiên vỡ tan chạy nhào về Chánh bình quan mà phi báo. Tiêu đình Quý cười ngất, rồi dạy lại đạo binh sau mà kêu lớn lên rằng : « Ầi An bình quan đã về tay ta rồi, chớ tướng hãy vào cho mau. » Và nói và huơ còn lướt xông vào ải.

(Xem tiếp tập 2)

NHÀ IN — ĐÓNG SÁCH

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25, đường Sabourain—SAIGON

Điện thoại : 20.678

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Địch nguyên soái nửa giận nửa mừng, bèn truyền lệnh quân sĩ cứ theo thứ lớp kéo tuốt vào thành. Binh Phiên vỡ tan chạy ráo, bá tánh cũng đem nhau trốn hết, bỏ thành trống trơn. Nguyên soái vào thành rồi lên giữa soái đường mà ngồi, chư tướng vào lạy mừng xong xuôi, còn Tiêu đình Quí cũng hơn hớn vui mừng, tưởng rằng mình đã lập dựng đầu công, lớn toan xách thủ cấp chạy vào dâng nạp mà lãnh thưởng. Chẳng dè vừa vào đến nơi, Địch nguyên soái xem thấy cả giận, vỗ án hét lớn lên rằng : « Tiêu đình Quí, chưa có quân lệnh của ta, sao ngươi dám cả gan tự chuyển ra binh một mình, đến khi ta hay dựng thì truyền lệnh giống chiêm trâu binh, ngươi cũng chẳng vâng, vậy thì quân pháp khó dung cho dựng. » Nói rồi liền nạt quân đao phủ dẫn Tiêu đình Quí ra mà chém. Hai bên đao phủ nhảy ra vừa muốn ra tay, Tiêu đình Quí liền nói lớn lên rằng : « Vả chẳng binh Nguyên soái đi sau, biết đầu dựng binh tình phía trước, lúc binh Quí mới đến, chưa kịp an định, chẳng dè Phiên tướng là Thốc thiên Long nó dẫn binh đến mà đánh nhau, chẳng dè cho Quí lập dinh, nếu Quí dè vậy mà chờ quân lệnh của Nguyên soái, thì ắt bị nó phá nát đạo Tiên xu, hề đạo Tiên xu mà thua đi, thì còn chỉ là oai phương của Nguyên soái, bởi vậy nên Quí phải ra mà đánh với nó, chừng lúc hai bên đang đánh vui với nhau, thì nghe sao dựng tiếng chiêm trâu binh, nay Quí đã lập dựng đầu công mà Nguyên soái lại muốn giết đi thì thiệt rõ ràng Nguyên soái muốn đoạt

công của Quý đó. » Địch nguyên soái nghe nói làm thinh, còn đang dự dự, bỗng có bốn viên hồ tướng bước ra một lượt mà xin tội cho Tiêu đình Quý rằng : « Vả chẳng Tiêu đình Quý chưa vâng quân lệnh tự chuyên mà ra binh, tuy là có tội, song cũng tại nơi Phiên tướng nó chẳng hạ chiến thư, thỉnh lĩnh dẫn binh áp đến mà đánh nhẫu, ấy là đồ sai lang chi bối, Tiêu đình Quý cực chẳng đã phải ra binh, xin Nguyên soái xét công lấy nặng ải của va mà khoan thứ cho va nhờ. » Địch nguyên soái thấy bốn viên hồ tướng năn nỉ xin tội cho Tiêu đình Quý, thì nói rằng : « Tiêu đình Quý tuy là có công lấy nặng ải, song chẳng tuân quân lệnh mà ra binh vậy thì ta cũng rộng dung cho hắn, công tội đều trừ, tự hậu phải vâng quân lệnh, bằng tái phạm thì ta không thứ. » Tiêu đình Quý cúi đầu lạy tạ lui ra. Rồi đó Nguyên soái bèn truyền lệnh sắp đặt binh mã, và điểm tra lương thảo cùng đồ vật trong thành rồi ra bằng an dân ; một phía thì truyền đem thầy hái của Thốc thiên Long mà mai táng ; nghỉ binh ba ngày, rồi để hai viên kiện tướng thống lĩnh ngàn binh ở lại giữ An bình quan, còn bao nhiêu thì kéo rốc đi, nhắm Chánh bình quan tấn phát.

Nói về tướng giữ ải Chánh bình quan là em ruột của Thốc thiên Long, tên là Thốc thiên Hồ, người ấy mình cao một trượng, tuổi vừa đang ba mươi, sức mạnh dị thường, hay dùng cây trượng búa xà mâu, chẳng ai đánh lại, vợ là Đa Hóa phu nhân. Ngày kia đang ngồi trong ải, bỗng có mấy trăm binh ngoài ải An bình quan hơ hải chạy về, đem việc Thốc thiên Long tử trận và ải An bình quan đã mất mà báo lại cho Thiên Hồ hay. Thốc thiên Hồ nghe báo cả kinh và giận lắm, nghiến răng trợn mắt mà nói rằng : « Vả chẳng Thợn quốc với Tống trào chưa hề thù khích chi nhau, hai nước hòa hảo đã lâu, chúa ta mỗi năm thường dâng lễ cống, nay khi không lại dấy động binh đao, lại giết anh ta mà đoạt ải, thì cái cừu này bao thuở cho tiêu, thôi, để ta dẫn binh ra đó, bắt chúng nó đem về mà giết hết đi, thì mới trả thù cho anh ta được. » Đa Hóa phu nhân nói : « Vô sự mà dấy binh,

thiệt là trái lẽ, song bọn Ngũ hổ tướng của Tống trào oai danh
lừng lẫy lắm, tướng công phải cẩn thận cho lắm mới được. »
Thốc thiên Hồ nói : « Phu nhơn chớ lo, để mặc ta liệu
dụng. » Nói rồi liền viết biên văn sai quân về mà tâu cho
Thọn chúa hay.

Ngày thứ trời sáng ra, Thốc thiên Hồ liền kiểm điểm
binh mã, bắn ba tiếng pháo, kéo rốc ra thành nhằm An bình
quan tấn phát.

Hồi thứ tư

*Âi Chánh binh, Tiêu-đình-Quý cã thua,
Nước Thọn Thọn, Thốc-thiên-Hồ trọn thắng.*

Ngày ấy khi trời mát mẽ, Địch nguyên soái đang thôi
thúc binh mã kéo tới, bỗng nghe quân thám thính về phi báo
rằng : « Phía trước đây có Phiên tướng là Thốc thiên Hồ
dẫn binh đi gần tới. » Địch nguyên soái vừa muốn chọn
tướng sai ra cự chiến, chẳng ngờ Tiêu đình Quý nhơn bữa
nọ giếtặng Thốc thiên Long, nên ý mình là anh hùng vô
địch, bèn lướt ra lãnh mạng mà đi, Địch nguyên soái dặn
rằng : « Người có đi thì phải cẩn thận, chớ nên khi giặc. »
Tiêu đình Quý nói : « Nguyên soái chớ lo, rất đời là Thốc
thiên Long mà còn phải thác về tay Quý thay, huống chi
Thốc thiên Hồ. Thôi hôm nay Quý chẳng thêm giết nó làm
chi nữa, để bắt sống về đây mà nạp cho Nguyên soái mà
thôi. » Địch nguyên soái liền điểm binh một ngàn giao cho
Tiêu đình Quý. Đình Quý lãnh lĩnh lên ngựa hươi côn xông ra
trước trận, ngó thấy Phiên tướng mặt mày hung ác, tướng mạo dị
thường, người cao ngựa mạnh, mắt ngó lờm lờm, Tiêu đình
Quý bèn nạt lớn lên rằng : « Loài phiên nô, hãy đến mà nạp
mình ! » Thốc Thiên Hồ cả giận bèn mắng lại rằng : « Loài Nam
mang, chớ có khoe miệng, mi lên họ là chi hãy nói cho
ta nghe thử. » Tiêu đình Quý nói : « Ông là Tiên bộ Tiên
phường Tiêu đình Quý đây, con hãy mau mau bỏ tay mà

dàng ải cho rồi, kéo nhẹ ông ra sức.» Thốc thiên Hồ nghe nói thì biết là đũa giết anh mình, vùng nổi giận lời đình mà hét lên rằng : « Đồ súc sanh, mi đã giết anh ta, nay ta gặp mi đây nếu ta giết chẳng đặng mi, thì ta thề quyết chẳng làm người. » Nói rồi huơ thương đâm tới. Đình Quí cũng huơ côn rước đánh ; đánh đến ba mươi hiệp. Thốc thiên Hồ sức mạnh càng thêm. Tiêu đình Quí mồ hôi ra ướt đầm, liệu đánh chẳng lại, bèn cuốn vó chạy dài. Thốc thiên Hồ đuổi theo chẳng kịp bèn gò ngựa trở lại.

Tiêu đình Quí chạy về đến dinh, vào bẩm với Nguyên soái rằng : « Thốc thiên Hồ quả nhiên lợi hại, tôi đánh chẳng lại và bắt cũng chẳng đặng, xin Nguyên soái cho tôi kỳ lại một ngày, mai tôi sẽ bắt nó cho. » Địch nguyên soái nạt rằng : « Chớ có nhiều lời, hãy lui ra cho rảnh. » Tiêu đình Quí cúi núm lui ra, trở về dinh mà ngủ.

Ngày thứ quân về phi báo nói có Thốc thiên Hồ đến khêu chiến, Địch nguyên soái liền sai Thạch Ngọc ra ngựa. Thạch Ngọc vàng lĩnh lãnh binh xông ra, hai bên giáp trận, thông tên họ rồi, Thốc thiên Hồ thấy Thạch Ngọc tướng mạo đường đường, oai nghi lẫm lẫm ; lời ăn nói ôn hòa, chớ chẳng phải lỗ mắng như Tiêu đình Quí vậy, bèn huôn huôn mà nói rằng ; « Thạch nam mang, vả chẳng chúa ta là anh mình chi chúa, với Tống trào hòa hảo đã lâu, thường năm thường cống lễ, nay khi không mà dấy động binh đao, đem binh vô danh qua xâm lấn nước ta là cớ chi vậy ? » Thạch Ngọc nghe nói bèn cười rằng : « Thốc thiên Hồ, cứ như lời người nói đó thì cũng phải, song quấy là tại chúa người tham lếu, đã ghe phen xâm phạm nước ta, nhiều hại lẽ dân, tội tày sông biển, bởi vậy cho nên chúa ta mới sai Địch nguyên soái cùng bọn ta hươg binh qua đây mà vắn tội, sao người gọi rằng ra binh vô danh ? » Thốc thiên Hồ nói : « Lời người nói rất sai, vả chẳng nước ta vắn qui thuận Tống trào, từ ấy những nay đã mấy mươi năm, chẳng hề dấy động một binh một tướng chi, sao người lại nói rằng nước ta ghe phen xâm lấn Tống trào, lời nói ấy chẳng là lếu lẫm. » Thạch Ngọc nói :

« Người chớ có xảo ngôn, mấy năm trước chúa người đã hưng binh qua mà khuấy rối chốn Biên cương, bởi có Dương nguyên soái của ta ngăn đón, người đã ra oai mà quét sạch binh mã của nước người, chẳng biết là bao nhiêu, mới năm rồi đây, chúa người lại dặt bộn Táng thiên Vương với Tứ nha Xai, đem binh qua vây phủ Ngổa kiều quan, lại mong lòng thâu đoạt Trung nguyên, nhờ có Địch nguyên soái của ta đánh giết, làm cho nước người, nào binh hùng tướng mạnh gì thấy đều chết sạch, nên mới dựng bình tịnh từ ấy đến nay ; sao người lại gọi rằng thuở nay chẳng hề dấy động một binh một tướng chi, hoặc là người ở đâu mới đến Phiên quốc mà làm quan, cho nên không hiểu việc ấy chăng ? » Thước thiên Hồ nghe nói vùng cười xòa, rồi nói rằng : « Nếu vậy thì bọn người đi lộn đàng rồi, chỗ này chẳng phải là Tây liên quốc đâu. » Thạch Ngọc hỏi : « Vậy chớ chỗ này là xứ nào, mà gọi rằng chẳng phải Tây liên quốc ? » Thước thiên Hồ nói : « Nước ta đây là Thộn thộn quốc, chẳng hề cừu oán chi với nước người, đang khi không sao người lại dấy động binh đao mà đoạt quan trăm tướng ; nếu Tây liên quốc đã xâm phạm nước người, thì người cứ đi chinh phạt Tây liên mới phải cho, sao lại làm lếu mà qua đây, ấy là tại ý Tống vương, hay là tại Địch Thanh hơn sợ Tây liên mà chẳng dám đi, lại khi dễ nước ta đây không có binh hùng tướng mạnh hay sao ? » Thạch Ngọc nghe nói thì trong lòng đã hiểu rồi, bèn vòng tay xá mà nói rằng : « Như lời Tướng quân nói đó thì bọn tôi đã đi lộn đàng rồi, vậy xin Tướng quân chớ giận, để tôi về bẩm lại với Nguyên soái tôi dựng người ra đây mà tạ tội với Tướng quân. » Thước thiên Hồ nói : « Người chớ trông về, đã giết anh ta rồi, nay tạ tội mà trừ hay sao ; thôi, hãy lành cây thương ta đây mà về. » Nói rồi hơi thương xót lại dăm nhàu, Thạch Ngọc cứ thương tiếp đỡ, rồi nghĩ biết mình rằng quấy, không lẽ giao phương, liền quày ngựa chạy về. Thiên Hồ rượt theo chẳng kịp phải trở lại, rồi ngược mặt lên trời kêu anh mình mà than rằng : « Đại ca ôi ! Nay Tống trao hưng binh chinh phạt Tây liên, bởi đi lộn đàng qua đến nước

ta, lại giết lầm anh đi, nay em quyết bắt cho đặng Tiêu đình Quý phân thầy muôn đoan mà rửa hờn cho anh, ngặt vì binh thiếu tướng ít, biết liệu làm sao bây giờ. » Về đến ải, liền vội vả sai người đi báo cho ải Kiết làm hay, đặng xin thêm binh mà giúp sức, lại làm văn biểu sai người về trao tâu cho Thọn chúa hay.

Nói về Thạch Ngọc về đến đình mặt mày buồn xo, Địch nguyên soái thấy vậy thì hỏi rằng : « Hiền đệ ra trận thắng bại thế nào, mà có hơi buồn rầu làm vậy ? » Thạch Ngọc nói : « Chỗ này là Thọn quốc chớ chẳng phải Tây Liêu, bọn ta đã đi lộn đảng rồi mà còn giết lầm Phiên tướng, nay Thốc thiên Hồ nó quyết chí báo cừu, chẳng khứng chịu thôi, tôi nghĩ vì mình đã quấy, nên chẳng dám giao chiến với va, phải trở về đây mà bẩm lại cho Nguyên soái hay, coi tính lẽ nào ! » Địch nguyên soái nghe nói làm thính, bán nghi bán tính, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi truyền đòi Tiêu đình Quý vào mà hỏi rằng : « Người xưng rằng thông thạo đảng sá Tây Liêu, nên ta mới khiến người làm Hường đạo, sao người chẳng đến Tây Liêu, lại dắt qua Thọn quốc là có chi vậy ? » Tiêu đình Quý nghe hỏi thất kinh, ngơ ngẩn một hồi rồi bẩm gượng rằng : « Sao Nguyên soái biết đặng ? » Địch nguyên soái nói : « Hôm nay Thạch tướng quân ra trận nghe Thốc thiên Hồ nói rằng đây là Thọn quốc chớ chẳng phải Tây Liêu, vậy thì liệu làm sao ? » Tiêu đình Quý nói : « Xin Nguyên soái chớ tin, vả chẳng đảng Tây Liêu quốc tôi đã biết rõ ràng minh minh bạch bạch, bởi Phiên nó nó liệu đánh không lại ta, nên nó kiếm điều mà gạt ta đó, như quả tôi dắt lộn đảng thì tình nguyện án theo quân pháp. » Nguyên soái nghe nói trong lòng nghĩ ngại, làm thính hồi lâu rồi nói rằng : « Thôi, để mai ta ra trận mới rõ phải chăng ».

Đêm ấy nghĩ ngợi, ngày thứ quân vào phi báo nói có Phiên tướng là Thốc thiên Hồ đến trước đình khiêu chiến. Nguyên soái vội vả điểm binh năm ngàn, lên ngựa hươi đao, dẫn hết bốn viên hồ tướng phân làm tả hữu phát pháo xuất binh, ra đến nơi lập bày trận thế, đội ngũ chỉnh tề.

Thốc thên Hồ xem thấy Định nguyên soái mình ngồi Hiện nguyệt long cu, tay cầm Định đường kim đao, đầu đội kim khôi, mình mang kim giáp, khí vũ hiên ngang, oai phong lẫm lẫm, Thốc thiên Hồ liền nghiêm thương mà hỏi rằng: « Người tên họ là chi? » Định nguyên soái nói: « Ta là Tổng trào Bình Tây, Đại nguyên soái Định Thanh đây, còn người có phải là Thốc thiên Hồ chăng? » Thốc thiên Hồ nói: « Đã biết tên ta rồi, còn hỏi làm chi cho mất công. » Định nguyên soái nói: « Nước người là nước Tây Liêu, tại sao xưng rằng Thợn quốc, ấy có phải là nước người đã hết binh hùng tướng mạnh, sợ thác ham sống, kiếm lời dối trá mà gạt ta chăng? » Thốc thiên Hồ nói: « Nước ta binh hùng như gió, tướng mạnh tựa mây, nội Thợn trào anh hùng hào kiệt dư muôn, há đi sợ chi người mà phải kiếm lời dối trá, thiệt ta rất chê người, mình đã làm chúa soái, thống lãnh lục sư, mà lại nghe chi đũa hồ đồ, lấy đao làm lý, gọi dê là trâu, đã đem binh vô danh xâm phạm nước người, lại đoạt quan trăm tướng mà hại anh ta, vậy thì còn chướng quân binh quyền làm chi, sao chẳng lui về mà làm ruộng cho xong. » Định nguyên soái nói: « Người nói rằng nước này chẳng phải Tây Liêu, vậy chớ lấy chi mà làm bằng cứ? » Thốc thiên Hồ nói: « Ta biết chắc bọn người đi lộn đảng tại Hỏa xoa cang, vì lúc bọn người đi đến đó rồi chẳng đi qua phía Tây bắc, lại nhè phía Đông bắc mà đi qua nước ta đây, còn chẳng chịu rằng lộn đảng sao? » Định nguyên soái nghe nói bèn nghĩ thầm trong bụng rằng: « Ta vẫn còn nhớ, lúc đi đến Hỏa xoa cang có hai mối đảng, mà Tiêu đình Quý lại dắt đi qua ngã Đông bắc, nếu vậy việc này đây cũng tại Tiêu đình Quý mà ra, song ta cũng quấy, vì chẳng biết nghĩ suy đề dùng đũa lỗ mãng mà cho làm Hường đạo quan, nên mới đi lộn đảng mà gây oán gây thù với nước khác, mũi vậy thì lại chịu đòn, nếu triều đình mà hay đảng thì ắt qui tội cho ta, chạy đâu cho khỏi! » Nghĩ rồi bèn vòng tay mà nói với Thiên Hồ rằng: « Xin tướng quân bớt giận, mà nghe tôi phân lại một đôi điều. »

Hồi thứ năm

*Thiên-Hồ bắt sống hai tướng,
Địch-Thanh biết lỗi cầu hòa.*

Nói về Địch nguyên soái biết rằng mình quấy, nên vòng tay mà xin lỗi với Thiên Hồ rằng : « Bối Hường đạo quan chẳng biết đường mà đi lộn qua đây, xâm phạm ai quan mà mình niệm hòa khí, vậy xin tướng quân bớt giận, lui binh vào ai, rồi ngày mai bốn soái phải đến mà chịu lỗi vì tội sai lầm, cùng giao ai An bình lại mà kéo binh qua Tây Liêu quốc, ước có đặt chăng ? » Thốc thiên Hồ nói : « Địch Thanh ! Người làm chúa tướng, chấp chưởng binh phù, mỗi mỗi đều y theo người sai khiến, nay người để cho Hường đạo dắt đi lộn đường, lại đoạt ai mà giết anh ta đi, rồi muốn xin lỗi mà về, thì về sao cho được ! » Nói vừa dứt lời liền hơi mâu đâm tới ; Địch nguyên soái hơi dao đỡ ra, và cười và ăn năn rằng : « Thốc tướng quân ! Bối bốn soái sợ ý trong một lúc, để cho Hường đạo quan đi lộn đường, cùng giết lầm anh của Tướng quân, việc ấy tuy là rủi ro, chứ cũng chẳng qua bởi câu sớ. Nay mà tướng quân có muốn oán giận cứu đi nữa, thì việc cũng đã lỡ ra rồi, biết làm sao cho được, huống chi bốn soái cũng đã cho người mai táng thầy hài ; chừng binh định Tây Liêu rồi, bốn soái sẽ về trao mã lâu cho Thánh thượng hay, dâng phong tặng mỗ phần mà báo được cho người, xin Tướng quân xét lại ». Thốc thiên Hồ nói : « Chớ có nhiều lời, như nay mà anh ta sống lại, thì ta mới chịu hòa, bằng chẳng vậy thì ta quyết liều sống thác mà thôi ». Nói rồi lại hơi mâu mà đâm nữa. Địch nguyên soái cũng lấy dao đỡ ra, rồi ăn năn năm ba phen chẳng được, cực chẳng đã phải dạy lại hỏi hai bên rằng : « Có ai dám ra đánh với va chăng ? » Trương Trung lãnh mạng nhảy ra. Địch nguyên soái với ba tướng kia lui lại ; Trương Trung hơi dao xong ra chém tới, Thốc thiên Hồ cũng hơi mâu rước đánh, hai tướng đánh vui với nhau đến 60 hiệp, Trương

Trung ngấn đánh chẳng lại, bị Thốc thiên Hồ đánh vệt cây đại đao ra rồi với tay bắt sống nơi trên ngựa, hồ quân trối lại ; Địch nguyên soái xem thấy cả giận vừa muốn ra ngựa, bỗng có Lý Nghĩa lướt ra nói rằng : « Nguyên soái mựa chớ nhọc công, để tôi đi bắt nó cho ». Nói rồi gục ngựa chạy bay ra trận, hươu thương đâm nhâu. Thốc thiên Hồ cũng hươu máu rước đánh. Đánh đến năm chục hiệp, Lý Nghĩa đuối sức, rồi cũng bị Thiên Hồ bắt luôn. Thạch Ngọc cả giận, gục ngựa xông ra, hươu cặp song thương tiếp đánh. Thốc thiên Hồ chẳng khiếp sợ chút nào, cứ hươu máu cự chiến. Hai đảng đánh vùi vùi nhau đến tám chục hiệp chưa phân hơn thua. Địch nguyên soái thấy vậy sợ e Thạch Ngọc thất cơ, bèn truyền lệnh gióng chiêng thâu binh. Rồi đó hai bên đều thâu quân ai về dinh nấy.

Thốc thiên Hồ về đến dinh khiến quân dẫn hai viên Tổng tướng ra. Trương Trung, Lý Nghĩa bị quân dẫn ra, đứng lờm lờm mà ngó Thốc thiên Hồ. Thốc thiên Hồ nói : « Bọn người đã bị ta bắt rồi, sao lại chẳng quì ? » Hai tướng nạt rằng : « Người chớ khoe miệng, bọn ta đây là đại tướng của Thiên triều, há đi quì lụy người là đấng Phiến nô sao ? » Thốc thiên Hồ nói : « Mấy mươi năm nay hai nước đã hòa hảo với nhau, nay cớ chi khi không mà dấy động binh đao, lại khoe sức mạnh, trăm tướng đoạt quan, là đạo lý chi vậy ? Nay đã bị bắt rồi mà còn dám cứng xằng với ta sao ! » Trương Trung cười nói : « Thốc thiên Hồ, người đã hồ đồ, trở lại nói ta rằng trái lẽ ». Thốc thiên Hồ nghe nói cả giận râu tóc đều đứng, trợn mắt nghiêng răng mà hỏi rằng : « Chỗ ta làm hồ đồ là chỗ nào, người hãy nói cho ta nghe thử ! » Trương Trung nói : « Bọn ta vưng chỉ qua chinh phạt Tây hên, rồi đi lộn đường mà qua đến nước người, ấy cũng là sự thường, chẳng dè binh ta mới đến, chưa kịp an định, chớ chi mà anh của người là Thốc thiên Long để hướn hướn mà hỏi trước hỏi sau coi đi coi lại cho rõ ràng minh bạch đã ; hễ bọn ta mà biết đây là chẳng phải nước Tây hên thì ắt mau mau đem binh trở lại, thì có lẽ đâu tới sann oản sanh thử ; cũng tại nơi

anh người ỷ mình sức mạnh, lúc bình ta mới tới thì dần binh ào đến mà đánh nhau, bọn ta không lẽ làm thính, phải ra oai mà ngăn chống; vả lại đao thương là vật vô tình, hai cạp tranh nhau phải có một con bị hại, người chẳng thác thì ta, ta chẳng thác thì người, ấy cũng là lẽ thường, nay anh người rũi mà thác ấy là sự tự nơi mình đó, chớ người lại bảo ai thường mạng cho sao. Còn như hai anh em ta đây là đường đường nam tử, đứng giữa trần ai, rũi sa cơ mà bị người bắt đặt rồi, muốn chém thì chém, muốn giết thì giết, ta há sợ sao. » Lý Nghĩa đứng một bên nghe Trương Trung nói lời cứng cỏi như vậy, thì cũng nói tiếp theo rằng : « Trương huynh, nay bọn ta đã bị bắt rồi, thì quyết một lòng làm quĩ không đầu mà thôi, lại phải mất công mà nói làm chi vô ích vậy. » Thiên Hồ nạt rằng : « Bọn người muốn thác, thì có khó chi. » Hai tướng nói : « Thiên Hồ, người cũng nghe danh Nguyên soái của ta chớ, lúc trước binh Tây Liêu hơn mấy mươi muôn, mà người còn giết sạch thay, huống chi là nước người, đâu có binh hùng tướng mạnh đi nữa thì lại làm chi cho nổi Nguyên soái ta sao. Nếu nay mà người có giết 2 anh em ta đây rồi, thì Nguyên soái ta ắt đem binh đánh rốc tới mà báo thù, chừng ấy đâu cho chúa người mà có muốn cầu hòa đi nữa cũng khó mà hòa cho được; vả lại người giết lầm anh của người đó là Tiêu đình Quý, chớ có can chi đến anh em ta đây sao ? » Thốc thiên Hồ nghe Lý Nghĩa nói cho một hồi, bèn làm thính mà nghĩ thầm rằng : « Lời chúng nó nói đây cũng phải, bởi anh ta táo bạo (1) chẳng hỏi trước hỏi sau, nên mới ra việc như vậy ; song khi không mà bị giết, lẽ cũng phải báo cừu, nhưng vậy mà người giết anh ta thì là Tiêu đình Quý, chớ không phải bọn này, vậy để ta bắt Tiêu đình Quý rồi ta sẽ thả chúng nó ra thì xong. » Tính rồi bèn kêu quân sĩ mà dạy rằng : « Hãy đem Trương Trung với Lý Nghĩa mà giam lại nơi dinh sau, để ta bắt đặt Tiêu đình Quý rồi sẽ thả chúng nó về. » Hai tướng nghe nói ac lòng, chẳng lo chi hết.

(1) Táo bạo : ' nóng nảy.

Nói về Định nguyên soái thân binh về đến ải, vào soái phủ mà ngồi, rồi cho đòi Tiên đình Quý đến mà quở rằng : «Người đã xưng rằng thuộc biết đảng qua Tây Liêu quốc, nên ta mới để cho người làm Hường đạo, lúc đến Hỏa xoa cang, sao người chẳng đi qua phía Tây Bắc lại đi qua phía Đông Bắc đã đi lộn nhằm Thộn quốc rồi người lại chẳng hỏi trước sau cho rõ mà giết phứt Thốc thiên Long đi, làm cho sanh chuyện oán thù, như việc này đây mà tráo đình hay dựng thì tội ắt chẳng vừa. » Nói rồi liền nạt quân đao phủ dẫn Đình Quý ra xử trảm. Tiên đình Quý thất kinh, bèn quí xuống lạy lia lạy lịa mà nói rằng : « Xin Nguyên soái chớ giận, để cho tôi phân biện một đôi lời : vả Nguyên soái là chúa hết muôn binh ngàn tướng ai ai cũng phải tùng mạng Nguyên soái sai khiến. Sao Nguyên soái chẳng chọn người cho thuộc biết đảng đi, mà phong làm Hường đạo, lại để việc ấy cho tôi ; lúc ấy nếu tôi chẳng làm thì nghịch mạng Nguyên soái, nên tôi phải làm. Khi binh đi đến Hỏa xoa cang, tôi thấy hai nẻo đảng, tôi cũng sanh nghi, vì đã lâu ngày nên cũng phải quên ; lúc ấy tôi có kêu dân làng mà hỏi, nó chỉ qua ngã này nên tôi cứ đó mà đi theo. Như nay nói rằng đi lộn nước khác, mà bắt tội tôi, thì Nguyên soái cũng có tội vậy, vì Nguyên soái đã biết tôi là đứa táo bạo lỗ mãng, sao Nguyên soái còn dùng tôi làm Hường đạo Tiên phương làm chỉ cho hư việc ; vả lại việc đi lộn đảng là việc cũng bình thường, lẽ đâu đến tội xử trảm hay sao. Xin Nguyên soái xét lại. » Định nguyên soái nạt lớn rằng : « Người đi lộn đảng, làm cho bốn soái mang tội khi quân ; giết Thốc thiên Long làm cho sanh cừu oán ; Trương Lý, bị cầm, cũng bởi nơi người mà ra, tội như sông biển, mà người còn dám xảo ngôn tranh biện với ta sao ? » Nói rồi lại nạt quân đao phủ dẫn ra chém quách.

Hồi thứ sáu

Thạch-quận-mã sa tràng trảm tướng

Đa-hoa-Nữ tiết hận hưng binh

Khi Định nguyên soái hỏi quân đao phủ đem Tiên đình Quý ra mà chém, Tiên đình Quý lại bầm nứa rằng : « Nguyên

soái trách tôi rằng đi lộn đường còn như Nguyên soái với bốn viên hồ tướng cùng quân sĩ mấy mươi muôn, lại chẳng có một người nào thuộc biết đường đi hay sao, lại đề mà đi theo tôi hết, nếu bắt tội lộn đường, thì cả thấy đều đi lộn, chém tôi đi thì bao nhiêu binh tướng cũng phải chém hết, luôn đến Nguyên soái, e khi cũng chẳng khỏi. Vả lại lúc binh tôi mới đến, chưa kịp an định, Thốc thiên Long thỉnh lĩnh dẫn binh ào đến, chẳng nói rõ rằng chỗ này Tây Liêu hay là Thợn quốc, cứ áp đến đánh nhau, không lẽ tôi làm thỉnh đưa đầu cho nó cắt, phải ra oai chống cự mà giếtặng Thốc thiên Long, rồi Nguyên soái lại bắt tội tôi rằng chẳng vâng lệnh, mà bỏ qua cái công thứ nhất của tôi đi ; qua bữa sau, lễ thì để cho tôi lập công thứ nhì mới phải, Nguyên soái sao lại chẳng sai tôi đi, đề sai Trương Trung, Lý Nghĩa làm chỉ hớ quờ ra cho chúng bắt, ấy cũng là tại Nguyên soái hành binh bất thông, khiến tướng bắt tại ; nếu nay Nguyên soái mà có giết Quý đi, thì Quý cũng cam tâm mà chịu thác, song Quý e cho Nguyên soái chẳng khỏi bị Ngoại quốc họ chê cười rằng mình làm chúa tướng bất thông, lại trở mà giết oan tướng sĩ. » Địch Nguyên soái nghe Tiều đình Quý nói bấy nhiều lời, còn đang dự dự, bỗng có Tiểu điện Hồ là Thạch Ngọc và Phi³san hồ là Lưu Khánh bước ra khuyên giải rằng : « Vả chẳng Tiều tướng quân mà đi lộn đường, lẽ phải bắt tội, song cũng bởi nơi Thốc thiên Long tánh tình táo bạo mà ra, phải chỉ mà va đề hỏi đi hỏi lại cho rõ lai do thì có đâu ra đến việc này, xin Nguyên soái lấy cách ngoại gia ân mà thứ dung cho Đình Quý một phen, phòng ngày sau va còn lập công mà chuộc tội. » Địch nguyên soái nói : « Nay có hai tướng quân khuyên giải, nên bốn soái cũng vị tình dĩ được mà khoan dung, song tội thác thì tha, chớ tội sống phải trừng mớiặng. » Nói rồi bèn truyền quân đem Tiều đình Quý ra mà đánh 40 côn. Đình Quý chịu đòn rồi đứng dậy lạy tạ lui về dinh sau mà nghĩ.

Từ ấy Địch nguyên soái trong lòng buồn bực chẳng vui, bèn thương nghị với Lưu Khánh và Thạch Ngọc rằng : « Bởi

Tiêu đình Quí lắm mà giết Thốc thiên Long, nên mới sanh ra cừu hận, đến đời bọn soái phải ghe phen năn nỉ chịu lỗi mà cầu hòa. Thốc thiên Hồ nằng nằng quyết một chẳng nghe, nay Trương Trung, Lý Nghĩa lại bị bắt nữa, thì liệu làm sao bây giờ ? » Hai tướng nói : « Hôm nay nơi giữa trận, Nguyên soái đã ghe phen năn nỉ, mà Thốc thiên Hồ chẳng nghe, vậy thì còn nói chi nữa, duy có đề ngày mai hai anh em tôi ra đó mà đánh riết cho nó thua đi, thì chừng ấy phục nó mới đáng. » Địch nguyên soái nói : « Xét lại thì lỗi tại nơi mình, bởi tại giết anh va, cho nên va chẳng chịu hòa cũng phải, vả lại Tiêu đình Quí mà đi lộn đảng đây, thì lỗi cũng nơi bọn soái không rõ cách lựa người, để dùng đứa lỗ mãng như vậy mà làm hướng đạo, nếu triều đình hay đảng thì tội chẳng nhỏ đâu, nay bọn soái ý muốn làm một bức thư, sai người đem qua cho Thốc thiên Hồ, lấy lễ mà giảng hòa, như va chịu thì lập tức thâu binh, bằng chẳng chịu sẽ loan thể khác. » Hai tướng nói : « Lời nguyên soái nói rất hay. » Rồi đó Địch nguyên soái liền viết thư, sai quân đem đến Phiên đình dâng cho Thốc thiên Hồ. Thốc thiên Hồ mở ra xem, thư ấy như vậy :

« Bình tây Nguyên soái Địch Thanh, kính gửi bức thư này cho Thốc tổng binh lắm thức :

« Nghĩ vì Đại Tống với Thộn trào, hòa hảo đã lâu, vốn
« không thù khích, nọn đi chinh phạt Tây Liêu mà lộn đảng
« qua quí quốc, thiệt bọn soái sai lầm, lại giết oan tướng sĩ,
« thì lỗi ấy cũng không vừa, ăn năn đã chẳng kịp, nay việc
« đã lỡ ra, hễ thác rồi làm sống sao cho đáng. Vậy thì chừng
« ta bình phục Tây Liêu rồi mà trở về trào, thì ta sẽ tâu với
« chúa ta ấm phong cho đó, đảng mà đến bởi người không
« tội thác oan, tha lễ cống ba năm, đảng mà hòa hảo với
« nhau như cũ, xin tướng quân mở lượng hải hà, nghĩ tình
« nhau mà khoan thứ; đời lời kim thạch, ta chuyên đợi tin
« lành. »

Thốc thiên Hồ xem thư rồi cười ngất lên mà nói rằng :
« Địch Thanh nhất gan như vậy, mà làm chúa tướng sao

xong. » Bèn lật cái thơ lại mà phê bốn câu nơi phía sau rằng : « Anh ta sống lại, hai nước mới hòa ; nếu chẳng dặng vậy, chẳng đẹp can qua. »

Viết rồi liền khiến tên quân ấy đem về cho Địch nguyên soái. Địch nguyên soái xem thơ cả giận mà nói rằng : « Bởi ta xét mình rằng quấy, nên phải nhịn nhục mà cầu hòa. Thốc thiên Hồ nó lại tưởng rằng ta khiếp, buông lời nói chẳng tuân ; thôi, để mai ta ra trận bắt sống nó cho biết sức ta. »

Đêm ấy nghỉ ngơi, qua ngày thứ có quân vào báo nói Thốc thiên Hồ đã đến trước dinh mà khiêu chiến. Địch nguyên soái liền khiến Thạch Ngọc ra binh. Thạch Ngọc vâng lệnh lên ngựa hươi song thương xông ra lướt đến đâm Thốc thiên Hồ. Thiên Hồ cũng hươi mâu rước đánh. Hai bên chiêng trống vang dậy, bụi bay mịt trời, quân reo dậy đất ; hai tướng đánh vù với nhau hơn tám chục hiệp. Thạch Ngọc đuối sức, liền quây ngựa chạy dài. Thốc thiên Hồ giục ngựa đuổi nà theo. Lưu Khánh thấy vậy, vùng bay lên trên không, giương cung bắn xuống một mũi, trúng nơi gò má bên tả. Thốc thiên Hồ hét lên một tiếng, quây ngựa chạy về. Thạch Ngọc trở ngựa rượt theo, đâm bồi một thương, trúng ngay xương sườn. Thốc thiên Hồ té nhào xuống ngựa, Thạch Ngọc liền cắt lấy thủ cấp, rồi hiệp với Lưu Khánh thừa thế giục binh áp đến đánh phá dinh trại, giết tan binh Phiên, cứu Trương Trung với Lý Nghĩa ra, rồi thâu binh về ra mắt Địch nguyên soái.

Lúc ấy Địch nguyên soái còn đang lo lắng, xảy thấy bốn tướng trở về thuật lại rằng đã giết dặng Thốc thiên Hồ rồi, Nguyên soái nghe vậy lại càng buồn bực hơn nữa, mới than rằng : « Đã đi lộn đường mà gây việc đao thương, lại giết luôn hai tướng, nếu Thượn chúa mà hay dặng, ắt sanh thù oán ra nữa, thì việc đao binh ngày nào cho dặng êm, nay ta cũng có muôn binh ngàn tướng, ta há dễ sợ chi, duy e vì vô cớ mà chính phạt lầm nước người, dầu cho dặng thẳng đi nữa thì ta cũng chẳng khỏi mang tội

với triều đình. » Tướng đến chừng nào lại càng lo rầu chừng nấy, mà việc đã lỡ ra rồi, tới lui hai lẽ khó phân, bèn truyền đem thầy Thốc thiên Hồ chôn cất cho tử tế. Còn bao nhiêu Phiên binh Phiên tướng tử trận, cũng đều lượm thầy mà chôn hết, rồi đợi trong ba ngày, chẳng thấy Phiên binh động tịnh chi nữa thì sẽ ra binh trở qua Tây Liêu, nếu có binh tới nữa, thì sẽ liệu bề khác.

Nói về vợ Thốc thiên Hồ là Đa hoa Nữ, vẫn là con gái của quan Binh bộ thượng thư tại Thộn trào, tên Thoát Luân, nàng ấy tài mạo song toàn, hay dùng cặp song đao. Ngày kia đang ngồi trong ải, nghe quân vào phi báo nói Thốc tổng binh đã tử trận rồi, bèn khóc rống một hồi, rồi liền nội đêm ấy viết thư sai người đem qua ải Kiết làm quan mà cầu cứu, một phía thì điếm binh năm ngàn kéo rốc ra thành, thẻ quyết báo oán cho chồng.

Quân thám thính về phi báo. Định nguyên soái nghe vậy thì than rằng : « Oan oan tương báo, ngày nào cho xong. » Bèn truyền cho bốn viên hồ tướng chẳng nên dụng binh, phải lấy lễ mà giải hòa trước đã, bốn tướng vâng lệnh vừa rồi ; lại nghe quân vào báo nói Đa hoa Nữ đã đến, đang đứng ngoài thành mà khiêu chiến. Thạch Ngọc lên ngựa xông ra, thấy Đa hoa Nữ đang đứng giữa trận, tay cầm song đao, mặt giận lườm lườm, bèn nghĩ thầm rằng : « Nguyên soái dạy ta giải hòa, mà nay ta coi ý nàng này quyết đến báo oán cho chồng, lẽ nào nàng lại khứng nghe, dầu có nói cho lắm cũng là vô ích, chi bằng đánh nhau với nàng mới xong. » Nghĩ rồi liền hươi song thương đâm tới. Đa hoa Nữ cũng hươi song đao rước đánh, hai đảng đánh với nhau giây lâu mà chưa phân hơn thua. Nguyên Đa hoa Nữ là con nhà tướng, song cũng chẳng phải tay đối thủ với Thạch Ngọc, bởi Thạch Ngọc, một là thấy chồng nàng đã thác, hai là thấy nàng thân phận đàn bà, cho nên có ý nhượng hoài, chẳng dè nàng ấy gấp báo oán cho chồng, cho nên tướng Thạch Ngọc là kẻ tâm thường lại càng đánh rất hoài, đánh đến sáu chục

hiệp, Thạch Ngọc thấy vậy, liệu nhượng nữa chẳng đứng, phải hơi thương đánh vầy lại. Đa hoa Nữ tay chơn bủn rún ngăn đỡ chẳng nổi bị Thạch Ngọc đâm một thương nơi bụng mà thác. Trương Trung, Lý Nghĩa cả mừng bên truyền đối rằng : « Có lệnh Nguyên soái dạy, phải thừa thế riết tới lấy ai luôn cho rồi. » Thạch Ngọc ngỡ thiệt xua binh thẳng tới. Trương Trung, Lý Nghĩa cũng vừa binh ào theo, ba tướng hiệp lực đánh nhâu vào ai, binh Phiên vỡ tan trốn hết. Thạch Ngọc liền vào thành ra bằng an dân, rồi tiếp nghinh Nguyên soái. Định nguyên soái vào thành rồi vội vã ra lệnh rằng : « Đang khi không, lăm đánh nước người, lại đoạt quan trăm tướng, tội đã tràn trề, ăn năn đã không kịp, nay lương thảo tiền bạc trong thành phải điểm tra cho mình bạch niêm phong lại đó, phòng sau giao lại cho người, chớ nên động tới. » Nguyên soái quân lệnh rất nghiêm, chẳng ai dám cãi, đâu đó đều niêm phong lại hết, lại sai người sắm sửa quách quan, liệm thây Đa hoa Nữ mà chôn một bên mộ Thiên Hồ.

Từ ấy Định nguyên soái dàu dàu buồn bực, ăn ngủ chẳng yên, ngày đêm áy náy trong lòng, cứ than dài thở vắn.

Nói về tướng giữ ai Kiết làm quan tên là Ô ma Hãi người ấy là một viên thượng tướng, có danh hơn hết tại Thộn trào, tuổi đứng bốn chục, mặt như đất chảo, mày rõ mắt tròn mình cao vóc mập, võ nghệ cao cường, sức muốn người chẳng ai đánh lại, hay dùng cây tuyên hoa đại phủ, ngày kia đang ngồi trong ai, bỗng nghe quân của Thốc thiên Hồ sai đến báo việc Tống tráo vô cớ mà xâm phạm biên cương, đã lấy ai An bình, nay lại kéo binh đến ai mình nữa, nên phải xin binh cứu viện.

(Xem tiếp tập 3)

Nhà in TÍN ĐỨC THƯ XÃ xuất bản

25, đường Sabourain, 25

SAIGON

Điện thoại : 20.678

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Hồi thứ bảy

Địch-nguyên-soái cầu hòa chịu nhục,

Ô-ma-Hải trúng kế bỏ mình.

Ô ma Hải nghe báo cũ giận, bèn đứng cặp mây rờ, trợn đôi mắt cụp, vừa muốn điếm tướng để binh lại dặng tin của Đa hoa Nữ sai người đến báo nữa rằng : « Thốc tổng binh tử trận, binh Tống lung lảng, rất nên nguy cấp, xin tướng quân phải mau cứu viện, nếu không thì Chánh binh quan ắt mất nay mai. » Ô ma Hải vội vã điếm binh, vừa muốn kéo đi, lại có quân phi báo nói Đa hoa Nữ bị giết, Chánh binh quan nay đã mất rồi, xin tướng quân mau mau liệu kế. Ô ma Hải cả giận hét lên như sấm, rồi điếm binh một muôn-hăm hồ kéo đi.

Quân thám thính về báo, Địch nguyên soái liền vội vã lên ngựa, dẫn hết bốn viên hồ tướng xông ra trước trận. Địch nguyên soái vừa thấy Phiên tướng thì vòng tay mà hỏi rằng : « Chẳng hay tướng quân tên họ là chi ? » Ô ma Hải nói : « Ta là Kiết lâm quan chúa tướng, tên là Ô ma Hải đây, còn người là người chi vậy ? » Địch nguyên soái nói : « Ta là Tống tráo Bình tây Đại nguyên soái tên là Địch Thanh. » Ô ma Hải nói : « Ủa ! Người là Địch Thanh sao ? Và chẳng Tống chúa sai người đi chinh phạt Tây liên, sao người lại nhè nước ta mà đánh, huống chi chúa ta đã qui thuận Tống tráo mỗi năm thường cống lễ đã lâu, nay có chi người lại vọng động can qua, giết tướng cướp ai, mà khi

Thọn quốc ta chỉ lắm vậy ? » Địch nguyên soái và cười và đáp lại rằng : « Xin tướng quân bớt giận, mà nghe ta phân tỏ một đôi lời, vả chăng ta vàng chỉ chinh Tây, bởi Hương đạo quan đi lộn đường mà qua đến đây, lại giết lầm Thốc tổng binh, nay biết lỗi thì sự đã rồi, chẳng biết nói sao cho dặng. » Địch nguyên soái nói chưa dứt lời, Ô ma Hải vùng nạt lớn lên rằng : « Nó đã chẳng thông địa lý mà cho nó làm Hương đạo làm gì, còn người chẳng biết hiền ngu mà làm nguyên soái làm chi. » Mấy lời hời ấy làm cho Địch nguyên soái đỏ mặt tía tai, song cũng gằn giọng mà nói rằng : « Bởi ta biết rằng ta đã quấy, nên phải bõn thân ra đây mà tạ tội, xin tướng quân dung thứ một phen. » Ô ma Hải nói : « Địch Thanh, người đã chém tướng đoạt thành của ta, nay người lại muốn cầu hòa, thì hòa sao cho tiện, dầu cho Tống chúa đến đây mà nói, ta cũng chẳng nghe. » Nói rồi liền hươi búa chém nhầu. Địch nguyên soái cũng hươi đao ngăn đỡ, hai tướng đánh vù nhau hơn 80 hiệp, từ giờ Thìn qua đến giờ Ngọ, quân ó vang trời, cát bay mịt đất ; rồi lại đánh nhầu với nhau đến một trăm hiệp, cũng chưa phân hơn thua, Địch nguyên soái liệu đánh chẳng phải, mà cũng chẳng chịu thua, bèn lui lại ít bước, lấy Nhơn diện thú ra, mang nơi mặt, rồi niệm một tiếng : « Vô lượng Phật. » Có ý trông cho Ô ma Hải té xuống ngựa mà bắt, chẳng dè Pháp bửu ấy không linh nghiệm chi hết ; còn Ô ma Hải thấy Địch Thanh mang mặt quĩ vào thì chẳng biết ý chi, liền xốc tới hươi búa nhắm ngay đầu chém xuống ; Địch nguyên soái đứng đó trơ trơ dường như chẳng hay biết chi hết. (Nguyên trên mào của Địch nguyên soái có để ngọc oan ương, nên có một đạo hào quang xông lên, búa chém xuống chẳng dặng). Lúc ấy bốn viên hồ tướng thấy vậy liền ào đến lấy cái Nhơn diện thú ra rồi phò Nguyên soái chạy về thành. Ô ma Hải đuổi theo chẳng kịp phải thâu binh trở lại ; về đến dinh rồi ngồi mà nghĩ rằng : « Chẳng biết ý chi, Địch Thanh nó đánh chẳng lại ta, rồi nó lại lấy mặt quĩ mà mang nơi mặt, khi ta chém nó một búa, thì trên mào nó lại có hào quang xông lên, búa chém

chăng xuống, việc ấy cũng là kỳ. Thôi, ta cho nó sống một đêm nữa, ngày mai ra trận ta sẽ bắt nó mà giết phứt cho rồi.»

Nói về Địch nguyên soái thua chạy về thành, buồn bực chẳng vui, mới nghĩ rằng : « Ô ma Hải quả nhiên vô nghệ cao cường, thiếu chút nữa ta đã thất máy, lại chẳng biết vì có chi mà pháp bửu chẳng linh. » Cứ ra vào lo lắng ngồi đứng chẳng yên. Bốn vị hồ tướng thấy vậy thì khuyên giải rằng : « Trong sự hành binh thắng bại cũng là lẽ thường. Nguyên soái chớ lo rầu làm chi cho hao tổn tinh thần, để mai anh em tôi ra đánh với nó thì xong. » Địch nguyên soái nói : « Rất đối là ta đây còn đánh chẳng lại nó thay, huống chi là chư tướng đánh sao cho lại. » Bốn tướng nói : « Nguyên soái chớ lo, như bọn tôi mà đánh chẳng lại nó, thì phải dụng kế mới xong. » Nguyên soái gật đầu, rồi khiến chư tướng về dinh mà nghĩ, ngày mai sẽ nhóm nhau mà nghị kế.

Bốn tướng về dinh rồi, Địch nguyên soái ngồi suy nghĩ một mình rằng : « Chẳng biết vì làm sao mà Nhơn diện thú chẳng còn linh nghiệm nữa, còn cây Xiên vân tiên này đây có khi cũng chẳng dùng được ; tuy vậy mà vật của thần cho, chẳng nên khinh bỏ. »

(Vì làm sao Nhơn diện thú chẳng còn linh nữa ? Là vì những thần tướng hầu hạ vì Ngươn đế trên trời, đều đều thai xuống làm tướng bên nước Tây Liêu, cho nên thần thánh người cho Địch Thanh hai món pháp bửu ấy là để mà thâu phục những tướng bên Tây Liêu mà thôi, chớ những tướng bên Thộn thộn quốc thì chẳng phải là thần tướng của Ngươn đế đầu thai, cho nên hai vật pháp bửu ấy chẳng làm chi được).

Lúc ấy Địch nguyên soái thối thức ra vào, buồn bực chẳng vui, mới nghĩ đến Bàng Hồng thì than rằng : « Như việc này mà Bàng Hồng nó hay dặng, thì nó ắt lo mưu hãm hại mà sàm lấu với triều đình, nếu vậy ta mắc phải khi quân đượng tội rồi, thì chạy đi đâu cho khỏi, ôi thôi ! Muôn việc bởi trời, đến đâu hay đó, có lo cho lắm cũng không khỏi

đặng. » Đêm ấy Địch nguyên soái lui tới một mình nằm không an giấc. Trời sáng ra vừa muốn nhóm hết chư tướng mà thương nghị, bỗng nghe quân báo nói có Phiến tướng đến khêu chiến. Nguyên soái liền sai Phi san hồ là Lưu Khánh ra ngựa. Lưu Khánh vâng lệnh ra đánh với Ô ma Hải chưa đặng 40 hiệp thì đã chạy về. Địch nguyên soái lại sai Trương Trung và Lý Nghĩa ra rồi cũng thua, Địch nguyên soái bèn nhóm chúng mà nghị kể rằng : « Nay Phiến tướng nó chẳng khứng giảng hòa, thì bao giờ cho rảnh mà đi chinh phạt Tây Liêu cho đặng, vả lại Ô ma Hải thì sức mạnh phi thường, anh hùng mặt địch, nếu lấy sức mà đánh với va thì đánh sao lại, vậy thì phải dụng trí mà trừ nó mới xong. » Chư tướng đều khen hay, rồi từ tạ lui ra, ai về dinh nấy.

Đêm ấy trời thanh trăng tỏ, Địch nguyên soái bèn thay đổi y phục, mặc theo đồ thường rồi dắt Trương Trung với Lý Nghĩa đi bộ ra khỏi thành mấy dặm xem hết bốn phía, ngó thấy bên phía tả có một hòn núi Huỳnh thạch sơn sầm uất hiểm nguy, có thể mà phục binh. Ba người xem rồi đàm nhau trở về ăi. Lúc ấy vừa mới canh ba, Địch nguyên soái liền nhóm hết chư tướng thương nghị, rồi sai Lưu Khánh dẫn binh ra phía sau núi mai phục, sai Trương Trung dẫn binh ra phía tả mai phục, sai Lý Nghĩa dẫn binh ra phía hữu mai phục, còn Thạch Ngọc thì dẫn binh ra trận đánh với Ô ma Hải, rồi giả thua dụ hắn đến chỗ núi ấy, bốn tướng vâng lệnh y theo thứ lớp mà làm, đêm ấy ba quân ăn uống nài nịt sẵn sàng.

Trời vừa sáng ra nghe quân phi báo nói có Ô ma Hải đến trước ăi khêu chiến. Địch nguyên soái liền khiến Thạch Ngọc ra ngựa, cứ y theo kế mà làm. Thạch Ngọc vâng lệnh dẫn binh xông ra, đánh với Ô ma Hải đến 60 hiệp rồi giả thua mà chạy ; Ô ma Hải giục ngựa đuổi theo, Thạch Ngọc và đánh và chạy, dụ riết vào Huỳnh thạch sơn, Ô ma Hải cứ đuổi nà theo hoài, vừa đến bên núi, bỗng nghe một tiếng pháo nổ vang, ba bề bốn phía quân ào đánh tới, la hét om sòm. Ô

ma Hải biết mình trúng kế, liền quảy ngựa trở lại, Lưu Khánh ở sau núi dẫn binh xông ra rượt theo mà hét lên rằng :
« Ô ma Hải sao chẳng xuống ngựa mà dang thủ cấp cho rồi ! »
Ô ma Hải că giận, vừa muốn huơ búa trở lại mà đánh với Lưu Khánh, chẳng dè bên tả Trương Trung, bên hữu Lý Nghĩa, phía trước Thạch Ngọc xua binh trở lại, bốn phía ào đến đánh nhau, tên bắn như mưa bắc. Ô ma Hải tả xông hữu dụt, huơ búa đỡ tên, hơn trót giờ mà chẳng có mũi tên nào lọt vào mình đặng. Sau riết rồi người một ngựa mỗi, chạm tay một chút, thì đã bị một mũi nơi vai, rồi lại trúng nơi nách một mũi nữa, bị liên liên hơn 70 mũi tên, Ô ma Hải liệu trong mình ắt sống chẳng đặng, bèn rút gươm đeo tự vận mà thác ; Thạch Ngọc liền hiệp với ba tướng thừa thế dẫn binh đánh rốc tới lấy phút ải Kiết làm quan ; binh Phiên nửa thì chạy trốn nửa thì hàng đầu. Rồi đó Dịch nguyên soái vào ải Kiết làm quan.

Nguyên soái vào thành ra băng an dân, rồi sai người đi các nơi thám thính.

Nói về ải kể đó là ải Thạch đình quan, tướng giữ ải tên là Ba tam Nại, sức mạnh vô cùng, chẳng ai đánh lại, tướng thù hạ rất nhiều, binh ròng lương đủ, ngày ấy nghe quân về báo thì giận lắm, liền vội vã điểm binh kiểm tướng kéo đến Kiết làm quan khêu chiến. Quân thám thính chạy về phi báo, Dịch nguyên soái bèn khiến Tiêu đình Quý ra ngựa, Đình Quý vâng lệnh dẫn binh ra thành đánh với Ba tam Nại. Đánh đặng ba chục hiệp, liệu bề không lại vừa muốn thoát chạy, Ba tam Nại huơ đại đao đánh hất thiết còn ra rồi bắt sống nơi trên ngựa. Ngày thứ Lý Nghĩa ra đánh đặng ít hiệp rồi cũng bị bắt luôn. Ba tam Nại cả dặng trọn thắng, bèn thâu binh về ải rồi dạy giam cầm hai viên Tổng tướng vào dinh sau, chờ bắt cho hết lũ Nam mang rồi sẽ giải về trào cho Thộn chúa định tội.

Từ ấy hai bên ngày nào cũng có giao chiến, mà cũng chưa phân thắng bại, còn Dịch nguyên soái thì ngày đêm

lo buồn, áy náy chẳng vui, lui tới một mình, than dài thở vắn.

Hồi thứ tám

*Ba-tam-Nại xin binh cứu viện,
Bát-bửu-Nữ thương nghị ra binh.*

Nói về vua nước Thộn-thộn, tuy là ngoại-quốc, song cũng thông hiểu thời trời, từ ngày tức vị đến nay đã ba chục năm rồi, cũng cứ một lòng qui thuận thiên trào, mỗi năm thường cống lễ, chẳng sai sót năm nào, lại thêm trong nước tôi hiền tướng ngổ rất đông, nước mạnh dân giàu, các nước lân cận thấy đều hòa hảo, ấy là lúc thiên hạ thái bình, bá tánh an cư lạc nghiệp. Ngày kia vùng nghe các xứ quan ãi cộ biểu về tâu rằng : có binh Tống qua lấn bờ cõi. Thộn-chúa hay động tin ấy thì giận lắm mà nói rằng : « Từ ta lên tức vị đến nay, chưa có năm nào mà sai sót lễ cống cho Tống trào, nay có chi khi không mà hươg binh xâm lấn nước ta, lại đoạt quan trăm tướng, mà lung lảng thế ấy. » Thộn-chúa nghĩ tới chừng nào càng giận dữ chừng nấy, liền vội vàng hạ chỉ cho các tướng giữ ãi, những là : Oan ương quan, Phong hỏa quan, Thạch-đỉnh-quan và Kiết-lâm-quan, phải hết lòng mà cự chiến và phải bắt sống Địch Thanh cho dâng giải về trào mà trị tội, rồi sẽ đánh thắng cho tới Biện-kinh (1).

Cách tám chín ngày lại nghe báo nói binh Tống đã chiếm cứ ãi Chánh-bình-quan, vợ chồng Thốc-thiên-Hồ thác rồi. Thộn-chúa nghe báo lại càng giận lắm ; ba bữa nữa lại nghe quân về phi báo nói binh Tống lại đoạt ãi Kiết-lâm-quan Ô-ma-Hải tử trận rồi ; Tống-soái là Địch-Thanh, chẳng mấy ngày mà đoạt luôn ba ãi. Thộn-chúa nghe báo cả kinh, liền nhóm hết văn võ các quan thương nghị. Các quan nói : « Kiết-lâm-quan Ô-ma-Hải, Chánh

(1) Biện Kinh : Kinh đô của vua nước Tống.

bình quan Thố-thiên-Hồ, hai tướng ấy là thượng-tướng có danh trong nước ta, mà còn phải thác về tay Địch-Thanh thay, huống chi nay trong trào võ-tướng tuy nhiều, chẳng có ai đánh lại Địch-Thanh. » Thộn-chúa nói : « Nếu vậy thì ngồi khoanh tay mà chờ cho nó đánh rốc tới Ngân-an, diện hay sao ? » Các quan chưa có ai đáp lại, bỗng có quan Binh bộ thượng thư là Thoát-Luân, vì thấy Địch-Thanh đã giết Đa-hoa-Nữ là con gái của mình, nên oán hận trong lòng đã sẵn, bèn thừa dịp bước ra tâu rằng : « Vả chẳng Tây-liêu-quốc đã ghe phen hưng binh xâm phạm Tống-trào, những tướng có danh như bọn : Táng-thiên-Vương, Tữ-nha-Xai, Đại-mạnh-Dương và Tiểu-mạnh-Dương đều là anh-hùng vô địch, mà còn phải thác về tay Địch-Thanh, nó giết thời binh tướng của Tây-liêu chẳng còn manh giáp mà về, làm cho Tây-liêu-quốc thất kinh chẳng dám xâm lăng Tống-địa nữa. Nay nó giết dạng tướng của ta là Ô-ma-Hải, thì quả-nhiên Tống-trào Ngũ-hồ-tướng oai danh rất trượng chẳng phải tầm thường. Nay nước ta võ-tướng rất nhiều, song có sai ai đi nữa thì cũng chẳng làm chi cho xong việc. Như muốn bắt cho dạng Tống-tướng, thì duy phải sai Công-chúa mới xong. » Thộn-chúa lúc đang giận dữ, nghe tâu đều ấy thì chịu liền, bèn tức tốc sai triệu Công-chúa ra trào. Công-chúa vâng lệnh vào quì lạy tâu hô, làm lễ xong rồi. Thộn-chúa bèn đàm việc Tống-trào vô cớ mà sai Địch-Thanh hưng binh xâm lấn bờ cõi, đoạt quan trăm tướng, mà thuật lại một hồi, rồi nói rằng : « Nay cha xem trong nước chẳng có ai đánh nổi, nên cha phải mời con ra đây mà sai con đi bình phục Địch-Thanh, vậy thì con hết lòng vì nước mà cứu dân trong cơn nước lửa. » Công-chúa lãnh mạng từ tạ lui về cung, lo kiểm binh điểm tướng.

(Nguyên Thộn-chúa tuổi đã năm chục, sanh [đặng] hai trai một gái ; đại Thái-tử mới có năm tuổi thì đã mất đi rồi, còn nhị Thái-tử lúc mười một tuổi lên núi mà chơi bị cọp tha đi mất, duy còn có một nàng Công-chúa tên là Song-Dương, nhan sắc mầu mòi, hình dung xinh đẹp, dường như

Tây tử tái sanh, chẳng khác Hằng Nga giáng thế, nên mới gọi là Thại Ba công chúa. Lúc 12 tuổi, thì bà Lư San thánh mẫu thâu làm học trò, ở tại non Tiên học phép ba năm. Bà Lư San thánh mẫu lại cho thêm tám cái bữa bồi; bồi đó cho nên người ta lại gọi rằng : « Bát Bữa công chúa. » Chừng lúc ra về thì bà Lư San thánh mẫu lại dặn rằng : « Con tuy sanh tại Đông Phiến, song ngày sau con cũng thuộc về Trung quốc, chẳng nào mà gặp lúc đao binh, thì ngày ấy là ngày nhơn duyên của con gặp đó. » Công chúa vâng dạy, về nhà ghi nhớ trong lòng song chưa nói cho cha mẹ hay; lại chọn đặt ba trăm nữ binh tập luyện võ nghệ, giáo diễn phép tiên, bày bố trận đồ thấy đều tinh thục. Thoát Luân rõ biết Công chúa tinh thục phép tiên, liệu chắc bắt đặt Địch Thanh mà báo cừu cho con mình, nên mới tâu với Thộn chúa cho Công chúa ra trận. Còn công chúa thì một là vâng mạng phụ vương chẳng dám trái lệnh, hai là ý mình có phép mà chưa dùng, nay nhơn dịp quyết ra giữa chiến trường mà thử phép.)

Ngày ấy Công chúa lãnh lĩnh về kiểm điểm nữ binh, còn quan Binh bộ Thượng thư là Thoát Luân cũng điểm binh rông năm muôn đem giao cho Công chúa thống lãnh. Công chúa liền vào triều tâu biệt phụ vương mà đi. Thộn chúa dặn rằng : « Con có đi thì phải cho hết lòng cẩn thận, đã biết rằng con học đặt phép tiên, song cũng chẳng nên tự thị; vả lại Tổng trào Ngủ hồ tướng chẳng phải bọn tầm thường, hoặc là chúng nó có thần thông yêu thuật chi phải đề phòng làm trước. » Công chúa nói : « Vương phụ chớ lo, dầu cho chúng nó mà có thông thiên đạt địa đi nữa thì con cũng bắt sống hết đem về, vương phụ chớ ngại ngừng làm chi cho nhọc. » Rồi đó Công chúa bèn trở vào cung lấy túi Bát bữa và từ biệt mẹ mình, rồi dắt ba trăm nữ binh ra hiệp với năm muôn binh rông, phát pháo xuất thành, bá quan đưa đón chật đường. Công chúa mình ngồi Thại kỷ lân, tay cầm lê huê thương, đầu đội ba hiệp quan, có đôi lông trĩ, mình mang ngân giáp rõ rõ chói lòa, trước ngực có hộ tâm bữa kiến,

...trung đeo gươm báu đầu rồng, oai phùng lăm lăm, tướng mạo đường đường, rõ ràng là một vị nữ anh hùng, mây hòa má phấn, quốc sắc thiên tư ; binh phân năm đội, cờ xí rõ ràng, phát ba tiếng pháo, kéo thẳng đến Thạch - đình - quan.

Nói về Chúa - tướng ái Thạch - đình là Ba - tam - Nại, nghe quân phi báo bên đất hết văn - võ quan - viên ra khỏi thành ba mươi dặm mà tiếp nghinh Công - chúa vào thành ; các quan các tướng đều đến lạy mừng. Công - chúa bèn truyền lệnh phân ra, nữ binh phía hữu, nam binh phía tả an trí có nơi, kiểm tra phải phép, ai nấy đều kính phục. Công - chúa bèn hỏi Ba tam Nại rằng : « Chẳng hay hôm nay việc chinh chiến thế nào ! » Ba tam Nại nói : « Hai trận đầu thì tôi đã bắt được hai viên Tổng tướng, còn giam cầm nơi ngục, còn mấy bữa rày đây thì chinh chiến cũng liên liên song chưa phân thắng bại, nay mà có Công chúa ra đây, thì tôi liệu ắt thành công. » Công chúa lại hỏi : « Địch - Thanh binh tướng nhiều ít thế nào ? » Ba tam Nại nói : « Những tướng thủ hạ của Địch Thanh nếu trừ Tiêu - đình - Quý với Lý - Nghĩa là hai người đã bị tôi bắt ra, thì còn có Trương - Trung, Lưu - Khánh, Thạch - Ngọc ba người mà thôi, còn binh thì chẳng đáng năm muôn. » Công chúa nói : « Như Địch - Thanh binh kém tướng ít, mà nó giết luôn bốn viên đại tướng, chiếm đoạt được ba thành, thì chẳng phải là bậc tâm thường, thôi để mai ra trận ta coi cho biết sức va thế nào. » Ba tam Nại gặt đầu khen phải, rồi từ tạ lui ra.

Đêm ấy Công - chúa truyền cho tướng sĩ ăn uống no say rồi nghỉ ngơi đợi phòng ngày mai ra trận.

Hồi thứ chín

*Càn-khôn xich trối mèo Tổng-tướng,
Thạch-dình quan cả phá Nam-binh.*

Nói về Bát - Bửu Công - chúa, một là vâng lệnh vua cha, hai là ý mình có tiên truyền thuật - pháp, lòng hăm hăm quyết bắt

cho dựng năm viên hồ tướng của Tống trào, cho nên khi đến
ãi Thạch đình, nghỉ binh tại đó một đêm ; rạng ngày liền
truyền lệnh ba quân ăn uống cho no, rồi nài nịt chỉnh tề,
sắp bày đội ngũ, khôi giáp rỏ ràng, phát ba tiếng pháo, kéo đến
Tống dinh kêu chiến, cứ kêu chỉ danh nài cho dựng Địch
Thanh ra ngựa mà thôi. Binh Tống vào phi báo rằng :
« Nay có một viên Nữ tướng, xưng rằng Bát-Bửu công-chúa,
đem binh đến kêu chiến, cứ nài cho dựng Nguyên-soái ra ngựa
mà thôi. » Địch nguyên soái nghe báo như vậy thì nghĩ rằng :
« Từ ta với Ba-tam-Nại giao binh một tháng cở dờ, thắng bại
cũng chưa phân ; ý ta muốn thu binh trở lại, song ta e vì một
là Phiên-tướng nó gọi ta rằng sợ, hai là vì Tiều, Lý, hai
tướng bị cầm, tử sanh chưa rõ, nên phải quyền ở lại đây mà
nghe chừng tin tức ; nay Thộn-chúa sao chẳng sai chiến
tướng ra binh, lại đề mà sai con gái của người, việc này cũng
có duyên cớ chi đây. » Nghĩ rồi bèn nhóm hết các tướng
mà thương nghị rằng : « Phàm hành binh xuất trận, thì phải
ngừa tăng, đạo với nữ lưu (1), dầu chẳng có nghề yêu thuật,
thì cũng là âm kế hại người ; vậy thì chúng ta phải hết lòng
cẩn thận tên nữ tướng ấy mới xong. » Các tướng khen phải.
Địch nguyên soái bèn kêu Lưu-Khánh mà dặn rằng : « Người
hãy lãnh ba ngàn binh ra trận mà giáp chiến với Thoại-Ba,
chớ nên lỗ mắng, ý sức khoe tài, phải đề phòng yêu thuật,
kéo mà làm tay độc. » Lưu-Khánh vâng-lệnh, mang giáp lên
ngựa, dẫn ba ngàn binh mã phát pháo xuất dinh, ra đến trận
thấy một đạo nữ binh đội ngũ chỉnh tề, lại thấy một viên nữ
tướng ngồi trên ngựa, huê dung yếu điệu, tướng mạo phương
phi, thì cười thầm rằng : « Một người con gái dịu dàng yếu
điệu như vậy, thì có tài cán chi mà Thộn-chúa lại sai ra trận,
trong thế va cũng hết thời rồi, nên khiến con ra mà chịu chết
đây chăng ? » Bên kia Thoại-Ba công-chúa thấy trong dinh
Tống có một tướng xông ra, thì hỏi rằng : « Người là người
chi, hãy nói tên cho ta biết ? » Lưu-Khánh nghe tiếng hỏi
thanh tho, thì nói thầm rằng : « Ta chẳng phải là đồ tham

(1) Tăng đạo : là thầy chùa và đạo sĩ. Nữ lưu : là đàn bà con gái.

hoa ưa sắc, song thấy nàng ăn nói thanh nhã, nghe ra có thú vị quá, thôi ta chẳng thèm đánh với nó làm chi, để bắt nó đem về cho Nguyên soái ta thì hay hơn. » Nghĩ rồi bèn nói rằng : « Tổng traò Phi-san-hồ Lưu-Khánh là ta đây. » Công chúa lại hỏi : « Người là Lưu-Khánh, vậy chớ Định-Thanh sao chẳng thấy ra đây ? » Lưu-Khánh nói : « Nàng có phải là Bát-Bửu công-chúa chăng ? » Công-chúa nói : « Người đã biết danh ta, sao chưa xuống ngựa mà hàng đầu đi cho rồi. » Lưu-Khánh cười rằng : « Mi là phận đàn bà con gái, đào thơ liễu yếu, lẽ phải ở trong chốn môn mà lo việc chỉ kim, có đâu lại chẳng biết liêm-sĩ, cả gan lấp lửng ra chốn chiến trường mà đối địch với nam nhi như vậy thì chẳng biết hồ sao ? » Công-chúa nói : « Chớ có nhiều lời, giá như người là một đứa thất phu, đánh sao cho lại ta mà lòng khoe miệng, hãy trở về mà kêu Định-Thanh ra cho mau, cho ta bắt sống hẳn cho rồi, kéo phụ-vương ta trông đợi. » Lưu-Khánh nghe nói cả giận, hét lên một tiếng hươi côn xốc tới đánh nhầu. Công-chúa cũng hươi thương đâm lại, đâm luôn mấy thương làm cho Lưu-Khánh đỡ lia đỡ lịa, mệt đã le lưỡi, gần sa xuống ngựa. Công-chúa thấy vậy thì cười thầm rằng : « Nếu giết va thì chẳng khó chi, ngặt vì cha ta có dặn phải bắt sống Tổng tướng đem về mà thôi, chớ chẳng nên giết ; thôi, để ta bắt sống hẳn cho rồi. » Nghĩ rồi bèn đánh cầm chừng cho đến 20 hiệp, rồi giả thua lui lại ít bước, thò tay vào túi bầu lấy dây Càn khôn ra, quăng lên trên không, bỗng thấy một lần như sét, chớp nhoáng sáng lóa. Lưu-Khánh vừa muốn lấy Tịch-vân-phách ra dặng có bay đi trốn, chẳng dè dây Càn-khôn sa xuống lẹ lắm, trói quách Lưu-Khánh. Công-chúa bèn hô nữ binh dẫn về ải giam lại, rồi xua binh thẳng tới Tổng-dinh mà kêu rằng : « Tổng traò còn tướng nào nữa, hãy ra mà chịu trói cho rồi. » Binh thua chạy về phi báo. Nguyên-soái cả kinh, còn đang lo kể ; Trương-Trung thấy vậy giận lắm, bèn bước ra bẩm rằng : « Xin Nguyên soái bầy đề tôi đi bắt nó cho. » Định-nguyên-soái nói : « Bát-Bửu công-chúa rất nên lợi hại, người phải cẩn thận cho hết

ông.» Trương Trung vâng lệnh, dẫn binh lên ngựa xuất dinh, ra đến trận chẳng hồi tỉnh do, cứ hươi đao chém nhầu. Công chúa cũng hươi thương rước đánh, hai ngựa giao kẻ, đao thương đều cử, đánh đến 40 hiệp, Trương Trung liền đánh chẳng lại, bèn quay ngựa chạy tuốt vào thành. Nguyên soái thấy vậy trong lòng phiền muộn, bèn truyền lệnh treo miễn chiến bài, chẳng ra cự chiến nữa. Công chúa thấy treo Miễn chiến bài, bèn truyền lệnh thâu binh về trại.

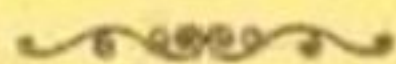
Nói về Lý-Nghĩa với Tiêu-đình-Quý bị giam nơi sau dinh, ngày nọ thấy quân dẫn Lưu-Khánh vào cầm chung một ngục. Tiêu-đình-Quý bèn hỏi rằng : « Lưu-tướng-quân sao cũng vào đây làm chi vậy ? » Lưu-Khánh nạt rằng : « Đồ thất phu, việc này cũng tại nơi người mà ra, nay người lại chẳng lo, để mà điều cợt như vậy sao, vả chẳng Nguyên-soái người muốn thâu binh trở lại, song cũng vì hai người bị bắt nơi đây, cho nên người phải ở nán lại mà lo mưu cứu thoát, chẳng dè nay Thận-chúa lại sai con gái của người là Thôi-Ba công-chúa ra đây mà tiếp chiến ; ta cũng khi nó là đàn bà con gái đào thơ liễu yếu, không tài cán chi mà lo, chẳng ngờ nó quả là nữ-trung-hào-kiệt, pháp-lực phi thường, đánh dặng chừng vài mươi hiệp, ta mắc hơi hồng, bị nó dùng thuật pháp mà bắt ta về đây. » Tiêu-đình-Quý nghe nói đến đó thì hét lớn lên rằng : « Đồ tiện-tì, mi bắt thì bắt cho hết năm viên hồ-tướng đi thì ta mới gọi mi rằng giỏi. » Nói rồi lại hỏi Lưu-Khánh rằng : « Lưu-tướng-quân, người có cái Tích-vân-phách chẳng ai bì kịp, sao chẳng dâng-vân-giá-võ mà trốn đi, lại dè mà chịu trời làm vậy ? » Lưu-Khánh nói : « Người chưa rõ, ta cũng vừa muốn bay đi đó chút, chẳng dè nó quăng ra một dây chi không biết, nhỏ nhỏ mà lợi hại phi thường, trong nháy mắt thì nó đã trời ta dưới ngựa. » Tiêu-đình-Quý lại nói : « Hai anh em tôi bị cầm tại đây hơn bốn chục ngày rồi, rất nên buồn bực, nay có tướng-quân đến đây thì dặng vui rồi. » Ba người trong ngục chuyện-văn-với-nhau, còn ngoài này Thôi-Ba, công-chúa cũng cứ điểm binh ra thành mà khiêu chiến mãi

Thạch Ngọc nổi giận bèn xin với Địch nguyên soái cho mình ra trận. Nguyên soái chịu cho. Thạch Ngọc liền dẫn binh giục ngựa hươi song thương ra thành đánh với Thại Ba công chúa. Nguyên vì Thạch Ngọc nhờ có tiên truyền thương pháp, cho nên đánh với Thại Ba đến tám chục hiệp mà chưa phân hơn thua, Thại Ba liền lui ít bước thò tay vào túi lấy dây Càn khôn ra quăng lên trên không. Thạch Ngọc xem thấy liền vội vã quày ngựa bỏ chạy, chẳng dè phép báu ấy nó xuống nhanh như chớp, Thạch Ngọc thoát thân không kịp, bèn bị trói liền, quân sĩ dẫn tuốt về thành, binh Tống vỡ tan chạy ráo. Địch nguyên soái nghe quân vào báo, lại càng phiền muộn hơn nữa. Ngày thứ Trương Trung ra trận cũng bị bắt luôn, dẫn về cầm chung một ngục, Tiêu đình Quý thấy vậy thì cười ngất lên mà nói rằng : « Cha chả vui quá, cả bọn ta đều bị có một tay con Phiền cái nó bắt hết, nay Nguyên soái còn có một mình, sao chẳng mau trốn về Trung quốc cho rồi, còn ở giữ cái thành không đó mà làm chi cả? » Bốn tướng kia đều nạt rằng : « Cũng vì có một tay người mà hại bọn ta ra đến nỗi này, vui sướng chi mà người cười giỡn thế ấy. » Tiêu đình Quý nói : « Mấy anh chẳng thông thời sự, đề cử trách Quý hoài, người xưa có nói : Muốn việc chẳng nơi người kẻ định, một đời đều bởi mạng trời. Việc này là số bọn ta phải thác tại đây ; nên khiến cho đi lộn đàng, Tây Liêu chẳng đi, lại qua Thộn quốc, nay mà lo kẻ, thì duy có trông cho chúng nó xuống phứt một đao cho rồi, đừng có đầu thai về Trung quốc lại, chẳng tiện lắm sao, lại đề mà trách Quý là trách làm sao, ấy chẳng qua là kiếp số của bọn ta làm vậy chớ. » Bốn tướng nghe nói thấy đều tức giận song không lẽ nói làm sao bây giờ, cứ làm thinh nhìn nhau mà chịu.

Nói về Địch nguyên soái thấy Trương Trung cũng bị bắt nữa rồi, trong lòng buồn bực, bèn than một mình rằng : « Ta như đi lộn nước người, nên ta cũng biết đã chịu muôn phần lỗi rồi, cũng tưởng đề đi binh phục Tây Liêu đừng có lấy công mà chuộc tội, thì chừng ấy ta cũng không làm

quan chi nữa, ấy là ta quyết chí như vậy, chẳng dè ngày nay Thộn chúa lại sai con gái người ra đây, chẳng mấy ngày bất luôn năm tướng, chẳng biết có chi một người con gái mà tài năng như vậy, hoặc nó là một bọn bàn-môn tã đạo, nên dụng yêu thuật mà bắt người, như quả nó dùng yêu thuật thì ta cũng chẳng sợ chi, ta phải đem thần-pháp mà phá thì xong, vì thầy ta là Vương-Thoàn Lão-tổ có cho ta hai món bửu pháp một là Xiên-vân-tiên, hai là Nhơn-diện-thú, vậy thì ta dùng chánh mà phá tà, có lo chi mà chẳngặng thành công.» Đêm ấy Địch-nguyên-soái ra vào suy tới nghĩ lui, nằm không yên giấc.

Ngày thứ trời vừa sáng ra, còm điềm tâm vừa rồi kể nghe quân báo nói có Bát-Bửu công-chúa đến khiêu-chiến, cứ nài Nguyên-soái ra ngựa mà thôi. Địch-nguyên-soái liền kiểm điềm binh mã quyết ra thành cự chiến, lại kêu Mạnh-định-Quốc mà dặn rằng : « Người hãy giữ đỡ cái ấy này, nay ta ra trận, như thắng đặng thì chẳng nói làm chi, bằng có sơ thất thì người hãy đem binh mã mà trở về Trung-quốc đi. » Mạnh-định-Quốc nói : « Thuở nay Nguyên-soái ra trận thì có trận nào mà chẳng thành công, xin người hãy răn lấy. » Nguyên-soái nói : « Đã biết rằng làm vậy, song lời ta dặn người chớ nên quên. » Mạnh-định-Quốc lãnh mạng. Rồi đó Nguyên-soái liền mang giáp đội mào, tay cầm định đường đao, thót lên ngựa Hiện-nguyệt-long cu, thống lãnh ba quân phát pháo ra thành cự chiến.

Hồi thứ mười

Tổng Nguyên-soái ra thành cự chiến

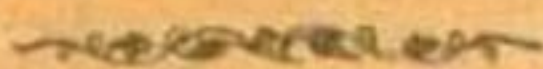
Thộn công-chúa giữa trận sanh tình

Nói về Địch-nguyên-soái vừa ra khỏi thành, ngựa chẳng chịu đi, quất năm ba roi cũng cứ thối lui lại hoài. Địch-nguyên-soái sanh nghi, ngấm nghĩ một hồi rồi than với

“con ngựa rằng : « Ngựa a ngựa ! Nay ta đã kể cùn sức hết, không lẽ bó tay mà chịu khốn nơi thành này, bốn em ta thấy đều bị bắt, không lẽ ta để vậy mà làm ngơ, dầu cho họa phước thế nào cũng phải liệu mình mà ra trận. » Nói rồi lại quất luôn ba roi mà giục ngựa bước tới, chẳng dè con ngựa cũng cứ thối lui như trước, chớ chẳng chịu đi. Địch nguyên soái thấy vậy lại càng sanh nghi hơn nữa mà nói rằng : « Hay là hôm nay ta ra trận, dủ nhiều lành ít, tánh mạng phải lo chẳng ? Ngựa a ngựa, người hãy cứ nghe theo lời ta ra đến đó, dầu cho lành dữ thế nào thì ta cũng cam tâm mà chịu, chớ chẳng can chi đến mi mà phòng tháo trức. » Nói vừa dứt lời, con ngựa liền thoát thoát chạy ngay, tướng sĩ chạy theo ra đến chiến trường, thì thấy Thoại Ba công chúa đã lập bày đội ngũ sẵn sàng mà đợi. Hai người vừa thấy nhau, đứng nhìn trân không nháy mắt. Địch nguyên soái mới nói thầm rằng : « Lạ này ! Bấy lâu nay ta tưởng nước Phiên là ngoại quốc, hình dung đen xấu, sao cho bằng người nước Trung nguyên ; chẳng dè đầu nàng này hình dung yếu điệu, sắc sảo mặn mà, huê nhường nguyệt thẹn, da tuyết mất sao, thiệt quả trong đời ít có. » Nguyên soái những mông và nhìn và nghĩ, nên quên phứt sự chiến chinh đi. Còn bên kia Công chúa xem thấy Địch nguyên soái, mặt như giời phầu, môi tựa thoa son, đường đường diện mạo, lẫm lẫm oai nghi, đầu đội kim khôi, mình mang kim giáp, cầm đao gò ngựa đứng vậy mà nhìn, thì lấy làm lạ mà nghĩ thầm rằng : « Lạ này ! Tướng ra trận, sao chẳng huơi thương giục ngựa, lại làm thỉnh đứng vậy mà nhìn thiếp hoài ; vả lại trong nước ta đồn ông con trai thì nhiều người thô tục, tướng mạo xấu xa, chớ chưa từng thấy người nào mà đặng đoan trang như vậy. » Công chúa cũng mông và nhìn và nghĩ, làm thỉnh đứng đó ngó hoài, vùng quên phứt Địch Thanh là người thù địch của mình đi. Hai bên thì chiêm trống vang dậy, còn Địch Thanh và Thoại Ba thì cứ làm thỉnh đứng vậy mà nhìn nhau chẳng day động chi hết. Nữ binh thấy vậy thì lấy làm kỳ, mà nói thầm rằng :

« Lạ này ! Thuở nay phép đánh giặc, hễ hai đảng gặp nhau thì thương đâm dao chém, chớ có đầu mà ra đến trận hai đảng lại cứ đứng sững mà ngó nhau. Như có đánh thì đánh, bằng không nữa thì lui binh mà về, chớ để nhìn vậy mà trừ hay sao ? Hay là hai người này có tình ý với nhau chi đây, nếu để cho họ đứng mà ngó nhau như vậy hoài thì biết bao giờ cho rồi trận giặc này, và bọn ta cũng chẳng hơi đầu mà đợi. » Có một vài đứa nữ binh nhịn khôngặng, liền bước tới bầm rằng : « Xin Nương nương nói chi thì nói cho rồi, đừng có giao phuồng cho sớm. » Chưng ấy Công chúa mới giựt mình nhớ lại, thì có ý thẹn thứa, liền hươi thương mà hỏi Địch nguyên soái rằng : « Tổng tướng tên họ là chi, sao chẳng nói ra cho ta rõ ? » Lúc ấy Địch nguyên soái đã biết mình rằng lồi, vì đánh lăm nước vô can, nên ngồi trên ngựa vòng tay làm lễ mà đáp lại rằng : « Đại-Tổng Thiên-tử giá-hạ, Bình-tây Nguyên-soái Địch-Thanh là tôi đây. Còn Nữ-tướng quân là ai, có phải là Bát-Bửu công-chúa chẳng ? » Công chúa nói : « Đã biết danh ta sao còn dám ra trận ? » Địch-nguyên-soái nói : « Bồn-soái vâng chỉ qua chinh phạt Tây-liên... » Công chúa nghe nói đến đó bèn chặn mà hỏi rằng : « Ủa ! đã nói đi chinh phạt Tây-liên mà sao lại còn qua đây xâm lấn bờ cõi của ta là duyên cớ chi vậy ? » Địch nguyên soái nói : « Vì lúc bình đến Hỏa-xoa-cang vùng lộn dàng đi, hướng Tây-Bắc chẳng đi, lại đi lăm qua Đông-Bắc, nay lỡ đến nước người thì thiệt lỗi ấy về tôi chịu. »

(Xem tiếp tập 4)

NHÀ IN — ĐÓNG SÁCH

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25, đường Sa-lourain — SAIGON

Điện thoại : 20.678

NGŨ-HỒ BÌNH-TÂY

Công-chúa nói : « Chớ có già hăm, đã biết đi làm qua nước ta, vậy sao chẳng thâu binh trở về cho sớm lại để mà giết luôn bốn tướng, chiếm đoạt ba thành, làm đều tàn bạo, ấy rõ ràng là cố ý mà đến đây, nay thấy thế chẳng xong, lại kiếm lời tráo chác mà nói dối với ai ? » Địch nguyên soái nói : « Công-chúa có chớ chưa rõ, vì lúc binh tôi mới đến, chưa kịp an định, Thốc-thiên-Long chẳng hỏi duyên do, dẫn binh áp đến đánh nhau, lại rủi mà gặp đũa măng phu (1) là Tiêu-đình-Quí. Hai đảng cũng vậy, chẳng ai chịu hỏi ai cho rõ nguồn cơn chi hết ; hễ gặp nhau thì cứ việc đánh đũa, chẳng may Thốc-thiên-Long bị hại, Bốn soái cũng bắt nhần trong lòng, nên đã khiến người mai táng. Kể đó Thốc-thiên-Hồ lại dẫn binh ào đến, hăm hăm quyết trả thù anh choặng mới nghe. Lúc ấy bốn-soái cũng biết mình rằng quấy, nên đã ba phen thỉnh tội mà cầu hòa, và cũng nằng nằng quyết một mà chẳng chịu nghe, cực chẳng đã đao thương phải cử động, nên va phải bỏ mạng chốn sa tràng, chừng đến ai Kiết làm quan mà cầu hòa với Ô ma Hải, và cũng không chịu, nên mới sanh ra cứu oán hoài hoài, còn sự đoạt quan trăm tướng ấy là bắt dặt dĩ đó mà thôi, xin Công nương rộng lượng thứ tình, đừng cho bốn soái vào đến Thộn trào triều kiến Thộn-chúa mà phản tường khúc trực thỉnh tội cầu hòa, đừng thâu binh trở lại, qua chinh phạt Tây Liêu, đừng như vậy, thì ngàn năm tôi chẳng dám quên ơn. Xin Công nương dung thứ. » Công-chúa nghe nói thì

(1) Măng phu là người cộc cằn nóng nảy.

nghĩ thầm rằng : « Hành binh là việc trọng, sao lại hơ hống như vậy, còn Tống chúa sao lại dùng làm chỉ những người tuổi trẻ như vậy mà cho làm chúa tướng ấy cũng lạ cả ? » Lúc ấy Công chúa thấy Địch Thanh tướng mạo đã khôi ngô, mà lời nói lại thêm dịu dàng thanh nhã, cho nên trong lòng có hơi thương, song cũng giả ý mà nói xẵng rằng : « Địch Thanh, chớ chi mà người chẳng giết tướng của ta, chẳng đoạt thành lũy của ta thì thôi, có việc chi mà ngại, có khi bên nước ta đây cũng phải sai đại thần đem lễ vật mà hộ tống người ra khỏi chốn biên cương, hai nước thuận hòa cổ chi mà chẳng tiện, chớ như nay người đã đoạt quan trăm tướng, lưng lấy tung hoành, cừu oán kết đã thâm rồi, mà trông giảng hòa sao dặng, thôi, hãy coi lấy cây thương của ta đây. » Nói rồi liền hươi thương huỳnh huỳnh đâm tới. Địch nguyên soái xem thấy như vậy thì nói thầm rằng : « Lạ này, lời nói nghe thì cứng xẵng, mà thương hươi coi có ý lưu tình, hoặc là lòng nàng từ thiện, có ý dung cho ta trở lại chăng ; thôi, để ta lấy lời dịu ngọt năn nỉ với nàng, hoặc may nàng có khứng giải hòa cùng chăng. » Nghĩ rồi bèn nói rằng : « Bẩm soái đã hết lời mà thỉnh tội, xin Công chúa mở lượng từ bi mà thứ dung cho kẻ lỗi lầm, tôi mà về nước dặng rồi, thì ngàn năm tôi quyết chẳng phụ tình Công chúa. » Công chúa nghe nói thì nghĩ thầm rằng : « Người như Địch Thanh này thì chẳng phải là bực tầm thường đâu, vả lại lúc ta ở trên núi mà về thì thấy ta có dặn rằng : Ta tuy sanh trưởng nơi Phiên bang, song phải phối duyên với người Trung quốc, nay Địch Thanh đây là tôi nước Tống, lại thêm nghi biểu đường đường, khiến cho ta đem lòng quyến luyến, hay là lòng trời đã định cho chàng chăng ? Nếu nay mà ta để cho chàng về nước đi rồi, thì chàng ắt chẳng qua đây nữa, chỉ cho bằng ta bắt phứt hẳn đi mà đem về trao, rồi ta sẽ lo thể khác mới xong cho. » Suy nghĩ rồi bèn giả hình giận dữ mà nói rằng : « Địch Thanh, chớ có nhiều lời, lúc nọ người đã giết Tây hạ, binh nào tướng nấy không còn manh giáp mà về, thì người thiệt là anh hùng vô địch đó, nay thấy ta sao chưa đánh mà

đã muốn lui đi vậy ? Thôi hề giặc thì chớ nói việc đông dài, cho mất giờ mất khắc. » Địch nguyên soái nói : « Công chúa đã biết bọn soái sát hại Tây bà, thì cũng biết bọn soái là anh hùng hào kiệt, há đi đề sợ ai hay sao, ngặt vì bọn soái xét mình rằng quấy, cho nên phải lấy lời thuận lẽ êm, năn nỉ mà cầu hòa, nay Công chúa nằng nằng quyết một chẳng khứng dung tình, thì bọn soái há đi làm thỉnh mà chịu trời hay sao ? » Nói rồi liền hươi đao giục ngựa, Công chúa cũng hươi thương rước đánh, hai bên chiêng trống vang dậy một trai một gái hai đảng tuy đánh với nhau, song chẳng ai nỗ hại ai, hề thương qua thì đao đỡ, đao xuống thì thương giữa ; đánh cầm chừng với nhau cho đến năm chục hiệp, chẳng phân hơn thua. Địch nguyên soái bèn nghĩ rằng : « Nay ta đã kể cùn sức hết, một trận này phải quyết tử sinh, huống chi nàng này là con gái nước Phiên, không lẽ nhận về làm vợ, vậy thì kể chi là có tình cũng không tình, nếu nàng chẳng khứng giảng hòa, thì ta phải quyết tử sinh một trận. » Nghĩ rồi bèn ra sức bình sanh hươi đao chém lia. Công chúa thấy vậy lại nghĩ rằng : « Ta vẫn thấy chàng tư phong tuấn nhã, nên chẳng nỗ hại chàng, chẳng dè mà chàng lại quyết dạ làm hung như vậy thì ta há đề nhịn thua cho đặng sao ? » Nghĩ rồi liền hươi thương đâm lại, một đảng như phụng múa trên non, một đảng giống rồng bay dưới biển, đánh vui với nhau đến ba chục hiệp cũng chẳng phân hơn thua ; Công chúa bèn nghĩ rằng : « Người này võ nghệ cao cường, ngử hổ oai danh, quả nhiên tiếng đồn chẳng sai ; dè mà đấu sức thì làm sao cho thắng va đặng, chi bằng dùng phép mà bắt va mới xong. » Nghĩ rồi bèn đỡ hất cây đao ra, quày ngựa giã thua mà chạy. Địch nguyên soái buông cương giục ngựa đuổi nà theo, và kêu và nói rằng : « Phiên nữ, chạy đi đâu ? » Công chúa nạt rằng : « Địch Thanh chớ có khua môi, hãy coi lấy phép của ta đây thì biết. » Nguyên soái nghe nói phép thuật, thì liệu chắc là yêu pháp, liền lấy Xiên vàn liền ra cầm nơi tay, công chúa cũng thò vào túi bát bửu lấy giấy Càn khôn ra quăng lên trên không, bay qua liệng

lại chớp nhoáng rạng ngời ; Nguyên soái lấy Xiên vân tiên bắn ra một mũi, quyết phá bừa bối của Thại Ba, chẳng dè mũi tên thần của Địch Thanh ấy thì duy dễ dùng mà phá những yêu thuật bên Tây Liêu mà thôi, chỉ như Càn khôn xích này pháp bừa của bà Lư San Thánh mẫu, cho nên Xiên vân tiên và Nhơn diện thú này chẳng dùng được. Lúc ấy Công chúa thấy Địch nguyên soái bắn một Xiên vân tiên ra thì cười và giơ tay lên mà ngoắt rồi thâu phứt mũi tên đi. Địch nguyên soái xem thấy cả kinh, liền bắn luôn ba mũi cũng bị Công chúa thâu hết.

Hồi thứ mười một

Địch nguyên-soái sa tràng bị bắt,

Thại công-nương thẳng trận nên duyên.

Nói về Địch nguyên-soái thấy Công-chúa thâu hết ba mũi Xiên vân tiên rồi thì thất kinh ; may nhờ có đề ngọc oan ương trên mào, nên hào quang nó xông lên, làm cho dây Càn khôn sa xuống chẳng được. Công chúa thấy phép chẳng linh, thì cũng có hơi khiếp sợ, bèn thâu dây Càn khôn về, rồi hơi thương đánh nửa. Còn Địch nguyên soái thấy thần tiên dùng chẳng được rồi thì không biết cái Nhơn diện thú có linh nghiệm cùng chăng ; bèn lấy ra mà thử, mang Nhơn diện thú rồi thì niệm rằng : « Nam mô vô lượng phật. » Công chúa thấy vậy thì cười rằng : « Việc chi mà lại niệm phật cả ? » Nói rồi lại lấy tay mà ngoắt, rồi cũng thâu phứt cái Nhơn diện thú đi. Lúc ấy Địch nguyên-soái tức giận bởi hồi, liền hơi đao chém lia. Công-chúa ngăn đánh một hồi rồi cũng giã thua mà chạy. Nguyên soái giục ngựa đuổi theo ; Công chúa liền lấy Tỏa dương châu ra quăng lên trên không, bỗng thấy chớp nhoáng lòa trời, (cái phép ấy lại chẳng sợ ngọc oan ương), vung đánh xệt xuống ; Nguyên soái tối tăm mây mặt, bèn sa xuống ngựa, Công-chúa xem

thấy lòng mừng hơn hỡ, bèn kêu nữ binh trối lại và dặn rằng : « Bầy chẳng nên xuống phạm tới chàng, báu đao và ngựa cũng phải đem hết về cho từ tể. » Chẳng dè con Hiện nguyệt long cu thấy bắt chủ nó rồi, thì bốn chơn nhẩy dựng lông hét om sòm. Công chúa thấy vậy thì dõ con ngựa rằng : « Ngựa ôi ! mi chớ có nóng nẩy, hãy theo ta mà về, ta chẳng hề làm khó cho mi đâu, còn chủ mi cũng vậy, tuy là bị bắt, song ta quyết chẳng hại đến chàng, mi mựa đừng sợ sệt. » Con ngựa ấy nghe Công chúa nói dứt lời, thì chẳng còn nhẩy nhót la hí nữa. Công chúa cả mừng và khen rằng : « Con ngựa này linh tánh, biết nghe hiểu tiếng người. » Liên dẫn dò quân sĩ đem nuôi dưỡng sau tàu ; còn cây kim đao cũng dạy quân cắt kín có nơi chẳng cho ai động đến. Công chúa lại day qua bên dinh Tống mà kêu lớn rằng : « Nay ta nghĩ bọn người là binh gia của thượng quốc, nên chẳng nỡ làm hại đến bọn người, như có ai muốn đầu thì ở lại nước ta, bằng chẳng muốn thì trở về Tống quốc. » Tống binh chẳng khứng đầu hàng, liền đem nhau chạy về Kiết làm quan mà báo cho Mạnh định Quốc hay. Mạnh định Quốc nghe báo thì than rằng : « Cha ta xưa là Mạnh Lương, cũng là danh tướng của Tống trào, theo Dương nguyên soái mà lập công lao biết mấy, còn ta nay cũng thông hiểu võ lược, song ta nghĩ lại anh hùng như ngũ hổ mà còn như vậy, nếu ta mà có ra đó thì cũng chẳng làm chi cho nên việc, thôi để ta thâu góp những binh tàn, bỏ ải này đi tìm nơi thanh vắng, nung nấu cho qua ngày mà nghe tin Nguyên soái lãnh dữ thể nào, rồi ta sẽ lo bề khác. » Tính rồi liền dẫn hết binh mà bỏ hết mấy ải chạy ra tìm đặng một chỗ thanh vắng gọi là Bạch dương san ; núi ấy sầm uất, vắng vẻ có thể mà đồn trú binh mã đặng. Mạnh định Quốc bèn dung thân tại đó.

Nói về Công chúa bắt đặng Dịch nguyên soái rồi thâu binh vào thành, có quan Tổng binh là Ba tam Nại ra rước vào ; Công chúa bèn nói với Ba tam Nại rằng : « Nay ba ải phía ngoài đều không có Chúa tướng, khanh hãy ra đó chưởng quân đỡ ít ngày, để ta về trào tàu với phụ vương ta

rồi sau sẽ hay. » Batam Nại vàng lệnh rồi từ tạ Công chúa về dinh sắm sửa đợi chờ ngày ra An bình quan mà trấn thủ.

Ba tam Nại đi rồi, Công chúa liền truyền cho quân sĩ dẫn Địch nguyên soái ra đến trước trưởng. Công chúa mỉm cười và nói rằng : « Địch Thanh, vả chăng người là một viên danh tướng của Tống triều, sao chẳng biết đạo lý chi hết vậy, Tống chúa sai người đi chinh phạt Tây liên, sao người chẳng qua Tây liên, lại nhè nước ta là nước vô can với Tống quốc, đến lung lảng trăm tướng đoạt quan, ý mình là anh hùng vô địch, khi người cho quả lắm vậy, người lại khi ta là phạm dân bà con gái, vô lực chẳng bao nhiêu, hôm nay người đã bị bắt rồi, thì người đã biết sức ta chưa ? » Địch nguyên soái cười rằng : « Lúc nơi trận thượng, trước sau ta đã thuật hết rồi, mà nàng cũng chẳng nghe, cực chẳng đã đao thương phải cử động, nay mà ta rủi sa cơ thất thế, lắm phải tay nàng rồi, chém giết chi thì tính phút đi cho rồi, còn để mà nói đi nói lại làm chi cho nhọc vậy. » Công chúa nói : « Nay mà ta muốn giết người thì có khó chi, song ta tiếc cho người ở nhà còn cha mẹ, trong buồng có vợ con, nếu mà người có thác đi rồi, thì nhọc lòng cha mẹ ưu sầu, cực nỗi vợ con thương nhớ, vậy thì sao cho phải mặt làm trai cho. » (Ấy là Công chúa muốn biết Địch nguyên soái có vợ hay chưa nên kiếm lời mà gheo thử). Chẳng dè Địch nguyên soái chẳng hiểu ý Công chúa, nên lúc nghe nói làm vậy thì trợn mắt lên mà nói rằng : « Phiền nữ, ai mượn mi lo giùm, chớ như ta, tuy là cha thác mẹ còn mặc dầu, song cũng có chị ta phụng dưỡng, còn vợ con chưa có, thì có lo chi là dây nợ buộc ràng, muốn chém thì chém phút cho rồi, để nói chi cho lâu lắt. » Lúc ấy Công chúa nghe Địch nguyên soái nói rằng chưa vợ, thì sắc mừng lộ ra bề ngoài ; bên tính thầm trong lòng rằng : « Nếu vậy thì cũng may, như chàng chưa có vợ thì ta kết duyên với chàng vừa lắm. » Nghĩ đến đó thì lại càng mừng rỡ hơn nữa ; liền truyền cho quân sĩ dẫn Địch nguyên soái đem cùm tù chung với mấy viên Tống tướng, rồi ngày mai sẽ giải về triều. Quân sĩ vàng lệnh dẫn Nguyên soái vào sau dinh. Tiên đình

Quý xem thấy vùng la lớn rằng : « Kia kia ! cha chả ! vui dữ, Nguyên soái cũng đến nửa kia cả ! » Bốn tướng nghe nói Nguyên soái cũng bị bắt luôn, thấy đều sảng sốt, bèn bước ra hỏi rằng : « Vì cớ nào mà Nguyên soái cũng bị bắt luôn như vậy ? » Địch nguyên soái nói : « Cũng vì bởi nữ Phiền có học nhiều yêu thuật, cho nên bốn soái phải thất máy mà bị cầm. Nay đã đến nỗi này rồi, thì dầu sanh tử cũng phú cho trời số định mà thôi ». Chư tướng lại hỏi : « Nguyên soái cũng có hai bửu pháp vốn của thần cho, sao lúc ra trận lại chẳng đem ra mà dùng, để bó tay mà chịu trôi như vậy ? » Địch nguyên soái nói : « Các em chưa rõ, vì nay bốn soái liên duyên đã tuyệt rồi, cho nên hai cái pháp bửu đều chẳng còn linh nghiệm chi, đến đời phải bị tay con nữ Phiền nó thâu hết ».

Hồi thứ mười hai

*Công-chúa muốn tha, không muốn giết
Nguyên-soái chịu thác, chẳng chịu đầu.*

Nói về Địch nguyên soái bị cầm tù chung với các tướng Ngũ hồ, anh em còn đương than thở cùng nhau, xảy thấy quân sĩ đem đến một tiệc đầy những miếng ngon vật lạ. Chư tướng thấy vậy đều lấy làm lạ, mà rằng : « Chúng ta vào đây mấy ngày rày thì nó cho ăn cực khổ lắm. Nay có Nguyên soái đến, nó lại dọn tiệc bĩ bạng như vậy, thiệt không biết nó có ý gì ? » Tiêu đình Quý nói : « Thôi, đừng nói chi cả, cứ việc ăn cho hết ráo đi. Dầu mai có chết cũng khỏi làm ma chết đói ». Chư tướng nghe Tiêu đình Quý nói như vậy thì cũng ngồi lại mà ăn uống với nhau.

Ngày ấy Công chúa cũng dọn tiệc mà thết đãi tướng sĩ. Còn Công chúa thì ngồi nơi phòng riêng mà ăn uống một mình.

Khi đương ăn thì Công chúa lại nghĩ thầm rằng : « Tài mạo như Địch Thanh, nước ta không ai bì kịp. Thiệt là xứng duyên với ta lắm. Thôi, để ta đem va về trao, rồi sẽ kiếm lời nói với Mẫu hậu, dặng xin người tính việc hôn nhơn ấy, may khi nên việc dặng. Ngặt vì mở miệng ra thì cũng ngỡ ngàng lắm. Lại còn e một nỗi tha Địch Thanh về nước, ta không biết va có nhớ lời hay chẳng. Việc ấy cũng không chắc nữa. Tuy vậy, hễ khi Phụ vương ta tha va về nước, ta cũng kiếm chước mà cản trở, thì mới chắc nên việc cho. Nếu ta để cho va về, e va không chịu phối hiệp với ta chẳng. Địch Thanh ôi ! Thiếp có dạ thương chàng như vậy, mà chàng có tưởng thiếp chút nào chẳng ? Khi chàng nói với thiếp nơi giữa trận mấy lời êm thuận ấy, thì làm cho thiếp đem lòng thương mến biết là dường nào ! Ngặt vì trước mặt chư tướng, cho nên khó nổi buông lời. Chờ chi nội đêm nay mà đòi ta dặng vầy duyên cá nước với nhau, thì vui lòng đẹp ý biết bao ! » Khi Công chúa nghĩ đến đó thì tương tràn một hồi, đến nỗi rót dĩa mà không hay ! Lúc ấy cung nga thấy Công chúa như vậy thì ngỡ là Công chúa vì ra trận mệt mỏi, cho nên ăn uống không dặng, bèn bước lại mà thưa rằng : « Xin nương nương dùng rượu, kéo dể lâu mà nó nguội đi. » Công chúa mỉm cười mà uống một chén rượu. Chư tướng ăn uống mãn tiệc rồi, đều lui về dinh mà an nghỉ. Đêm ấy Công chúa trần trọc một mình, nằm không an giấc, cứ thồn thồn ra vào than thở hoài.

Bạng ngày Công chúa truyền lệnh ban sư và hạ tù xa mà đem sáu viên Tổng tướng về trao. Khi điệu tù xa đi, thì Tiều đình Quý mắng lớn rằng : « Bớ con Phiền cái, mi thiệt cả gan lắm. » Địch nguyên soái nạt rằng : « Đồ thất phu, đừng có nói nhiều lời mà rầy lắm. Đến cơ hội này, dẫu có nói cho mấy đi nữa, thì cũng không khỏi chết. » Tiều đình Quý nói : « Thà mắng cho nó đã nư rồi sẽ chết. » Lúc ấy Công chúa đem 300 nữ binh mà ban sư hồi trao. Ba tam Nại đưa ra khỏi ải hơn mười dặm rồi mới trở lại.

Còn Công chúa giục binh về tới Cầm hà thành. Lang chúa hay đặng Công chúa thắng trận ban sư thì mừng lắm, bèn truyền chỉ cho bá quan đều ra cửa thành mà nghinh tiếp.

Khi Công chúa đi đến ngoài thành bèn giao hết Phiên binh cho quan Binh bộ là Thoát Luân rồi thì dặn nữ binh rằng : « Chúng bây hãy theo ta mà vào châu. » Các nữ binh vâng lời, theo Công chúa vào châu.

Còn văn võ bá quan thấy các quan bên Tống thì nổi giận, mắng chưởi om sòm. Địch nguyên soái và bốn viên hồ tướng thấy đều bịt tai, không nói đi nói lại chi cả. Duy có Tiêu đình Quí thấy vậy nhịn không đặng, nên mắng lớn rằng : « Mãng phu, chúng ta bây giờ cũng như chim lồng cá chậu, không biết thác chừng nào, mà còn tranh cạnh với chúng nó làm chi. » Tiêu đình Quí nói : « Vậy chớ Nguyên soái bảo tôi để cho loài Phiên cầu nó mắng chưởi hoài hay sao ? Khổng đầu, bề nào cũng phải thác, để tôi mắng nó cho đã thêm, dầu có thác cũng cam tâm, chớ tôi chẳng chịu nhịn thua chúng nó đâu. » Nói rồi bèn mắng chưởi vang dậy, làm cho các Phiên quan đều phải nhịn thua, không nói chi hết cả.

Còn Công chúa khi vào đến Ngân loan điện mà triều bái vừa rồi thì Lang chúa mừng rỡ mà hỏi rằng : « Vậy chớ con giáp chiến với Tống tướng ra thế nào, hãy thuật hết lại cho cha nghe với. » Công chúa tâu rằng : « Nguyên Địch Thanh vâng lệnh Tống vương qua dẹp Tây Liêu, vì đi lạc đường cho nên mới gây việc chiến tranh với nước ta như vậy. » Lang chúa nói : « Con ôi ! Con đừng có tin nó, ấy là nó nói dối với con đó. Vả việc đi lạc cũng là sự thường, đến khi biết rằng đi lạc thì thâu binh trở lại liền mới phải, có đâu lại giết tướng này thâu ải kia, làm cho hao binh tổn tướng của ta nhiều quá như vậy. Ấy quả là nó có ý đến đánh nước ta, nay đánh không lại, nên mới kiếm cớ chữa mình như vậy đó. Con chẳng nên tin lời ấy đâu. » Công chúa tâu rằng : « Con đã hỏi lại rất rõ, ấy cũng tại mấy tướng giữ ải của ta cứ mong

lòng gây dữ, chẳng cho Địch Thanh phân trần phải quấy chỉ hết, cứ nằn nằn quyết đánh mà thôi. Vì vậy cho nên Địch Thanh không nói chiặng, bắt dắt dì phải dấy động can qua, té ra tướng bên ta đánh không lại Địch Thanh, cho nên bốn tướng ấy mới thác tại sa trường, ấy là bởi mình gây họa, chớ không phải là tại Tổng tướng làm ngang. Khi tôi ra trận thì Địch Thanh đã thuật hết các việc cho tôi nghe và năn nỉ mà xin cho và trở về đặng đi dẹp Tây liên. Song tôi không dám tự chuyên, phải dụng phép mà bắt hết sáu tướng về đây, xin Phụ vương lấy lòng rộng rãi, đừng có làm hại va, vì va là người võ nghệ siêu quần, anh hùng vô địch, không phải làm thường như tướng khác đâu. Nếu giết va thì mất hết một người tôi lương đồng của Tổng trào cũng uổng, mà lại gây hờn gây oán với Tổng trào nữa. Xin phụ vương xét lại mà tha tội ấy cho Tổng tướng.» Lang chúa nói : « Ý con muốn tha cho chúng nó về nước hay sao. » Công chúa nói : « Ý con muốn cho phụ vương lấy lời ngon ngọt mà khuyên Địch Thanh qui hàng thì hay hơn. » Lang chúa cười rằng : « Con nói rất phải. Vậy con hãy vào cung mà an dưỡng tinh thần, để ta hỏi chúng nó lại đã, rồi sẽ dụ chúng qui nó hàng. » Công chúa lạy lạy tạ trở vào hậu cung mà ra mắt Mẫu hậu.

Khi Công chúa vào cung rồi thì Lang chúa truyền chỉ cho Phiên binh rằng : « Hãy dẫn Tổng soái là Địch Thanh vào đây. » Phiên binh vâng lệnh ra mở tù xa mà dẫn Địch Thanh vào. Song Địch Thanh mặc lấy mang xiềng, nên triều kiến không dặng. Lang chúa xem thấy Địch Thanh thì nghĩ thầm rằng : « Địch Thanh cũng là người biết lễ nghi lắm, song mặc lấy mang xiềng nên không triều kiến dặng, ta cũng chẳng nên chấp nhứt lắm chi. Vả xem tướng mạo Địch Thanh thiệt là đáng bực anh hùng lắm. Mà Tổng chúa vô phúc nên mới mất một người tôi lương đồng như vậy, thiệt uổng lắm. » Nghĩ như vậy bèn hỏi Địch Thanh rằng : « Địch Thanh, vả thuở này nước ta cùng thiên trào, hòa hảo với nhau lắm. Vì ý gì khi không mà người lại dấy động

can qua, lấy ải này giết tướng kia, làm ra như vậy ? Nay người bị bắt đến đây, vậy chớ người đã biết tội của người chưa ? » Địch nguyên soái nói : « Cớ sự này không phải là tôi có ý muốn như vậy. Nguyên tôi vâng lệnh thiên tử sang dẹp Tây liên, chẳng dè đi lạc qua nước này, khi chưa kịp hạ trại, thì Thốc thiên Long đem binh đến cứ mong lòng gây dữ, cực chẳng đã nên mới giết hết một mạng Thốc thiên Long đó. Đến chừng gặp vợ chồng Thốc thiên Hồ và Ô ma Hải thì tôi cũng đã năn nỉ chịu lời khuyên lơn năm bảy phen mà chúng nó cũng không nghe. Vì vậy cho nên tôi mới phải giết bốn tướng ấy. Ấy là tội nặng lắm. » Lang chúa nói : « Người đã đi lạc đường, đến chừng biết rồi, sao mà không chịu trở về, lại còn giết tướng này thâu ải kia, làm cho gây thù sinh oán ra. Ấy có phải là người ỷ tài cậy sức, muốn khi dễ nước ta, lại gá tiếng rằng đánh dẹp Tây liên dặng có sang đoạt nước ta chăng ? Nay người đã bị bắt rồi, lại kiêu lời mà nói trở trính với ta sao ? » (Nguyên lúc ấy chẳng phải Địch Thanh tham sanh hỷ tử mà nói những lời dịu ngọt như vậy. Ấy là biết xét mình có lỗi, chớ không phải là sợ chết mà nói như vậy đâu.)

Khi Địch Thanh nghe Lang chúa nói thì trả lời rằng : « Tôi đã giết lỡ mấy tướng rồi, nếu tôi bỏ mà về lên đi thì không phải anh hùng. Cho nên phải ở lại mà chờ lệnh Lang chúa phán, lại vì Lý Nghĩa và Tiêu đình Quý bị bắt, cho nên tôi phải ở lại Kiết làm quan mà chờ đợi. » Lang chúa nghe nói thì nghĩ thầm rằng : « Nước ta với nước Tống vẫn không mịch lòng nhau, lẽ nào lại sai Địch Thanh qua đánh với ta mà làm chi, thế này cũng là đi lạc thiệt. Thôi, ta cũng nên nghe lời Công chúa mà khiến nó đầu thì hay hơn. » Nghĩ như vậy bèn nói với Địch Thanh rằng : « Vũ nước ta là nước vô can vô cớ mà người làm ngang đem binh đến giết tướng này đoạt ải kia, tội người như vậy, ta có giết người cũng đáng lắm. Song ta cũng mở lượng hải hà mà rộng dung cho người, vậy người hãy qui hàng đi, dặng ở lại đây mà làm tôi ta, thì

mới khôi thác. Nếu người muốn về Trung quốc thì không dâng đầu mà trông. » Địch nguyên soái nói : « Vả tôi là thượng tướng của thiên triều, nhờ ơn vua lộc nước rất trọng, lẽ đâu lại nhẫn nhục tham sanh mà qui hàng ngoại quốc hay sao ? Thà thác thì chịu thác, chứ không chịu để danh xấu cho đời sau đâu. » Lang chúa nói : « Địch Thanh ôi ! Nếu người không đầu thì chẳng những là thác một mình người mà thôi, hết thấy mấy tướng cũng phải thác ; ấy có phải là công chưa thành mà mạng đã mất, còn gì đầu mà kiến công lập nghiệp với đời. Lại còn một điều này nữa, nếu ta có rộng lòng mà tha người về Tống đi nữa, thì người cũng chẳng khỏi bị tội khi quân, vì người đi cho hao tổn tiền lương mà đánh nước vô tội, thì người cũng không khỏi thác. Thôi, chi bằng đầu phút đi, cho bảo toàn tánh mạng thì hơn. » Địch nguyên soái nghe mấy lời khuyên dụ thì nổi giận mà rằng : « Vả bọn soái là đại thần bên Trung quốc, đi làm đến đây, thì bọn soái cũng biết nước lồi, năn nỉ hết lời mà không dâng, nay bọn soái đã bị bắt thì cũng cam thọ tử, nào ai có phản nản chi đâu, chém giết gì thì tính phút đi cho rồi, đừng có nói đến chuyện chiêu hàng làm chi mà vô ích. » Lang chúa thấy Địch Thanh nói như vậy thì nghĩ thầm rằng : « Ta cũng nghe lời con ta, nên mới lấy lời ngon ngọt mà nói cho nó đầu ; té ra nó cứng cỏi lắm không chịu nghe thì biết tính thế nào bây giờ ! » (Nguyên lúc ấy có Thoát Luân đi chầu, thấy Lang chúa muốn tha Địch Thanh thì trong lòng giận lắm ; vì oán Địch Thanh giết con gái mình, cho nên muốn giết choặng Địch Thanh mà báo thù, song chưa dám tâu).

Khi Lang chúa đương dự dự chưa quyết, Thoát Luân thấy vậy thì quì xuống mà tâu rằng : « Tôi tưởng Địch Thanh làm Đại tướng mà đến nỗi đi lạc thì thiệt là vô năng lắm. Làm tướng như vậy, dầu Lang chúa có dung tha cho nó và nó chịu đầu đi nữa cũng không ích gì, chi bằng chém phút đi cho rảnh. » Lang chúa thấy Thoát Luân tâu như vậy thì nghĩ thầm rằng : « Nếu vậy thì không lẽ ta nghe theo Công chúa đặng. Vì Địch Thanh nó không chịu đầu, mà lời Thoát Luân nói cũng phải ; nếu ta không nghe, e khi quân thần dị nghị chẳng ? » Nghĩ như vậy bèn truyền chỉ cho Thoát

Luân làm Giám sát dẫn Định Thanh và năm tướng ra chốn Tây giao mà xử trảm. Thoát Luân lòng mừng hơn hờ, lãnh chỉ ra đi, khiến quân sĩ mở tù xa ra, dẫn chư tướng đến Tây giao mà trảm quyết.

✧ Nói về Vương Thoàn lão tổ đương ngồi, bỗng có một trận gió thổi đến bên tai, bèn chiếm một quẻ thì biết rằng hai người đồ đệ của mình đều bị Bát Bửu Công chúa là đồ đệ của Lê Sơn thánh mẫu bắt sống, bèn nghĩ rằng : « Nếu mình xuống cứu đồ đệ mình mà tranh luận với Bát Bửu Công chúa, thì mich lòng Lê Sơn thánh mẫu, còn làm thịnh đề vậy thì xấu hổ lắm ! Thôi, chi bằng tới viếng Lê Sơn thánh mẫu mà coi thử người tính thế nào. Nếu người không xử thì ta sẽ tính. » Nghĩ như vậy bèn dâng ván đến viếng Lê Sơn thánh mẫu mà tỏ hết sự tích cho Thánh mẫu nghe, và khiến Thánh mẫu phải liệu xử lấy. Thánh mẫu nghe rõ sự tích thì cười rằng : « Lão tổ đừng lo chi hết. Nguyên Định Thanh với Bát Bửu Công chúa là túc thế lương duyên. Nếu Bát Bửu không bắt Định Thanh thì cặp vợ chồng ấy phối hiệp với nhau sao đặng ? » Lão tổ cười rằng : « Vậy sao ? Té ra hai đứa nó là vợ chồng với nhau sao ? Vậy thì Thánh mẫu chịu khó đến đó mà giải cứu đồ đệ tôi và tính xong việc nhưn duyên ấy cho rồi. » Thánh mẫu nói : « Ấy là lẽ tự nhiên, không đợi tới Lão tổ phải nhắc. Vậy Lão tổ hãy nghỉ an, đặng tôi đi trong giây phút sẽ trở về nói lại cho Lão tổ hay. » Nói rồi liền cầm cây phất chủ dâng ván mà thẳng qua Thộn thộn quốc, rồi sa xuống hồng trần, ngay chỗ Tây giao mà kêu lớn rằng : « Đao hạ lưu nhưn, nếu chém sáu tướng ấy thì quan Giám sát cũng không khỏi thác. Ta là Lê Sơn thánh mẫu, thầy của Thại Ba Công chúa đây. Nay ta xuống đây đặng mà mách bảo cho Lang chúa hay. Vậy người phải dừng đao mà chờ ta đã. » Thoát Luân thấy Lê Sơn thánh mẫu đến nói như vậy thì sợ lạt đặt bước lại thì lễ mà thưa rằng : « Tôi mừng Thánh mẫu mới hạ phàm trần, còn lời Thánh mẫu dạy đó, tôi đâu dám cãi. » Thánh mẫu nói : « Nguyên công chúa với Định Thanh đây vẫn có túc thế lương

duyên, nên ta phải xuống đày mà mách bảo cho Lang chúa. »
Nói rồi bèn đi thẳng vào triều môn mà ra mắt Lang chúa.

Lúc ấy Thoát Luân còn đương giận Địch Thanh, muốn làm ngang ra tay phứt đi cho rồi, song cũng kiên oai Thánh mẫu lắm, nên không dám trái lời, bèn thõ ra mà than rằng :
« Rủi dưa ! chút nữa thì ta đã báo thù cho con ta đặng. Nay Thánh mẫu đã dạy như vậy, thì ta đâu dám cãi lời. » Bèn truyền quân phải chờ lệnh đã rồi sẽ xuống tay.

Hồi thứ mười ba

Chứng nhưn duyên, Thánh-mẫu cứu Tống tướng.

Nói thiện-quả, Lang-chúa đồ anh hùng.

Lúc ấy năm tướng nghe rõ mấy lời Thánh mẫu đã nói với Thoát Luân thì đều có lòng mừng mà rằng : « Chút nữa thì chúng ta đã hồn qui địa phủ rồi, té ra bây giờ khỏi thác, ấy cũng vì Nguyên soái có tước thế lương duyên với Bát Bửu Công chúa, từ rày đã đặng làm Phò mã tại nước Thộn thộn này rồi. » Nguyên soái nạt rằng : « Các người chớ nên nói bậy, thà là làm thình mà chịu thác đi cho rảnh. » Tiều đình Quý cười lớn nói rằng : « Nguyên soái thiệt hay cố chấp thì thôi, vậy chớ không nghe lời tặc có nói rằng : Người sống hơn đồng vàng. Thôi, hãy chịu làm Phò mã đi, thì Nguyên soái đã đặng hưởng phước thanh nhàn, mà anh em chúng tôi cũng đặng ăn uống no say nữa. Ấy có phải là lưỡng toàn kỳ mỹ chăng ? » Nguyên soái nổi giận mắng lớn rằng : « Loài súc sanh, cũng vì mi mà đến đời này, mi hại ta như vậy, mi còn nói nhiều lời nữa sao ? » Tiều đình Quý bị quở, không dám nói chi nữa.

Còn Thánh mẫu vào đến cửa trào thì có Huỳnh môn quan nạt rằng : « Đạo cô này ở đâu, dám cả gan đến đây mà làm chi ? » Thánh mẫu nói : « Bần đạo là thầy của Thại Ba công

chúa, tên là Lê Sơn thánh mẫu, vì có việc cần kíp lắm, nên mới tới đây. Vậy người phải mau mau vào báo với Lang chúa. » Huỳnh môn quan lật đặt vào báo cho Lang chúa hay. Lang chúa vội vã khiến văn võ bá quan ra tiếp Thánh mẫu vào. Thánh mẫu vào đến Ngàn loan điện, vừa muốn thi lễ thì Lang chúa đã bước xuống điện mà đáp lễ và mời Thánh mẫu ngồi mà hỏi rằng : « Vậy chớ Thánh mẫu đến đây có điều chi chẳng ? Xin nói cho tôi rõ. » Thánh mẫu nói : « Bần đạo đến đây cũng vì việc của Tổng tướng là Địch Thanh, vắng chỉ đi dẹp Tây Liêu, đi lạc đường mà đến đây, mới gây ra sự chiếm quan trăm tướng như vậy, thì cũng là có lỗi lắm, song Địch Thanh là thượng tướng của Tống triều, mà lại có tước thế lương duyên với Thái Ba công chúa. Ngày nay lại nhằm ngày vầy duyên Tần Tấn nữa. Vì vậy cho nên bần đạo phải đến đây mà phân rõ cho Lang chúa nghe. Xin Lang chúa hãy thuận theo lòng trời mà gả Công chúa cho Địch Thanh, đừng ngày sau hai nước giao hảo, khởi động can qua. » Lang chúa nghe nói cả đẹp, mỉm cười mà nói rằng : « Ấy cũng nhờ có Thánh mẫu chỉ bảo nên tôi mới rõ đừng, nếu không thì tôi đã lầm rồi. » Bèn khiến quân sĩ đem lễ tiễn ra Tây giao mà tha tội cho Địch Thanh và chư tướng.

Còn Thánh mẫu thì từ giả Lang chúa mà trở về động phủ. Lang chúa cầm Thánh mẫu lại mà rằng : « Xin Thánh mẫu ở nan lại, đừng tôi đòi Công chúa ra đây mà ra mắt cho thỏa tình sư đệ. » Thánh mẫu nói : « Thôi chuyện ấy không cần gì, tôi xin từ giả mà trở về núi. » Nói rồi liền quày quả ra khỏi triều môn, đằng vân trở về động mà nói lại cho Vương Thoàn lão tổ hay.

Khi Lang chúa tha Địch Thanh và các tướng rồi, liền triệu vào Ngàn loan điện mà hỏi rằng : « Địch Thanh, lẽ thì ta nên chém đầu người đi cho rồi, song có thầy của Công chúa là Lê Sơn thánh mẫu đến đây mà can gián ta, và nói người với Công chúa là lương duyên trời đã định rồi, nên người khiến ta định việc hôn nhân ấy, đừng cho người làm Phò

mã trong nước ta, Vậy ý người liệu định thế nào ? » Địch nguyên soái nói : « Vả phận tôi tuy là võ-tướng, song cũng biết cái nghĩa quân thần, lẽ nào lại hủy tử tham sanh mà bỏ việc công làm việc tư sao ? Chuyện ấy thiệt tôi không vâng lời dặng. » Lang-chúa cười rằng : « Người thiệt là một người hữu dũng vô mưu, cứ gọi mình là Đại tướng bên Trung nguyên hoài, không biết quyền biến chi cả. Vả người sống dặng thì mới xưng là Đại tướng bên Trung nguyên, nay người không đầu thì hồn về chín suối, còn gì đầu mà xưng rằng Đại tướng bên Trung nguyên ? » Địch nguyên soái nói : « Ấy là bởi Lang chúa chưa rõ lẽ quân thần chi nghĩa, lại còn chê tôi không thông quyền biến. Vả tôi là kim chi ngọc điệp bên Tống trào, không phải như mấy người khác đầu. Nam thanh cung Địch thái hậu là cô ruột tôi. Còn Đường-kim Hoàng-đế là anh em cô cậu với tôi. Nếu Lang chúa có lượng rộng tha cho, dặng tôi đi dẹp yên Tây liên rồi, tôi sẽ về trào mà tâu cùng Thánh thượng, xin chể cho Lang chúa khỏi lễ, ba năm tấn cống một lần, như vậy thì tôi mang ơn trọng lắm. Còn như Lang chúa muốn cho tôi qui hàng và ở lại nước này, phải chờ chừng nào cho mặt trời mọc về phía Tây thì mới có chuyện ấy. » Lang chúa nói : « Địch Thanh, người đừng có mong về việc đánh dẹp Tây liên và trở về Trung-quốc ; sống thì sống ở nước ta, thác thì cũng thác nơi nước ta mà thôi. » Địch nguyên soái : « Nếu Lang-chúa muốn cho tôi đầu, thà chém phứt tôi đi cho trọn đạo làm tôi, chớ không chịu đầu mà để tiếng như ngàn thuở đầu. »

(Xem tiếp tập 5)

Nhà in TÍN ĐỨC THƯ XÃ xuất bản

25, đường Sabourain, 25

SAIGON

Điện thoại 20.678

Phạm Hồng
Thân bản
Quân lý Bình viên
Chấn

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Lúc ấy Lang - chúa vì vâng lời Thánh - mẫu mà gả Công - chúa cho Địch - Thanh, té ra Địch - Thanh lòng đường sắt đá, khấn khấn một lòng, thà là thác chớ không đành qui thuận. Lang chúa thấy vậy không biết tính làm sao ; xảy có một vị Đại - thần tên là Thát - Đát, đương làm Thừa tướng, bước ra mà tâu rằng : « Xin Lang chúa cho tôi lãnh Địch nguyên soái về dinh,ặng phân trần hơn thiệt cho va nghe, họa may cóặng cùng chăng. » Lang chúa nói : « Vậy thì trẫm giao cho khanh đem về dinh mà tính cho xong việc rồi ta sẽ trọng thưởng. » Nói rồi truyền lệnh bãi châu.

Thừa - tướng lãnh Địch - Thanh và các tướng ấy về dinh mà thết đãi rất hậu, khi ấy năm tướng mới hỏi Địch Thanh rằng : « Vậy chớ khi nầy Lang chúa nói làm sao mà không giết anh em mình ? » Địch nguyên soái mới thuật hết các lời của Lang chúa nói cho năm tướng nghe. Trương Trung nói : « Nguyên soái ôi ! đã biết rằng cưới vợ nơi ngoại quốc là phi lễ, song lời Thánh mẫu đã có nói rằng : Lương duyên trời định. Vậy thì Nguyên soái cũng nên đành đi, rồi sau sẽ tính. » Địch nguyên soái nói : « Vả anh em ta đã đi lạc đường cũng là bị tội, chắc là không khỏi Bàng Hồng tâu ra tâu vô. Như chúng ta dẹp yên Tây liên, thì hãy còn tương công chiết tội đặng ; nếu chúng ta đầu ngoại quốc, thì làm sao cho khỏi thác ? Ấy có phải là đã bị thác mà còn chịu ô danh chăng ? Hiền đệ nói sao không xét, vả con người ở đời có ai mà khỏi

thác một lần : thả thác mà trợn đạo quân thần, lưu danh thiên cổ, thì chẳng là hay hơn chịu đầu dõ rồi ngày sau trở về Tống thì cũng không khỏi thác. Ấy đã thác mà còn mang xấu nữa, thì sao bằng chịu thác tại đây. » Trương Trung nghe nói như vậy thì không dám nói chi nữa. Thát Đát thừa tướng cứ khuyên lơn Địch Thanh hoài, mà Địch Thanh cũng nằng nằng quyết một không nghe.

Còn Lang chúa ngày ấy trở vào đền Hiền đức thì mẹ con Phiên hậu ra trước vào, rồi dọn tiệc cho Lang chúa ăn uống. Khi ăn uống, Phiên hậu hỏi Lang chúa rằng : « Vậy chớ sáu viên Tống tướng của con mình bắt đặng đó, thì Lang chúa tính lẽ nào ? » Lang chúa nói : « Ngự thê chưa rõ, để ta thuật hết cho Ngự thê nghe. Khi ấy Công chúa cũng có dặn ta đừng giết sáu tướng ấy, thì ta nói với Địch Thanh hết lời mà nó cũng không chịu đầu. » Phiên hậu hỏi : « Vậy chớ nó không đầu mà Lang chúa tính lẽ nào ? » Lang chúa nói : « Khi ấy ta cũng không biết liệu lẽ nào. Kế lấy Thoát Luân tâu rằng : Địch Thanh đã làm Nguyên soái còn không biết đường đi, đến nỗi đi lạc như vậy, thiệt là vô năng chỉ bồi, dầu cho nó có chịu đầu đi nữa, cũng không ích gì. Xin chém phứt nó đi cho rảnh. » Khi Lang chúa nói chưa dứt lời, thì Công chúa lật đật hỏi rằng : « Vậy mà Phụ vương đã chém nó hay chưa ? » Lang chúa nói một cách khoa an thái rằng : « Khi Thoát Luân nói như vậy, nếu cha không nghe thì e vãn vớ bá quan dị nghị, chớ nên cha phải truyền cho Thoát Luân làm Giám sát mà dẫn sáu tướng ấy ra Tây giao... » Công chúa nghe nói thì đã điển hồn, bèn vội vã nói một cách lập cập rằng : « Không phải con binh vực sáu người Tống tướng ấy, chớ như Địch Thanh là người đường đường diện mạo, lẫm lẫm oai phong, lại thêm võ nghệ cao cường, vạn như nan địch. Ngày trước đã dẹp yên Tây hạ danh dậy Trung huê, thiệt đáng lương đồng chi thần lắm. Tuy tướng sĩ trong nước ta cũng nhiều, song chẳng có một người nào sánh kịp. Tài sức thế ấy, nếu dụ hàng mấy người ấy đặng thì hữu ích lắm. Sao Phụ vương lại nghe lời đại thần mà giết mấy người

Ấy đi, có phải đã mất tướng tài, lại còn gây oán nữa chăng ? »
Lang chúa nói : « Con ôi ! Chẳng phải nghe theo đại thần mà bỏ lời con, ấy là vì Địch Thanh cam tâm chịu thối, chứ không chịu qui hàng. Mà con biếu cha tính thế nào bây giờ ? »
Công chúa nói : « Con e bên Đại Tổng hay dựng chuyện ấy, ắt là khởi cường binh mạnh tướng qua đây mà vẫn tội, thì nước ta cự sao cho lại ? » Lang chúa nghe nói thì lắc đầu mà rằng : « Nói thì nói vậy chứ sáu tướng ấy chưa có chết đâu, mà con hòng sợ lắm vậy ? » Bên thuật lại các lời Thánh mẫu đã nói và tha Địch Thanh mà giao ở nơi dinh Thát Đát cho Công chúa nghe. Công chúa nghe nói thì mừng thầm, mà có sắc thẹn, đứng đó làm thinh giây lâu, rồi lại bỏ mà vào phòng, Phiên hậu thấy Công chúa đi rồi thì nói với Lang chúa rằng : « Lời Thánh mẫu đã dặn như vậy mà Lang chúa tính lẽ nào ? » Lang chúa nói : « Thánh mẫu đã dặn ta như vậy, thì ta đâu dám cãi lời. Vả lại việc nhơn duyên là trời đã định trước rồi. Nay ta cũng như định gả Công chúa cho Địch Thanh. » Phiên hậu nói : « Lang chúa ôi, tuy ý Lang chúa cũng đành như vậy, song chưa biết Địch Thanh có bằng lòng hay chăng ? » Lang chúa nói : « Ta đã khuyên dỗ hết lời, mà nó cũng nằn nằn không chịu. Bây giờ ta đã giao cho Thát Đát đem về dinh mà phân trần hơn thiệt cho nó nghe, song chưa biết việc ra thế nào. » Phiên hậu hỏi rằng : « Vậy mà diện mạo của Địch Thanh ra thế nào ? » Lang chúa cười rằng : « Ôi thôi tốt trai biết đường nào, thiệt là diện mạo đường đường, oai phùng lắm lắm, không phải như đờn ông trong nước ta mà mặt mày như quĩ sứ vậy đâu. Nếu Địch Thanh chịu vầy duyên với Công chúa thiệt là xứng đôi vừa lứa vô cùng. » Phiên hậu nói : « Đã biết rằng đẹp đôi như vậy, song e Địch Thanh không chịu thì tính làm sao ? » Lang chúa nói : « Nếu phải lương duyên thì bề nào cũng phải xong, còn như không phải lương duyên thì đâu có ép cho mấy đi nữa cũng không lẽ dặng. » Phiên hậu nói : « Lời Lang chúa nói rất phải, hề thiệt duyên

nợ rồi thì có lẽ nào mà không xong. » Bèn truyền bày tiệc mà ăn uống với nhau.

Hồi thứ mười bốn

*Bởi nhơn-duyên, Công-chúa mới thán oán,
Vì Quốc-sự, Địch-Thanh phải từng quyền.*

Nói về Thoại Ba Công chúa về đến cung mình rồi, thì ngồi xuống mà nghĩ thầm rằng : « Vả nay ta đã mười tám tuổi rồi, mà chưa định chữ nghi gia, cho nên bấy lâu lòng ta lo sợ hoài, mình chẳng khỏi trao thân với người bốn quốc, may đâu gặp Địch Thanh là người tài mạo song toàn, lại có tước thế lương duyên với ta, thiệt là vừa lòng vừa dạ lắm, song không lẽ nói ra, phải chờ lời cha mẹ định. Nay xem ý cha mẹ ta cũng đành rồi, mà không biết ý gì Địch Thanh lại phụ rầy chẳng chịu qui hàng ; như không chịu đầu thì chẳng nói làm chi, còn như đầu mà phối hiệp lương duyên với ta thì cũng là đẹp đôi vừa lứa lắm chớ, không biết ý gì mà va còn dục dặc chưa đành. Địch Thanh ôi ! ở làm chi mà vô tình lắm vậy ! Như ai nói mà ông không đành thì chẳng nói làm chi, chờ cha tôi đã nói với ông hết lời, sao ông còn bền lòng chặc dạ, nần nần quyết một chịu thối mà thôi ; hay là ông chê tôi là gái ngoại bang, không bằng người trung quốc chẳng ? Cha chả gái trung quốc tài sắc bực nào nữa, mà ông kén lựa lắm vậy ? Hay là ông giận tôi sao có bắt ông giữa trận chăng ? Địch Thanh ôi ! sao ông không xét, nếu không bắt ông thì nên cuộc vợ chồng sao dựng ? Sao ông không nghĩ đề mà cố chấp làm chi lắm vậy ? Nếu ông kết duyên Tàn Tấn với tôi thì ngày sau dầu ông muốn về Trung nguyên có khó gì đâu. Còn như ông chấp nhứt lắm vậy thì lẽ nào ông về dựng mà ông hòng trông cậy việc ấy. » Nghĩ như vậy bèn than thở buồn bực hoài. Từ ấy ngày đêm đã dụi án ngủ chẳng yên.

Còn Địch nguyên soái ở lại dinh Thát Đát thì cũng buồn rầu lo lắng mà than thở rằng : « Ấy cũng vì Tiều đình Quý đi lạc và gây họa ra cho đến nỗi bị tù rạc như vậy, bây giờ dầu có ba đầu sáu tay, trổ nanh mọc vuốt đi nữa cũng không thoát khỏi đặng. Lại còn một nỗi, e khi Tôn Tú đã hay đặng sự tích này, chắc là nó làm biểu mà tâu với tráo đình rồi, chớ chẳng không. Nếu nó tâu rồi thì khi ta về đây ắt là bị tội, chừng ấy ai mà gỡ tội này cho ? » Duy có một thể này : qua dẹp cho đặng Tây liên, lấy cho đặng Trần châu kỳ, thì mới tương công chiết tội nỗi. » Khi Địch nguyên soái đương than thở như vậy, kể thấy Thát Đát đi châu mới về, lại có Hữu thừa tướng là Kỳ Hấp cũng đều đến đó mà khuyên giải Địch nguyên soái. Nguyên soái cũng cứ làm thinh mà than thở hoài. Rồi đó, Kỳ Hấp mời Thát Đát về dinh mà thương nghị quốc sự.

Tiều đình Quý thấy Thát Đát và Kỳ Hấp đi rồi, thì nói với Địch nguyên soái rằng : « Nguyên soái sao không biết quyền biến chi hết vậy ; cứ nắn nắn chịu thác hoai mà thôi. Vả ở đây mà làm Phò mã, sánh với sự ra Tây giao qui xuống cho người ta chêm thì đều nào hơn ? » Địch nguyên soái nạt lớn rằng : « Thất phu, đừng có nói bậy, chịu cũng không chịu cũng mặc ta, mi chớ nói leo mà chết đa. » Tiều đình Quý nói : « Tôi không mở miệng ra thì thôi, hễ có mở miệng ra bất kỳ nói phải nói quấy, cũng cứ mắng thất phu kia thất phu nọ hoài... Này, nếu nghe lời thất phu thì chắc là có ngày về Trung nguyên đặng, chớ chẳng không. » Thạch Ngọc thấy Tiều đình Quý nói như vậy, thì tiếp lấy mà hỏi rằng : « Nếu nghe người thì người tính kế chi mà về Trung nguyên đặng ? » Tiều đình Quý nói : « Ý theo kế tôi thì phải làm như vậy... Bây giờ phải đành việc hôn nhưn ấy đi, đặng ăn nằm với nó ít đêm, mà trả thù về việc nó bắt sống chúng ta. Chừng ấy Nguyên soái đã làm Phò mã thì không ai dám câu thúc đến. Còn chúng tôi thì sắp đặt cho sẵn rồi, Nguyên soái lừa dịp trốn mà đi qua dẹp Tây liên, lấy cho đặng Trần châu kỳ về mà tương công chiết tội, có phải hay hơn là để mà làm quỉ không đầu nơi ngoại quốc chẳng ? » Các

tướng nghe nói đều cả mừng mà khen rằng : « Lời Tiêu đình Quý rất phải, xin Nguyên soái hãy nghe theo. »

Lúc ấy Địch nguyên soái lòng rối như tơ, cứ ngồi làm thinh mà thờ ra hoài, các tướng thấy vậy người này nói vô một tiếng, người kia nói vô một tiếng, nói thét lắm thì Địch nguyên soái cũng phải xiêu lòng mà trả lời rằng : « Việc đã đến đời này mà các em nói lắm như vậy thì bõn soái cũng nghe theo, song kể ấy phải làm cho kín, đừng có đề tâu lậu ra mà việc phải hư. » Các tướng nói : « Nguyên soái chớ lo, chúng tôi không dám đi lậu ra cho ai biết đâu. » Tiêu đình Quý nói : « Đó, bây giờ thì tôi không phải là thất phu nữa rồi đã. » Các tướng đều cười rồ, kể thấy Thát Đát trở về bước vào đàm đạo với sáu tướng ấy ít lời, rồi khiến quân dọn cơm cho sáu tướng ăn. Đương khi ăn thì Thát Đát cũng lấy lời ngon ngọt mà khuyên giải Địch nguyên soái rằng : « Nguyên soái ời, đã biết Nguyên soái là đại tướng bên Tống triều, lẽ thì không nên kết duyên với người ngoại quốc, song đã đi lạc đến đây, mà đánh lầm nước vô tội, thì dầu Nguyên soái có công lao cho mấy đi nữa cũng không khỏi tội với Triều đình. Vả lại đã đến đây rồi không phép chi trốn khỏi, mà Lê Sơn thánh mẫu có nói : Nguyên soái có túc thế lương duyên với Công chúa. Xin Nguyên soái nghe lời tôi đành phứt đi, đừng có làm Phò mã tại nước này, thì một là xong việc thất gia, hai là khỏi mang tiếng cãi lời Thánh mẫu. » Địch nguyên soái giả ý làm thinh không nói chi hết. Trương Trung cũng giả khuyên lơn rằng : « Nguyên soái sao mà lòng dạ như sắt đá, cứ nắn nắn muốn làm trung thần, đừng có lưu danh ư hậu thế. Nếu Nguyên soái liềm thác thì anh em tôi cũng phải làm quỷ không đầu, có phải là Nguyên soái đã bị thác mà còn bị anh em tôi oán chăng ? Vậy xin Nguyên soái hãy nghe lời Thừa tướng, thì chẳng những là Nguyên soái khỏi hại, mà anh em tôi đây cũng được bình yên. Ấy là Nguyên soái cứu tánh mạng cho anh em tôi đó. » Thạch Ngọc, Lý Nghĩa và Lưu Khánh đều nói rằng : « Xin Nguyên soái hãy chịu phứt

đi mà cứu anh em tôi với. » Tiêu đình Quí nói : « Ồi thôi, Nguyên soái chịu phứt đi, ở đâu cũng ăn cơm mặc áo như vậy, sao Nguyên soái cứ nắn nắn đòi về Trung quốc hoài, hay là trong ý Nguyên soái tưởng bên Trung quốc là một cõi tiên, trường sanh bất tử chăng ? Nếu nguyên soái về đặng đi nữa thì về một mình lấy, chớ chúng tôi không chịu theo đâu, sống thác gì tôi cũng ở đây mà làm một vị quan viên chơi cho tiêu diêu khoái lạc thì thôi. » Thát Đát nghe Tiêu đình Quí nói như vậy thì cười mà nói với Địch nguyên soái rằng : « Nay các tướng đều không muốn về Trung quốc, tưởng khi một mình Nguyên soái thì về sao cho đặng ? Chi bằng nghe lời các tướng thì hơn. » Địch nguyên soái giả chước ngẫm nghĩ một hồi rồi nói rằng : « Nay Thừa tướng và các em nói đã hết lời. Thôi tôi cũng vâng theo ý ấy. » Thát Đát cả mừng, trò chuyện một hồi, rồi truyền quân dọn tiệc mà thết đãi Nguyên soái và năm tướng.

Ngày thứ Thát Đát vào châu mà tâu lại cho Lang chúa hay. Lang chúa cả mừng, bèn chọn ngày cho hai họ vầy duyên. Phiên hậu và Công chúa hay đặng tin ấy thì mừng rỡ khôn cùng. Từ ấy Công chúa không còn than thở và trách móc Địch Thanh nữa.

Lúc ấy các quan nghị riêng với nhau rằng : « Địch Thanh là danh tướng bên Tống, ngày trước đã đánh Tây hạ không còn một manh giáp, cho nên mới danh vang huê hạ, đến nay lại bị tay Công chúa như vậy. Ấy cũng là hết thời rồi. » Trong ấy có người lại nói rằng : Nếu khi ra giữa Tây giao đó mà không có Thánh mẫu đến, thì chúng nó đã làm quĩ không đầu rồi, còn gì đâu ? Nay Địch Thanh lại đặng làm Phò mã thì lại càng phát thời lắm, sao các ông dám gọi là hết thời ? » Có người lại nói rằng : « Tài mạo song toàn như Công chúa, nếu gả cho ai thì cũng b như đem bông lài mà cắm trên bãi phân trâu. Nay đã kết duyên với Địch Thanh thì thiệt là xứng đôi vừa lứa lắm. » Có người lại nói : « Ấy cũng là thiên duyên số định, chớ

không phải là việc tình cờ đâu. Thôi, từ này về sau chúng ta cũng phải chịu đòn và cung kính và mới dặng. » Bèn từ giả nhau ai về dinh nấy.

Còn Địch nguyên soái thấy Thất Đát không có ở nhà thì thương nghị với các tướng ấy rằng : « Nếu ta vầy duyên với Công chúa rồi thì trước hết ta phải an trí các người mỗi chỗ xong đã, chừng một tháng thì phải đồng lòng khắc kỷ với nhau mà trốn đi, không nên miễn cuộc thanh nhân, mà sanh dị chí. » Các tướng đều dạ dạ vâng lời. Nguyên soái lại nói : « Việc này ắt là Tôn Tú thượng biểu với Triều đình rồi, và Bàng Hồng cũng kiếm lời tâu ra tâu vô chớ chẳng không. Bởi vậy cho nên ta lấy làm lo cho mẫu thân ta lắm. Vì không biết triều đình có làm tội hay chăng ? Lưu hiền đệ, hiền đệ có cái tịch văn phách đó xin hãy làm ơn trở về Biện kinh mà thăm nghe tin tức thế nào, rồi lại đây mà thuật hết cho ta hay thì ta mới an lòng dặng. » Lưu Khánh thưa rằng : « Việc ấy Nguyên soái chớ lo, để tôi đi cho. » Nguyên soái cả mừng.

Cách ít ngày thì đã đến ngày huỳnh đạo, Lang chúa truyền dọn một tiệc rất lớn cho Địch Thanh và Thại Ba vầy duyên.

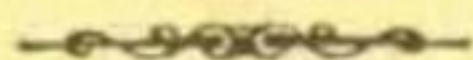
Ngày ấy văn võ bá quan đều yến ẩm vui say, lại có tiêu thiêu nhạc võ, từ ban mai cho đến tối.

Đêm ấy Thại Ba công chúa mình thì mặc áo, đại hồng kiết phục, đầu thì giắt đầy những kim bửu ngọc trâm, trang điểm rất đẹp, không khác chi tiên nữ hạ phàm.

Còn Địch nguyên soái bắt đầu dĩ cũng phải đổi thay kiết phục. Rồi hoàng thân quốc thích cũng đến tướng phủ mà tiếp rước. Địch nguyên soái thấy vậy phải ép mình theo mấy người ấy vào Ngân loan điện mà triều bái Lang chúa. Lang chúa bước xuống tay đỡ Địch nguyên soái mà mời ngồi. Địch nguyên soái lại làm lễ Phiên hậu và làm lễ cùng văn võ bá quan. Rồi đó Lang chúa sai cung nga báo với Công chúa, Công chúa ra giữa điện mà triều bái cha mẹ và làm lễ giao

bái cùng Địch nguyên soái. Lạy rồi thì Lang chúa khiến Thái giám đưa Nguyên soái và Công chúa vào cung mà làm lễ giao bôi.

Khi hiệp cần xong rồi thì Công chúa nói với Nguyên soái rằng : « Lúc giao phuồng với nhau nơi trận thượng thì hai đảng cũng ngờ là cừu địch hết. Ai dè đâu hôm nay lại vầy duyên cầm sắt, kết nghĩa Tần Tần với nhau như vầy. Vầy xin Phò mã hãy rộng lòng dung chế các điều lỗi mà thiếp đã mạo phạm ngày trước đó. » Địch nguyên soái soái nói : « Ấy là tại tôi đi lạc đến đây mà xúc phạm nước này, thì đó là tội lỗi của tôi nhiều lắm. Nay nhờ có Lang chúa lấy lòng rộng rãi không kể lỗi trước, thiệt là ơn trọng lắm chớ Công chúa mà có lỗi gì. » Công chúa nói : « Bây giờ cũng đã khuya rồi. Thôi, hai ta hãy vào cầm trướng mà an nghỉ giấc hoè. » Hai người bèn vào chốn loan phòng mà giao hoan thủ lạc.

Hồi thứ mười lăm

*Địch-nguyên-soái xin phong cho các tướng,
Mạnh-định-Quốc đem binh đánh Trương Trung.*

Khi Địch nguyên soái vầy duyên với Công chúa đã đặng ba ngày rồi, thì Nguyên soái mới nói với Công chúa rằng : « Công chúa ôi, năm tướng bị bắt đó thì bây giờ không lẽ mà về Trung quốc đặng. Còn ở đây thì cũng không có chức sự chi mà làm, mà bây giờ đây thì ba ả ấy chưa có trường nào bảo thủ, theo ý tôi tướng thì cũng nên sai năm tướng ra giữ ba ả ấy, song không biết ý Công chúa liệu thế nào ? » Công chúa nói : « Lời phò mã rất có lý, để thiếp tâu lại với phụ vương, rồi sẽ sai năm tướng ấy đi. » Địch nguyên soái lại nói rằng : « Còn những hải cốt của ba vị tướng quân nơi ba ả ấy, tuy đã lần liệm rồi, song chưa chôn

cất, cho nên tôi muốn cho Công chúa tàu luôn với phụ vương mà xin hạ chỉ sai người ra đó mà tổng táng, thì lòng tôi mới an định. » Công chúa nghe nói mỉm cười mà nói rằng rằng : « Phò mã ở như vậy cũng là có nhơn lắm. Làm cho mấy vong hồn của các tướng ấy ở chốn cửu tuyền không còn cửu oan định. » Nói rồi bèn vào Hiến đức cung ra mắt Lang chúa và Phiến hậu mà xin mấy điều ấy. Lang chúa nhậm lời, bèn phong cho Trương Trung làm Chánh tổng binh, Lưu Khánh làm Phó tổng binh ra trấn thủ An bình quan ; Lý Nghĩa làm Chánh tổng binh, Tiêu đình Quí làm Phó tổng binh ra trấn thủ Chánh bình quan. Còn Thạch Ngọc làm Chánh tổng binh, ra trấn thủ Kiết làm quan. Chừng nào có công cán chi thì sẽ luận công mà thăng thưởng. Năm tướng ấy đều lãnh mạng ra đi.

Lúc ấy Lưu Khánh sắm sửa trở về Tam quan mà thăm nghe Tôn Tú và Bàng Hồng loan kể thế nào.

Nói về Mạnh định Quốc từ khi Định nguyên soái bị Công chúa bắt rồi thì Mạnh định Quốc bỏ Thạch đình quan kéo binh lên Bạch dương sơn mà đóng trại. Từ ấy mỗi ngày cũng sai người thăm nghe tin tức, song nghe không định, nên chẳng biết sống thác thế nào.

Ngày kia quân thám thính nghe định rõ ràng, liền về báo với Mạnh định Quốc rằng : « Trương Trung đã làm Tổng binh nơi An bình quan, tướng khi Nguyên soái và mấy tướng khác cũng đã đầu hết rồi. » Mạnh định Quốc nghe báo thì ngược mặt lên trời mà than rằng : « Nguyên soái ôi ! Vả Nguyên soái là đứng bực anh hùng, đội trời đạp đất mà ở đời. Bấy lâu lập nên công cán với Trào đình rất lớn, dầu tướng nào tài phép bao nhiêu, Nguyên soái cũng không sợ. Vì vậy cho nên danh tiếng Ngũ hổ tướng ai nghe cũng kinh. Khi trước sao mà oanh liệt lắm vậy, đến nay sao lại nhân nhục du sanh, cam lòng mà đầu giặc ! Ấy có phải là để tiếng xấu lại muôn đời chăng ? » Than thở như vậy một hồi, rồi thì nộ khí xung thiên mà nói lớn rằng : « Thôi, để ta cất binh

mã xuống An bình quan mà mắng nhiếc Trương Trung một hồi, rồi chặt thây nó ra làm hai khúc, thì mới người lòng giận của ta cho. » Bèn kéo binh thẳng tới An bình quan mà mắng nhiếc Trương Trung đến đều, Phiên binh thấy vậy lật đật vào báo với Trương Trung rằng : « Có một viên Tổng tướng đem binh đến trước ải mà điệu võ dương oai và mắng nhiếc đến đều. » Trương Trung nghĩ thầm rằng : « Thế khi Mạnh định Quốc đây chớ ai, va ngổ là anh em ta đã đầu thiết rồi, nên va giận mà làm như vậy đó. Thôi, để ta ra đó mà phân trần hơn thiết cho va nghe. » Bèn nài nịt lên ngựa mà ra nơi cửa ải. Mạnh định Quốc thấy mặt Trương Trung thì hơi giận tràn hông mà nạt lớn rằng : « Loài súc sanh, vũ mi là người Trung nguyên, lẽ thì sống thác cũng theo Trung nguyên, ấy mới phải mặt anh hùng cho. Có đâu lại tham sanh húy tử, chịu quí lỵ mà làm tội ngoại quốc, không kể đến nợ nước ơn vua, sống như mi vậy thì danh xấu muôn đời, còn mặt mũi nào dám thấy ta nữa ? » Trương Trung nói : « Bớ Mạnh định Quốc, vũ ta là người dưới tay Nguyên soái, người khiến sao ta phải nghe vậy. Nay người đã đầu rồi thì ta cũng phải đầu theo. Nếu mi không bằng lòng, mi muốn làm chi thì làm, chớ mi đừng có nói phách. » Mạnh định Quốc nạt rằng : « Ta không muốn chi hết, ta muốn lấy thủ cấp của mi mà thôi. » Trương Trung nói : « Đừng có khoe tài, mau mau nạp thủ cấp đi, đừng cho khỏi thất công ta chém. » Mạnh định Quốc nổi giận hươi đao xốc lại mà chém Trương Trung. Trương Trung cũng hươi đao lại đỡ, đánh đặng mười hiệp, Trương Trung trá bại chạy tuốt ra đồng. Mạnh định Quốc nạt rằng : « Loài súc sanh, chạy đi đâu ? » Nói rồi liền dục ngựa rượt theo, ước đặng năm dặm, Trương Trung quày ngựa trở lại mà cười rằng : « Mạnh tướng quân, hãy dừng ngựa lại đừng tới nói rõ cho mà nghe. » Bèn thuật hết đầu đuôi các việc cho Mạnh định Quốc nghe. Mạnh định Quốc hỏi rằng : « Trương tướng quân nói thiệt hay là nói dối đó ? » Trương Trung nói : « Thuở nay tướng quân có thấy tôi nói dối khi nào chẳng ? Vậy chớ từ ấy đến nay, tướng quân đóng

binh tại đâu ? » Mạnh định Quốc cũng thuật rõ việc mình cho Trương Trung nghe. Trương Trung nói : « Vậy thì tướng quân chịu phiên trở về Bạch dương sơn đóng binh tại đó mà chờ đợi ít ngày, chừng Nguyên soái đến đây thì tôi sẽ thông tin tức cho mà hay. » Mạnh định Quốc cả mừng mà rằng : « Trương tướng quân ôi ! Khi này tôi chưa rõ nên nóng giận mà nói nhiều lời xúc phạm, xin tướng quân chớ chấp. » Trương Trung nói : « Khi chưa rõ thì ai cũng phải giận, dầu tôi cũng như tướng quân vậy. Song khi về đến Bạch dương sơn thì chẳng nên tiết lộ việc này cho quân sĩ hay. » Mạnh định Quốc nói : « Việc này phải cẩn mật cho lắm mớiặng. Thôi, để tôi trả bại cho tướng quân rượt theo. » Trương Trung khen phải, Mạnh định Quốc dục ngựa chạy dài. Trương Trung vỗ ngựa đuổi theo, song theo không kịp, bèn thâu quân mà trở về ải. Còn Mạnh định Quốc thì đem binh về Bạch dương sơn mà đình trú.

Nói về hai vợ chồng Công chúa từ ngày kết duyên với nhau, thì yêu dấu nhau không biết ngần nào. Ngày kia Công chúa hỏi Dịch nguyên soái rằng : « Phò mã ôi ! Vả Phò mã là người thiếu niên, tài mạo phi phạm, mà lại quờn cao tước trọng nữa. Sao khi ở bên Tống còn chưa định việc thất gia, hay là có điều chi giấu giếm chẳng ? » Nguyên soái nói : « Vả tôi với Công chúa đã vào cuộc vợ chồng rồi, lẽ nào lại còn giấu giếm nhau mà làm chi nữa. Để tôi tỏ thuật các việc từ khi tôi còn thơ ấu cho Công chúa nghe. Nguyên tổ phụ của tôi là người ở tỉnh Sơn tây, khi tôi còn nhỏ thì cha tôi mất sớm, mà tôi cũng không có thân tộc, cho nên không ai chiều cõ chi hết. Nhờ có mẹ tôi hết lòng lo lắng, mà nuôi tôi cho tôi chín tuổi, kể lấy bị nước lụt thì mẹ tôi trôi đi xứ nào không biết. Lúc ấy cả xứ đều bị chết chìm, còn tôi thì nhờ có thầy tôi là Vương Thoàn lão tổ cứu tôi đem lên núi Nga mi mà trao truyền võ nghệ. Ở đó hai năm rồi thầy tôi nói tôi là không có phần tu tiên, nên sai tôi hạ sơn mà phò tá Tống tráo. Khi ấy tôi vưng lời thầy mà đi xuống Biện kinh. Té ra

hiền vinh chưa gặp mà lại bị gian thần hãm hại đã năm bảy phen, song nhờ có Hoàng thiên bảo hộ, gặp dữ hóa lành. Từ ấy đến nay thì tôi cũng nghĩ vì ơn nước nợ nhà chưa trả, lẽ nào lại lo việc thất gia. » Công chúa nghe rồi thì cười rằng : « Nếu vậy Phò mã thiệt là đứng trượng phu trọn trung trọn hiếu, trang quân tử biết nghĩa biết ơn, song thậm có một điều là Mẫu thân bị nước lụt nổi trôi hải cẩu, không biết tông tích đâu mà tìm. » Địch nguyên soái nói : « Tuy vậy mà cũng có Hoàng thiên ủng hộ, khiến cho có người thấp cứu, nên mới khỏi bỏ mình nơi chốn ba đào. » Công chúa nghe nói thì có ý mừng, bèn lật đặt hỏi rằng : « Té ra Mẫu thân hãy còn, vậy chớ bây giờ người ở tại đâu ? » Nguyên soái nói : « Bây giờ đương ở tại Sơn tây. » Công chúa lại hỏi rằng : « Vậy chớ niên kỷ người đang bao nhiêu ? » Nguyên soái nói : « Năm nay người đang 59 tuổi. » Công chúa nói : « Vậy thì qua đến mùa đông sang năm, xin Phò mã đem thiệp về Sơn tây, dâng trước là ra mắt Mẫu thân, sau là dâng lễ hạ thọ lục tuần cho Mẫu thân luôn thể. » Nguyên soái nói : « Cám ơn Công chúa có lòng tốt. » Công chúa nói : « Trong cuộc vợ chồng Phò mã lại nói làm chi lời ấy. Ấy là việc bổn phận của thiệp, hề làm dâu thì phải lạy và ra mắt mẹ chồng. » Nguyên soái nghe Công chúa nói như vậy, thì nghĩ thầm rằng . « Vả lại ta là người tâm hoài báo quốc, ngặt vì không có phép chi mà bay đi cho khỏi, đang có về Trung nguyên cho mau, lẽ nào lại ở đây chờ đến mùa đông sang năm mà dắt nàng về Sơn tây cho được. »

Nói về Tôn Tú nơi Tam quan, từ ngày hayặng Địch Thanh đi lạc đường qua tới Thộn thộn quốc, mà đã đánh vào ba ải rồi, thì Tôn Tú có lòng mừng rỡ lắm, bèn cười lớn mà rằng : « Địch Thanh ời ! Ấy là khí số mi không thác bên Tây Liêu mà thác bên Thộn thộn. Này, đâu mà Ngũ hồ tướng có tài sức bực nào đi nữa, khỏi thác bên nước ấy thì cũng chẳng khỏi bị tội khi quân. Thôi để ta

làm biểu mà tâu với triều đình, nói Địch Thanh dẫn đại binh đi lạc đường qua đánh nước Thợa thợa là nước vô can, coi thử triều đình phán định thế nào. » Bèn làm một đạo biểu chương và một phong thư cho Bàng Hồng, rồi sai người tâu phúc đem về kinh đô mà giao vào tướng phủ.

Lúc ấy Phạm trọng Yêm và Dương Thanh đều bối rối, lo sợ cho Địch Thanh. Dương Thanh mới nói với Phạm trọng Yêm rằng : « Nay Tôn Tú làm biểu chương mà tâu cùng Thiên tử, thì chắc là Địch nguyên soái bị tội chớ chẳng không. » Phạm trọng Yêm nói : « Ấy cũng là tại Nguyên soái cho nên ra đến nơi này. Vả mình làm Nguyên soái, lẽ thì mọi việc đều phải cầu thận cho lắm, sao lại dùng làm chỉ cái thặng Tiêu đình Quý là đưa lỗ mắng mà cho làm hướng đạo. Trong lúc ra đi tôi thấy vậy thì đã không bằng lòng rồi, song vì lúc mới xuất binh, nên tôi không dám can trở. Không biết ý gì khi Nguyên soái đã biết là đi lạc, sao còn chưa chịu thâu binh trở lại, để làm chi cho đến nơi này ? Ấy cũng vì hữu đồng vô mưu, cho nên mới bị tội như vậy. » Hai người đều than thở và lo lắng không cùng.

Ấy là :

*Đưa hại trung thần, đà phỉ dạ,
Người thương lương tướng, lại buồn lòng.*

Hồi thứ mười sáu

*Tôn Tú gởi thư hại Địch soái,
Trần Niên vàng chỉ bắt Thái Quán.*

Ngày kia quân sĩ về báo với Tôn Tú rằng : « Địch nguyên soái đi lạc đường vào nước Thợa thợa, đánh đầu dặng đỏ, đánh luôn tới ba ải, giết luôn hết bốn tướng của nước ấy. » Tôn Tú nghe báo cả mừng, vì trúng theo kế mình, mà mình đã dâng biểu về trao rồi.

Cách ít ngày lại có quân vào báo rằng : « Địch nguyên soái và các tướng đều bị Bát Bửu Công chúa bắt sống. Nay đã qui hàng nước ấy, mà Nguyên soái lại chịu làm Phò mã nữa. » Tôn Tú nghe báo lại càng thêm mừng rỡ mà nghĩ thầm rằng : « Bớ Địch Thanh này, mi vàng chĩ qua đẹp Tây liêu, mà mi lại qua đánh Thộn thộn, như vậy thì cũng đã có tội khi quân rồi, huống chi bây giờ mi lại chịu đầu mà làm rể ngoại quốc nữa, thì tội nặng biết dường nào ! Đề ta làm biểu mà tâu với tráo đình xin bắt mẹ mi mà làm tội đã, rồi sẽ đem binh qua bắt mi, cho mi biết sức. » Nghĩ như vậy, rồi cười lớn lên mà nói rằng : « Phên này đổ mi đi đường nào cho khỏi tay ta ! » Bèn làm một đạo biểu chương nữa mà tâu với tráo đình.

Lúc ấy Dương Thanh và Phạm trọng Yêm lại càng đem lòng lo lắng buồn rầu hơn nữa.

Nói về Bàng Hồng từ ngày tiếp đặng phong thư của Tôn Tú và một đạo biểu chương ấy thì nghĩ thầm rằng : « Tuy chuyện đi lạc thì cũng là có tội khi quân chớ chẳng không song chưa lấy chi làm nặng, ắt là Thiên tử tha tội mà khiến khiến nó qua đẹp Tây liêu, như vậy thì có ích gì đâu, mà ta phòng hặc ra. Hễ nó đi lạc thì sao sao nó cũng đánh lăm, đề nó đánh lăm nước Thộn thộn đây thì ta sẽ hặc nó về việc tự chuyên đến đánh nước vô tội mà làm cho can qua dấy động, sanh oán gây thù, khuấy rối trong nước, thì hay hơn là tâu gấp bấy giờ. » Nghĩ như vậy bèn yểm tờ biểu ấy mà không tâu tới Triều đình.

Cách ít ngày lại tiếp đặng một đạo biểu nói về việc Địch Thanh đã làm Phò mã bên Thộn thộn quốc thì cả mừng mà rằng : « Thằng nhỏ này phải chết, thằng nhỏ này phải chết ! Phên này tao đổ mi thoát khỏi tay ta ? » Bèn vào chầu mà dâng tờ biểu cho vua xem. Vua xem rồi thì nói với Bàng Hồng rằng : « Địch Thanh cũng đã đáng tội lắm. Song nếu làm ngay ra thì trăm e Nam thanh cung Mẫu hậu đem lòng hờn trách chẳng ? » Bàng Hồng nghe vua nói như vậy thì

vội vã tâu rằng : « Vả Địch Thanh phụng chỉ hưng binh mà đi lạc đường ấy là một tội : đã đi lạc đường còn không trở lại, lại tự chuyên chém giết kẻ vô cô ấy là hai tội ; chịu đầu ngoại quốc mà làm phò mã ấy là ba tội. Nếu Bộ hạ không trị mấy tội ấy thì sao cho minh chánh quốc pháp ! Xin Bộ hạ xét lại. Vua nghe Bàng Hồng tâu như vậy thì hỏi rằng : « Vậy chớ ý Bàng khanh định tội nó thế nào ? » Bàng Hồng tâu rằng : « Theo ý tôi tưởng thì Địch Thanh đã phạm tội phản quốc rồi, hề phản quốc thì toàn gia tru戮. Cúi xin Bộ hạ một phía thì sai người ra Sơn tây mà bắt hết gia quyến của Địch Thanh ; còn một phía thì phải sai sứ qua Thộn thộn quốc mà bắt Địch Thanh về. Nếu chúa nước Thộn thộn ngăn trở không cho bắt thì sẽ sai đại tướng đem binh mà qua mà vẫn tội, như vậy thì mới chánh quốc pháp cho. » Thiên tử nghe tâu thì nói rằng : « Lời Bàng khanh tâu rất phải, song ta cũng tưởng Thái hậu mà giảm chế bớt một ít. » Bàng Hồng biết dè dặt nửa không dặng, cho nên phải tùy theo ý vua. Vua mới hạ chỉ sai Trần Niên ra Sơn tây bắt mẹ Địch Thanh về dặng có giam nơi Thiên lao. Lại sai Trương Thoại qua Thộn thộn quốc mà truyền cho Địch Thanh phải dái tội lập công, qua dẹp Tây lieu mà đền tội ấy. Nếu cải Thánh chỉ thì đem binh qua bắt về mà xử tử. Bàng Hồng thấy vua phán như vậy thì lấy làm tức mình lắm. Vừa muốn tâu nữa, song Thiên tử đã truyền bãi chầu mà trở về cung.

(Xem tiếp tập 6)

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN DỨC THU' XÃ

25 đường Sabourain — Saigon

Điện thoại : 20.678

Phụ nguyên
gọi là
Lý
thế viên
Đình viên
chờ
chờ

Tập 6

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Tin ấy tới tai Định thái hậu, Thái hậu than rằng : « Thiết tề cho thằng Định Thanh thì thôi. Đã đi lạc đường thì mau mau trở lại, sao lại làm cho gây thù sinh oán ra làm chi rồi lại qui hàng ngoại quốc nữa. May mà Thiên tử cũng rộng lượng lắm, nếu không thì còn gì tánh mạng mi đâu ? Thương thay cho tẩu tẩu ta thuở nay lặn lội lao đao hoài. Đến nay mới dựng thành nhân một lúc, cũng tưởng là nhờ thằng Định Thanh dựng, té ra nó lại huy tử tham sanh, qui hàng ngoại quốc, làm cho liên lụy tới mẹ già như vậy, thiệt là bất hiếu lắm. Như nó biết tỉnh ngộ lại mà đi bình phục Tây Liêu, dựng có tượng công chiết tội thì thôi, bằng không thì lũ gian tặc nó vui lòng đẹp ý biết là chừng nào. » Từ ấy Thái hậu ngày đêm than thở hoài.

Nói về vợ chồng Trương Văn từ ngày Định nguyên soái mất đi trấn thủ Tam quan thì phú thác việc nhà cho Trương Văn xem sóc.

Ngày kia có Khâm sai là Trần Niên vàng chỉ đến bắt Định thái quân thì Trương Văn và Định kim Loan thấy đều kinh hồn hoảng vía. Định thái quân nói với vợ chồng Trương Văn rằng : « Con ôi, vớ việc kiết hung họa phước đều bởi mạng trời. Nay Định Thanh đã phạm lấy tội trọng đường ấy thì mẹ phải liên lụy ; ấy là lẽ thường. Vậy hai con đừng có lo sợ buồn rầu làm chi, hãy cứ việc an thường thủ phận mà xem sóc việc nhà, đừng mẹ an lòng đến đó mà coi thử lượng

thánh phán xét lẽ nào. » Dịch kim Loan rơi lụy dầm dề mà rằng : « Mẹ ôi, vãi mẹ là người tuổi cao tác lớn gần đất xa trời, mà đường từ đây đến Biện kinh thì xa xuôi lắm, mẹ chịu dầm sương chải gió, cực khổ nhọc nhằn sao nổi, ả con theo với mẹặng phòng khi phong vũ bất kỳ, có mẹ có con, thì con mới đành lòng cho. Nếu để mẹ đi một mình, con ở lại thì con an lòng saoặng ? » Trương Văn nói : « Hiền thê đi khôngặng dầu. Vãi hiền thê là phận đàn bà, dầu có theo mẫu thân đi nữa thì cũng không ích gì, mà lại ở nhà đây không ai săn sóc nữa. Chi bằng để ta đi thì tiện hơn. » Dịch thái quân nói : « Hiền tể cũng không cần gì phải đi, để một mình mẹ đi với vài đứa gia đình cũngặng. » Trương Văn nói : « Mẹ ôi ! Việc này tôi phải đi mớiặng. Nếu không thì vợ tôi chẳng an lòng. » Nói rồi bèn bước ra trung đường mà thưa với Trần Niên rằng : « Xin Khâm sai rộng lượng cho tôi đi theo với nhạc mẫu tôi,ặng phòng khi mưa nắng. » Trần Niên vẫn không phải là phe đảng Bàng Hồng, cho nên thấy Trương Văn nói như vậy thì cũng bằng lòng mà rằng : « Đi thì cũngặng, song phải sắm sửa cho mau, không nên chậm trễ. Vì tôi có Vương mạng tại thân. » Trương Văn vâng lời, trở lại hậu đường mà nói với vợ rằng : « Hiền thê ôi, phải lấy áo quần và tiền bạc cho mau,ặng ta có đi với mẹ. » Dịch kim Loan lúc ấy lòng rối như tơ, rơi lụy dầm dề mà đi sắm sửa các đồ hành lý. Dịch thái quân thấy vậy thì khóc rằng : « Con ôi, đừng có khóc lóc lắm mà hao tổn tinh thần. Tuy vậy, mẹ con ta cũng có ngày gặp nhau chứ chẳng không. » Trương Văn thấy vợ khóc lắm như vậy thì cũng khuyên rằng : « Hiền thê ôi, đừng có khóc làm chi lắm. Việc này tuy dữ mặc dầu, song lẽ kiết hơn thì thiệt tướng, có ngày cũng gặp nhau chứ chẳng không, còn những công việc trong nhà thì từ rày em phải cẩn thận cho lắm. » Dịch kim Loan nói : « Hết thấy mọi việc trong nhà thì để đó mặc tôi, tướng công chớ lo. Còn việc đi đường sá thì xin tướng công phải cẩn thận mà lo lắng cho mẫu thân. » Nói rồi liền khóc òa.

Lúc ấy Trần Niên thôi thúc bảo đi. Địch thái quân thấy Khâm sai thúc hối lắm thì phải gấn gượng mà ra nơi trung đường. Địch kim Loan thấy vậy lại càng kêu trời van đất hơn nữa. Trần Niên nói : « Xin Thái quân mang xiềng vào rồi sẽ lên tù xa ; ấy là phép nước, tôi không dám tư vị đâu. » Địch thái quân cũng vâng lời, mang xiềng vào mà bước lên tù xa. Còn Trương Văn và hai đứa gia nhon đều đi bộ. Khi Địch thái quân lên tù xa rồi, Địch kim Loan thấy như vậy lại càng đứt ruột hơn nữa.

Ay là :

*Mấy đoạn lòng đau cùng dạ thấm,
Gì hơn từ biệt với sanh ly.*

Đến khi Địch thái quân đi đến Biện kinh rồi thì Thiên tử truyền chiếu giam cầm vào thiên lao.

Nói về Lưu Khánh thám thính các việc đã rõ ràng thì lên tịch văn phách mà trở về Thộn thộn quốc, dạng có báo cho Địch nguyên soái hay.

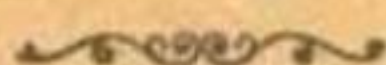
Còn Địch nguyên soái tuy mình ở nơi Thộn thộn quốc mặc dầu, song lòng cũng cứ mơ tưởng những việc bên Trung quốc hoải.

Ngày kia Địch nguyên soái ngồi riêng một mình thì ngẫm nghĩ rằng : « Thiệt Công chúa là người cử chỉ đoan trang, văn võ kim toàn, thể gian hãn hữu. Nay kết duyên với ta thì cũng vừa lòng đẹp dạ lắm, ngặt vì nàng là người ngoại quốc mà cha mẹ lại sanh có một mình nàng mà thôi, chắc là không cho nàng về Trung quốc đâu. Còn phận ta ở đây một ngày thì cầm bằng một năm. Nếu nàng không đi theo mà về Trung quốc, ắt là vợ chồng phải xa nhau chớ chẳng không. À, hôm trước ta có khiến Lưu Khánh về Biện kinh mà dò thám tin tức, không biết nó đã về rồi hay chưa, mà không thấy nó trả lời, làm cho ta trông đợi và buồn rầu lắm. » Bèn ra nơi huê viên mà ngoạn kiển.

Lúc ấy Lưu Khánh đang vác mà chực tại huê viên cũng đã lâu, song không gặp nguyên soái đang ; mà cũng không dám cho ai thấy mình. Đến chừng thấy dạng Địch nguyên soái ra thì lật đặt sa xuống mà kêu nhỏ rằng : « Bớ Nguyên soái. » Địch nguyên soái nghe kêu thì mừng lắm.

Ấy là :

*Anh hùng mắc nạn còn thương chúa,
Hào kiệt lìa quê vẫn nhớ nhà.*

Hồi thứ mười bảy

*Địch nguyên-soái ôm lòng thương mẹ,
Bát công-chúa hết dạ kinh chồng.*

Khi Lưu Khánh thấy Địch nguyên soái thì kêu nhỏ rằng : « Bớ nguyên soái, tôi vâng mạng thám thính rồi, nay đã về đây mà báo tin cho Nguyên soái hay. » Địch nguyên soái cả mừng, bèn dắt Lưu Khánh đến Nguyệt ba đình mà hỏi rằng : « Vậy chớ hiền đệ thám thính sự tích bên Trung quốc ra thế nào ? » Lưu Khánh nói : « Khốn khổ lắm, Nguyên soái ôi ! Tôi vâng lời Nguyên soái về đến Tam quan thì thám nghe đăng tin thắng Tôn Tử dâng luôn hai đạo biểu chương cho Triều đình. Cho nên vua hạ chỉ sai Trần Niên ra Sơn tây bắt Thái quân mà cầm nơi thiên lao, thì chưa biết lành dữ thế nào ? » Địch nguyên soái nghe nói thì rơi lụy đầm đề và thap rằng : « Trời đất ôi ! Nếu vậy thì tôi bất hiếu lắm. Mẹ ôi ! cũng vì con mà liên lụy đến mẹ như vậy ! » Nói rồi thì khóc òa, song không dám khóc lớn. Lưu Khánh nói : « Tôi lại có gặp Trương Thoại đem chiếu chỉ đến đây nữa. » Nguyên soái lật đặt hỏi rằng : « Đến đây mà bắt ta chăng ? » Lưu Khánh nói : « Không phải ! Thiên tử hạ chỉ sai Nguyên soái qua dẹp Tây Liêu đang mà tương công chiếch tội. Nếu Nguyên soái cải lệnh không đi, thì người sẽ sai sứ qua bắt. » Địch

nguyên soái cả mừng mà rằng : « Nếu vậy Thánh thượng thật là rộng lượng lắm. Nay ta có thể mà gỡ tội đặng rồi, để ta thừa dịp sẽ thoát thân. Vậy hiền đệ hãy đi đi, kéo chúng nó thấy đặng thì bắt tiện lắm. » Lưu Khánh vâng lời, từ giả Nguyên soái rồi đặng vắn mà đi luôn qua Kiết lâm và Chánh binh quan mà thông tin cho các anh em hay, đặng có dự bị sẵn sàng mà chờ Nguyên soái.

Trương Trung lại khiến Lưu Khánh lên Bạch dương sơn mà thông tin cho Mạnh định Quốc hay, đặng có sắp đặt binh mã cho sẵn mà chờ Nguyên soái.

Nói về Địch nguyên soái thấy Lưu Khánh đi rồi thì trong lòng buồn bực mà nghĩ rằng : « Nay Thánh thượng tuy đã có lòng rộng rãi mà khiến ta đi dẹp Tây Liêu mặc dầu, song ta không kể chi mà thoát thân đặng, vì khỏi giáp và binh khí đã về tay Công chúa giữ hết. Thôi ta phải tính như vậy thì mới đặng cho. » Nghĩ như vậy bèn trở vào cung. Công chúa thấy Nguyên soái về thì đứng dậy nghinh tiếp, cười mà hỏi rằng : « Phò mã đi đâu mới về đó vậy ? » Địch nguyên soái nói : « Đi xem kiển nơi huê viên. » Công chúa lại hỏi rằng : « Xem kiển có vui chăng ? » Địch nguyên soái nói : « Trăm huê đua nở, chim kêu thanh thót, vui biết là chừng nào. Tôi xem thôi, không biết mỗi mắt. » Công chúa nói : Tuy vậy, tôi e khi không sánh kịp với kiển vật bên Trung nguyên đâu. » Địch nguyên soái nói : « Từ khi tôi đến đây, thấy những vật chi trong nước này thì cũng giống như bên Trung quốc cả. Duy có con người thì diện mạo xấu lắm. » Công chúa nói : « Còn như dung mạo của thiếp thế nào ? » Địch nguyên soái nói : « Như Công chúa vậy thiệt là nên trang quốc sắc đáng giá khuynh thành, tuy là sanh trưởng tại nơi này, song sánh nhan sắc với người Trung quốc thì cũng ít ai bì kịp. » Công chúa nói : « Thiếp chắc là Phò mã khen dối ngoài miệng mà trong lòng thì chê lắm. » Địch nguyên soái nói : « Đã vào vòng chồng vợ rồi lẽ nào còn dối nhau nữa. Vậy chớ Công chúa còn nhớ, lúc ra trận tôi thấy dung

mạo của Công chúa thì tôi ngỡ sửng đố sao ? » Công chúa nói : « Phò mã đã nói dung mạo tôi là xinh đẹp, Phò mã bằng lòng lắm, sao khi Phụ vương tôi khuyên lơn Phò mã đã hết lời, mà Phò mã cũng không chịu đâu ? » Địch nguyên soái nói : « Chuyện ấy Công chúa còn chưa rõ : Khi Phụ vương dạy tôi đầu, thì người không nói đến chuyện gã Công chúa cho tôi, cho nên tôi không chịu. » Công chúa nói : « Đến sau có lời thầy thiếp là Thánh mẫu nói Phụ vương cũng đã nói với Phò mã, mà Phò mã lại còn không ưng, là ý gì vậy ? » Địch nguyên soái nói : « Khi ấy tôi cũng có lòng mừng lắm, song e các anh em bạn hữu chê cười, chờ cho mấy người ấy khuyên lơn thì tôi mới chịu. Ấy cũng lẽ thường những người anh hùng có chí khí, sao Công chúa chưa biết mấy điều ấy ? » Công chúa nói : « Té ra thiếp còn khờ dại lắm, chưa rõ đặng chí khí của anh hùng. » Địch nguyên soái nói : « Như đôi ta đây thiệt là Vạn lý kiết hôn duyên đố. » Công chúa nói : « Nếu khi ấy không có Thánh mẫu đến nói thì Phò mã chắc là bị cái miệng của thằng Thoát Luân nó tâu ra tâu vô mà hại tánh mạng Phò mã rồi còn gì đâu. Nay đã vậy duyên cang lộ rồi vậy chớ Phò mã còn muốn về Trung quốc chăng ? » Địch nguyên soái nói : « Công chúa ôi ! Tôi không muốn về Trung quốc nữa đâu. Vả tôi đã bị tội với Triều đình như vậy, còn mặt mũi nào dám về Trung quốc mà thấy mặt Tống chúa nữa. Thôi, tôi ở đây luôn thì cũng đặng hưởng sự vinh hoa phú quý như bên Trung quốc vậy, lựa là phải về mà làm chi. » Công chúa nói : « Nếu vậy thì Phò mã không còn trông đến chuyện về Trung quốc hay sao ? » Địch nguyên soái nói : « Còn mong về Trung quốc mà làm chi ? Về đó đặng mà làm quĩ không đâu sao ? Tôi tưởng nước nào cũng vậy, ở đây cũng an thân rồi thì thôi, cần gì về Trung quốc nữa. Song còn một điều này, cho nên tôi chưa an lòng. » Công chúa hỏi rằng : « Vậy chớ có việc chi mà Phò mã chưa an lòng ? » Địch nguyên soái nói : « Vì mẫu thân còn ở bên Sơn tây, không biết toan mưu kế chi mà rước về đây ; đặng cho mẹ con

sum hiệp thì lòng tôi mới an cho. » Công chúa nói : « Việc ấy cũng không khó gì, để tôi lập thể mà rước Mẫu thân về đây thì cũng dặng. » Địch nguyên soái nói : « Nếu Công chúa có lòng tốt như vậy, thì tôi cảm ơn biết là ngàn nào. » Lúc ấy Nguyên soái nói nhiều lời ân tình chí thiết, mà Công chúa không biết là giả kể, cho nên cũng tin bằng lời, lại thêm thương yêu hơn nữa. Địch nguyên soái lại nói với Công chúa rằng : « Vả Công chúa là đồ đệ của Lê Sơn thánh mẫu, còn tôi cũng là đồ đệ của Vương Thoàn lão tổ, sao Công chúa lại thuật pháp cao cường như vậy, còn tôi thì võ nghệ tầm thường, mà không biết phép gì hết. Tôi muốn Công chúa dạy tôi ít phép đề mà hộ thân, không biết Công chúa có bằng lòng chăng ? » Công chúa nói : « Cả và thân thể của thiếp thì đã về tay Phò mã rồi, rất đổi việc lớn mà còn không tiếc thay, huống chi thuật pháp là một việc nhỏ, lẽ nào tôi lại tiếc với Phò mã sao ? Đề mai vợ chồng ta sẽ ra nơi huê viên mà luyện tập. » Nói rồi bèn dắt nhau vào cấm trường mà an giấc.

Đêm ấy Công chúa nói với Địch nguyên soái rằng : « Nay thiếp đã có thai rồi, nên thiếp phải tỏ cùng Phò mã biết. » Địch nguyên soái nghe nói thì đam lòng buồn mà nghĩ thầm rằng : « Vả bấy lâu ta đã nhứt định sao sao cũng thừa cơ mà lâu thoát, chẳng hề có lòng chí quyết ở đây hết. Ví cũng như vợ chồng giả mà thôi. Ai dè đâu bây giờ nằng lại thai nghén lở ra, nay ta tính bỏ nằng thiệt cũng là tội nghiệp lắm, nằng có lòng ân hậu mà ở với ta thiệt là uổng lắm. » Lúc ấy Địch nguyên soái cũng có ý buồn thầm mà không dám cho Công chúa rõ.

Rạng ngày vợ chồng ra nơi huê viên mà diễn võ, Địch nguyên soái tập luyện một hồi, mà lúc ấy trời cũng còn đương sớm. Địch nguyên soái vào nơi Thại ba đình mà nghĩ thì Công chúa liết xem diện sắc Nguyên soái có hơi buồn và có bộ đương ngẫm nghĩ việc chi đó. Công chúa mới hỏi rằng : « Vả Phò mã đương tập luyện với thiếp, vì ý gì khi không

lại có sắc buồn như vậy, hay là có tâm sự gì chẳng ? » Địch nguyên soái nói : « Có. » Công chúa hỏi : « Vậy chớ tâm sự của Phò mã là điều chi, xin nói cho thiếp rõ. » Địch nguyên soái nói : « Vả lúc tôi ở bên Tống thì cô tôi là Nam thanh cung Địch thái hậu, cho tôi một cây kim đao, một cái kim khôi và một cái kim giáp, lại tôi có thâu phục đựng một con Hiện nguyệt long cu. Mấy vật ấy lúc bình nhật tôi thường dùng lắm. Nay ra diện võ với Công chúa, nên tôi nghĩ nhớ đến mấy vật ấy mà buồn, vì tôi còn đây mà vật tùy thân không còn. Như vậy thì là tôi lỗi với cô tôi lắm. » Công chúa cười rằng : « Tưởng là vật chi mà buồn bực như vậy, tẻ ra có mấy vật ấy mà không chịu nói, để làm thinh mà buồn bực thờ than hoài. Thôi, để thiếp sai người đem hết các vật tùy thân mà trả cho. » Địch nguyên soái nói : « Nếu vậy mấy vật ấy còn đủ hết sao ? Vậy mà tôi tưởng đâu đã mất hết rồi. » Công chúa nói : « Khi ấy thiếp cũng biết mấy vật ấy là vật tùy thân của Phò mã, nên thiếp phải đề danh. » Địch nguyên soái nói : « Cám ơn Công chúa có lòng tưởng tôi nhiều lắm. » Công chúa liền sai người đi lấy các vật ấy và đem ngựa Hiện nguyệt long cu đến mà trả cho Địch nguyên soái. Khi ấy Công chúa mới nói với Địch nguyên soái rằng : « Đao pháp của Phò mã hay lắm, vậy xin Phò mã đi thử một hồi cho thiếp xem chơi với. » Địch nguyên soái nghe Công chúa nói như vậy thì vừa lòng đẹp ý lắm, bèn đội mũo mặc giáp, rồi xách cây kim đao vừa muốn lên ngựa. Ngựa ấy thấy mặt Địch nguyên soái thì hí la lớn tiếng rồi dậm chơn nhảy nhót làm như mừng rỡ vô cùng. Địch nguyên soái thấy vậy thì nói với ngựa ấy rằng : « Ta với mi cách nhau mới có một tháng, nay mi thấy ta mà mi mừng rỡ như vậy, thiệt là mi có nghĩa lắm. » Nói rồi bèn nhảy lên lưng ngựa, thì ngựa ấy không còn dậm chơn la hí chi hết, Công chúa thấy ngựa khôn như vậy thì cười rằng : « Ngựa này thiệt là linh tánh không thua gì con Thại kỳ lân của ta. » Khi Địch nguyên soái lên ngựa rồi, Công chúa thấy Nguyên soái oai phong lắm lắm, trông mạo đường đường thì vui lòng

đẹp dạ mà nghĩ rằng : « Kết duyên đặng với một người tiểu tướng quân như vậy, thiệt đã phĩ chí bình sanh. Nay thấy bộ lèn ngựa thì lại càng có oai nghi hơn nữa. » Các cung nữ thấy Nguyên soái diện mạo trang nghiêm như vậy, thì xem không nháy mắt.

Địch nguyên soái múa đao một hồi rồi xuống ngựa mà hỏi Công chúa rằng : « Công chúa thấy tôi diễn võ, vì ý gì lại ngó sững như vậy ? » Công chúa cười rằng : « Nay thiếp thấy Phò mã ăn mặc khôi giáp vào thì có oai nghi hơn khi trước nữa, cho nên thiếp xem đã không nháy mắt. Vậy từ nay về sau mỗi khi diễn võ chơi thì Phò mã cứ dùng khôi giáp ấy cho thiếp ngắm. » Địch nguyên soái thấy Công chúa nói như vậy thì nghĩ thầm rằng : « Nếu vậy thì từ nay về sau ta trốn dễ lắm. » Nói rồi Công chúa khiến quân dắt ngựa, khôi giáp và kim đao mà an trí tại huê viên, đặng ngày sau có diễn võ nữa. Còn hai vợ chồng dắt nhau về cung, dọn tiệc mà ăn uống. Ăn uống rồi thì trời đã vừa tối. Hai vợ chồng đều vào cấm trường an giấc.

Thiệt là :

*Trên tiệc sẵn sàng ve với chén,
Trong màn đẹp dễ phụng cùng loan.*

Hồi thứ mười tám

*Bát-Bửu nữ thiết lòng dãi phu-tướng,
Địch-nguyên-soái giả ý gạt hiền thê,*

Nói về Địch nguyên soái có lòng muốn gạt Công chúa ra lấy khôi giáp, kim đao và bắt con ngựa Hiện nguyệt long cưỡi lại, mà Công chúa không rõ ý ấy.

Ngày mai Địch nguyên soái cũng ra huê viên mà thảo luận võ nghệ nữa. Khi ấy Địch nguyên soái hỏi Công chúa rằng : « Ngày trước Công chúa nói : Lê Sơn thánh mẫu có

trao truyền cho Công chúa tới tám món bửu bối, cho nên Công chúa mới dựng thần thông quảng đại, pháp lực vô cùng như vậy, nay nhơn lúc nhàn cư vô sự, xin Công chúa làm thử cho tôi xem chơi một hồi, đặng chăng ? » Công chúa nói : « Phép tiên không phải là đồ chơi mà thử. Nếu làm thử thì ngày sau mất linh nghiệm đi. » Địch nguyên soái nói : « Vậy sao ? Còn hai món bửu bối của tôi, ngày trước bị Công chúa thần bắt đó, bây giờ như còn đây thì xin đưa lại cho tôi, đặng phòng khi có việc mà dùng. » Công chúa nói : « Nay Phò mã đã dựng nhàn cư vô sự rồi. Lại lúc này không phải lúc can qua dấy động, sao Phò mã lại bảo lấy hai vật ấy ra làm chi ? Thiết thiết không rõ đặng. » Địch nguyên soái nghĩ biết mình nói lỡ lời, bèn nói trở lại rằng : « Đã biết rằng bây giờ thì cũng là lúc an nhàn mặc dầu, song e Tống chúa hay dựng tôi đã ở đây thì chắc đem binh gia phạt chớ chăng không. Nên tôi phải lo trước đi, đặng chờ khi Tống chúa hưng binh gia phạt, tôi đã có sẵn hai vật ấy mà dùng, thì cũng hộ thân đặng. » Công chúa khen rằng : « Té ra Phò mã cũng hay lo xa lắm. Thôi, từ này về sau thiết sẵn các vật bửu bối ấy trong phòng, đặng cho Phò mã muốn dùng chừng nào thì dùng. » Địch nguyên soái khen phải. Rồi đó, vợ chồng đều trở về loan phòng mà nghỉ.

Rạng ngày Địch nguyên soái lại nói với Công chúa rằng : « Từ ngày tôi đến nước này thì chưa xem phong cảnh ngoài thành đặng. Nay nhơn lúc tốt trời, tôi muốn đi săn bắn chơi một hồi rồi sẽ về. » Công chúa cũng tin rằng thiết, bèn khiến đòi hai mươi bốn tên quân theo hầu hạ, đặng cho Phò mã đi săn bắn. Khi ấy Công chúa lại nói với Địch nguyên soái rằng : « Hễ đi thì mặc khôi giáp đặng xem cho đẹp và có oai nghi. » Địch nguyên soái nghe nói thì mừng thầm mà rằng : « Như vậy thì lại càng may lắm. Đã trúng kế ta rồi. » Bèn thay đổi khôi giáp rồi cầm đao lên ngựa đi với hai mươi bốn tên quân ấy mà săn bắn.

Khi ra đến đồng trống, thấy một hòn núi rất cao lớn thì Địch nguyên soái hỏi quân sĩ rằng : « Vậy chớ hòn núi ấy tên là núi chi ? » Quân sĩ thưa rằng : « Núi ấy tên là Sư tử sơn. » Địch nguyên soái hỏi : « Núi ấy có thú vật nhiều chăng ? » Quân sĩ thưa rằng : « Nhiều lắm, e cho Phò mã bắn không xiết mà thôi. » Địch nguyên soái lại hỏi rằng : « Còn cụm rừng kia tên là rừng chi ? » Quân sĩ thưa rằng : « Ấy là Vạn huê lâm đó. » Địch nguyên soái hỏi : « Rừng ấy nhiều chim chăng ? » Quân sĩ nói : « Nhiều lắm, e cho Phò mã bắn không hết. » Địch nguyên soái lại hỏi rằng : « Còn chỗ có vách trắng là chỗ đi đó ? » Quân sĩ thưa rằng : « Ấy là Ngọc hồ cang. Còn đường lớn phía bên tả đó, là đường thông qua Oan ương quan. » Địch nguyên soái hỏi : « Vậy chớ từ đó đến Oan ương quan thì xa gần thế nào ? » Quân sĩ thưa rằng : « Ước chừng ba bốn mươi dặm. » Địch nguyên soái lại hỏi rằng : « Còn phía bên Đông có tấm vách là chỗ gì đó ? » Quân sĩ thưa rằng : « Ấy là Lạc nhạn đài đó, chỗ ấy thông qua Thanh ngư lãnh cũng đặng. » Ấy là Địch nguyên soái muốn cho biết đường đặng có trốn đi, chớ không phải là vui sướng chi mà săn bắn.

Còn Công chúa ở nhà một mình thì ngẫm nghĩ và mừng thầm mà rằng : « Có chồng mà đặng một người nhưn tài xuất chúng, lại làm thượng tướng bên Thiên triều như phu quân ta đó, thiệt ta đành lòng ưng ý biết bao nhiêu. Cha mẹ ta sanh ra ba người con mà nuôi đặng có một mình ta mà thôi. Nếu phu quân ta mà chịu kết tóc đến già với ta, hoặc may sanh đặng đôi ba đứa con trai, thì cha mẹ ta cũng có người nối trị mỗi nước đặng. » Khi Công chúa đương ngẫm nghĩ như vậy, xảy có cung nga đến báo rằng : « Quốc mẫu nương nương có bệnh, nên chúng tôi đến báo cho Công chúa hay. » Công chúa nghe nói hoảng kinh, bèn lật đật dẫn cung nga rằng : « Chúng bây ở đây chờ cho Phò mã về thì bảo người chờ ta trong giây phút rồi ta sẽ về. » Nói rồi liền đi đến Hiền đức cung, ra mắt và hỏi thăm căn bệnh của Mẫu hậu.

mả rằng : « Vậy chớ trong mình mẹ thế nào ? Con đến cũng có trẻ, xin miễn chấp. » Phiền hậu nói : « Không hề gì đâu, mẹ đau cũng không có chi cho lắm, nóng lạnh quấy quá mà thôi. » Công chúa nói : « Hay là mẹ cảm mạo chẳng ? Để con tâu lại với phụ vương, dặng người khiến Thái y đến chẩn mạch mà điều trị cho mẹ. » Phiền hậu nói : « Nóng lạnh chút đỉnh, không cần gì phải điều trị. » Hai mẹ con đàm đạo với nhau giây lâu rồi Phiền hậu lại hỏi thăm về tánh hạnh Định Thanh thì Công chúa cũng thuật hết tự sự cho Phiền hậu nghe. Phiền hậu cả mừng.

Lúc ấy Định nguyên soái trở về đến cung thì hỏi cung nga rằng : « Vậy chớ Công chúa đi đâu ? » Cung nga thưa rằng : « Vì Mẫu hậu se da, cho nên Công chúa phải đi thăm, mà khi đi thì Công chúa có dặn tới rằng : Hễ Phò mã về đây, thì xin Phò mã ngồi chờ trong giây phút thì người sẽ trở về. » Định nguyên soái khiến pha trà dặng mà giải khát. Cung nga vâng lời, pha trà cho Định nguyên soái uống.

Khi ấy Định nguyên soái và uống trà và nghĩ thầm rằng : « Đường sá thì ta đã thuộc rồi hết, song bây giờ trời gần tối, liệu bề đi không kịp. Thôi, chờ qua ngày mai ta sẽ đi sớm thì hay hơn. » Giây lâu kể Công chúa về, vợ chồng mừng rỡ nhau vừa rồi thì Công chúa hỏi rằng : « Vậy chớ Phò mã đi săn bắn hôm nay có khiến hứng dặng chẳng ? » Định nguyên soái nói : « Vui lắm ! Bây giờ tôi biết phong cảnh bên này, cũng vui lắm, không thua gì bên Trung quốc đâu. Ôi thôi phi cầm tàu thú biết là bao nhiêu, bắn thôi không sức mà bắn. Mãng ham bắn cầm thú, nên tôi đi dạo chưa vừa lòng, để mai tôi đi một ngày nữa, dặng đi cho khắp mấy chỗ phong cảnh tốt gần lối này, mà xem chơi cho phĩ chí. » Công chúa nói : « Khi Phò mã ở Trung nguyên thì mắng lo việc trao đình, cho nên không rảnh mà chơi bởi dặng. Còn bây giờ Phò mã an nhàn tự tại, không lo lẫn việc chi hết. Như vậy có phải là sung sướng hơn ở bên Trung nguyên chẳng ? » Định nguyên soái nói : « Nay tôi nghĩ lại mà biết ăn năn thì chuyện đã lỡ rồi. » Công chúa hỏi rằng : « Vậy chớ Phò mã ăn năn

việc chi ? » Địch nguyên soái nói : « Tôi ăn năn vì khi trước tôi ra làm quan cứ siêng lo việc nước, dẹp Bắc đánh Nam, Đông xung Tây đột, chém giết Phiên binh Phiên tướng thấy bỏ dầy đồng ; nghĩ lại một mình tôi mà sát hại sanh linh không biết bao nhiêu, những là oan hồn uổng tử, ngậm hờn cừu oán cũng nhiều lắm. Nay tôi ở đây thì tiêu điều khoái lạc, hưởng phước thanh nhàn, như vậy thiệt sung sướng quá, lựa là phải đi đánh dẹp Tây lieu, kiến công lập nghiệp mà làm chi cho cực. » Công chúa nói : « Phò mã nói như vậy chẳng là sai rồi, nếu ngày trước Phò mã không giúp Tống mà qua dẹp Tây lieu, thì có đâu đi lạc đến chốn này ? Nếu Phò mã không lạc đến nước này thì thiếp với Phò mã làm sao mà vậy duyên cang lệ đắng ? » Địch nguyên soái nói : « À hé, nói như Công chúa vậy cũng phải. Còn tôi mới nghe cung nữ nói Quốc mẫu bị se da, vậy thì tôi phải đi viếng người mới đắng. » Công chúa nói : « Tuy mẫu hậu cũng có cảm mạo mặc dầu, song xem ra thì không có gì cho lắm. Thôi, Phò mã không cần gì phải đi, để mai chiều gì tôi tỏ lòng hiếu kính của Phò mã cho Mẫu hậu nghe thì cũng đắng. » Hai vợ chồng trò chuyện cùng nhau cho đến tối, bèn dắt nhau vào chốn phòng loan mà nghĩ an giấc điệp.

Khi ấy tuy Địch nguyên soái trò chuyện vui cười với Công chúa mặc dầu, nhưng mà thân tâm lưỡng địa (1) chẳng hề có đam lòng vui sướng chút nào. Từ ấy Địch nguyên soái lại càng nóng nẩy về sự đào thoát hơn nữa. Song ngặt vì Nhơn diện thú và Xiên văn tiền thì Công chúa cất giấu chỗ nào kiếm không được, cũng muốn hỏi lắm, mà lại e Công chúa sanh nghi, cho nên không dám hỏi. Vì vậy cho nên mỗi ngày ngồi ngẫm nghĩ và buồn bực hoài. Công chúa thấy vậy thì làm lạ mà hỏi rằng : « Thiếp coi ý Phò mã sao hay buồn riêng lắm vậy, hay là có tâm sự chi chẳng ? Vả Phò mã là người đứng bực anh hùng với đời, lẽ thì ở cho có chừng

(1) Mình với lòng chia làm hai chỗ, nghĩa là tuy thân ở Thục quốc mà lòng ở Tống bang.

có đôi mới phải, có đâu lại làm theo thói con nít, thoát vui đó, thoát buồn đó, thiệt là thiếp không rõ tâm sự của Phò mã đang. Hoặc khi thiếp ở có đều chi không bằng lòng Phò mã chẳng ? » Địch nguyên soái thấy Công chúa nói như vậy thì ngẫm nghĩ một hồi rồi trả lời rằng : « Nguyên khi tôi ở bên Tống tôi có vàng chỉ giải Chinh y ra Tam quan thì tôi gặp Chơn Võ để quán cho tôi hai món bửu bối mà khi người cho tôi, người khiến tôi phải cất để cho cẩn thận thì dùng đâu nghiệm đó. Rồi người lại có căn dặn tôi một điều này nữa mà tôi không dám nói ra. » Công chúa nói : « Hề đạo vợ chồng có việc chi thì nói, sao lại bán thân bán thổ, giấu trước giấu sau như vậy, thì sao cho phải mặt làm trai. » Địch nguyên soái nói : « Nói ra thì sợ Công chúa đàm lòng giận chẳng ? » Công chúa nói : « Không giận đâu, xin Phò mã hãy nói đi cho mau. » Địch nguyên soái nói : « Nguyên khi Đế quán cho tôi vật báu ấy, thì người có nói với tôi, nếu hai vật ấy về tay người khác, thì tôi bị tội lỗi nhiều lắm, nhất là về tay đờn bà thì sao sao tôi cũng không khỏi tai họa ba năm. Vì vậy cho nên khi nào tôi quên chuyện ấy thì còn vui, còn khi nào nhớ đến chuyện ấy thì tôi buồn bực vô cùng. » (Nguyên Công chúa vốn tánh rất chơn thành, lại có dạ thương chồng, cho nên không nghĩ đến việc Địch Thanh muốn gạt mình mà trốn).

Khi Công chúa nghe Địch nguyên soái nói mấy lời ấy thì cười rằng : « Tưởng việc chi trọng lắm mà buồn rầu như vậy, té ra hai vật nhỏ mọn ấy có quý báu gì đâu. Thôi, để thiếp lấy ra trả phứt đi cho rồi, kéo mà buồn. Này, mấy vật ấy thiếp không có lòng gì muốn đoạt của Phò mã đâu mà phòng sợ. » Địch nguyên soái nói : « Không phải là tôi sợ Công chúa lấy mà mất đi, lại không phải tôi có cần dùng việc chi mà phòng lấy, song e cái lời Đế quán thì phải mang họa. » Công chúa nói : « Thôi đi, nếu thiếp để hai vật ấy thì cũng không ích gì cho thiếp, mà lại làm cho Phò mã buồn rầu rồi sanh bệnh hoạn ra thì khó lòng. Chi bằng thiếp trả phứt cho Phò mã thì hay hơn. » Nói rồi, bèn mở rương lấy ra hai vật

ấy mà trao cho Địch nguyên soái. Địch nguyên soái lấy đặt hai vật ấy rồi thì mừng hơn hờ, cầm trong tay mà nói rằng : « Bữa bữa ới, khi trước ta cũng nhờ mi mà trừ đặt tướng giặc ấy. Nay ta với mi cách nhau đã hơn một tháng rồi, ấy là lỗi của ta đó, chớ chi Đế quân người thấu phứt lại đi, thì ta mới hết lo hết sợ cho. » Công chúa đứng dậy mà nói với Địch nguyên soái rằng : « Không biết Mẫu hậu đã lành bệnh chưa. Vậy thì Phò mã ngồi đây, đặt thiệp bước lại Hiền đức cung mà hỏi thăm chứng bệnh người ra thế nào. » Nói rồi liền dõng gót ra đi.

Địch nguyên soái thấy Công chúa đi rồi thì vui mừng hơn hờ mà rằng : « Lúc này nếu không trốn thì còn đợi chừng nào nữa ! »

Thiệt là :

*Loan phụng rẽ bầy từ lúc ấy,
Oan ương lia bọn bởi hôm nay.*

Hồi thứ mười chín

*Trộn đạo ngài, một lòng phò-lã.
Giận vô tình, ngàn dặm rượt theo.*

Khi Địch nguyên soái thấy Công chúa ra đi thì trong lòng mừng rỡ rồi lại nghĩ thầm rằng : « Nếu ta trốn ra khỏi đây tất là Công chúa rượt theo chớ chẳng không. Như Công chúa rượt theo, lấy võ nghệ mà đánh thì ta không sợ, nhưng mà sợ pháp'bửu của Công chúa lắm. Vậy ta phải lấy pháp' bửu ấy đi thì mới xong cho. » Nghĩ rồi bèn nói với các Cung nữ rằng : « Bây giờ đây ta đương mỗi một lần. Vậy chúng bây hãy lui ra đứng ta ngũ trư một giấc. » Các Cung nữ vâng lời lui ra hết. Địch nguyên soái mới đóng cửa cung, rồi lục khắp các nơi mà kiếm cái túi bát bửu. Lục tới cái rương thứ ba thì gặp đặt túi bửu bối. Giở ra mà xem thì các món bửu bối đều đựng trong túi ấy, Địch nguyên soái xách túi ấy ra mà

nghĩ thầm rằng : « Nếu ta lấy cái túi này, té ra ta là người ăn ở bạc tình lắm, không phải là đứng bực trượng phu. Thôi, chi bằng ta giấu trong chỗ kín nào nội lối đây, đợi cho Công chúa không có mấy món bửu bối ấy, hễ Công chúa không có bửu bối thì dầu có theo kịp ta đi nữa cũng không làm hại ta được. » Bèn lấy cái túi bửu bối mà dờn ra một chỗ rất kín, rồi lật đật lấy hai món bửu bối của mình mà giấu vào trong áo rồi mở cửa mà ra.

Cung nữ thấy Định nguyên soái ra thì hỏi rằng : « Sao Phò mã còn chưa ngủ ? » Định nguyên soái nói : « Trọng mình buồn bực lắm, nên ngủ không được. Ý ta muốn ra ngoài xem chơi trong giây phút sẽ trở về. Nếu Công chúa về đây có hỏi ta, thì bây giờ ta xem phong cảnh chơi cũng gần lối đây. » Nói rồi bèn đi thẳng ra huê viên mà nài nịt khỏi giáp và cầm đao lên ngựa mà ra cửa. Quân sĩ hỏi rằng : « Nay Phò mã muốn đi săn bắn nữa sao, đợi chúng tôi theo hầu. » Định nguyên soái nói : « Nay ta đã thuộc đường rồi, chúng bây không cần gì phải theo. » Nói rồi liền giục ngựa mà chạy thẳng theo ngã Oan ương quan.

(Xem tiếp tập 7)

Nên mua quyền

Tử-Vi Đầu-Số Tân-Biên

do nhà Biên-giả

Vân-Đăng Thái-Thứ-Lang soạn

Sách dày 360 trang

Giá : 80 \$

Hỏi tại nhà in

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25-27-29 Tạ-Thu-Thầu — SAIGON

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Khi đi dọc đường thì Nguyên soái than thở rằng : « Công chúa đãi ta rất hậu, mỗi việc đều lấy lòng thiết mà ở với ta. Nay ta làm như vậy thiết cũng tức lòng Công chúa lắm. Công chúa ôi ! Có sự này không phải là tôi ở bạc tình phụ nghĩa nở lòng đành dạ bỏ Công chúa đâu, song đạo làm người hề làm tôi thì phải trung, làm con thì phải hiếu ; không lẽ tôi tham cuộc vui sướng ở chốn ngoại bang mà bỏ vua bỏ mẹ đặt. Nay tôi lên trốn Công chúa mà đi như vậy, thiết là tôi vong ân bạc nghĩa lắm. Hiền thê ôi, dầu Hiền thê có đam lòng oán trách thì tôi cam bụng chịu, chớ tôi đi đây cũng là bắt đât dĩ nên tôi phải bỏ hiền thê. Vái trời cho tôi dẹp yên Tây liên rồi thì cũng có ngày vợ chồng ta đoàn viên đừng chớ chẳng không. » Khi Định nguyên soái và đi và than như vậy, bỗng đâu tới Oan ương quan rồi, liền đi lại bên ải kêu quân sĩ giữ ải mà khiến mở cửa. Quân sĩ thấy Định nguyên soái thì biết là Phò mã, bèn lật đặt vào báo cho tướng giữ ải là Thồ ma Kỳ hay, Thồ ma Kỳ vội vã ra rước Định nguyên soái vào ải.

Định nguyên soái vào ải rồi thì hỏi Thồ ma Kỳ rằng : « Vậy chớ ở đây có chỗ nào phong cảnh xinh đẹp chẳng ? Hãy chỉ cho ta xem chơi mà giải khuây. » Thồ ma Kỳ thưa rằng : « Phong hỏa quan hãy còn có một đôi chỗ vui, chớ ở đây không chỗ nào vui vẻ chi cả. » Định nguyên soái nói : « Ta muốn đến Phong hỏa quan mà xem chơi cho biết. Vậy chớ từ đây tới đó còn bao xa ? » Thồ ma Kỳ nói : « Còn hơn năm chục dặm nữa mới tới, mà đường đi quanh co lắm,

Phò mã đi không đặng, vậy đề tôi sai vài tên quân theo hầu hạ và dắt đường cho Phò mã đi. » Địch nguyên soái nghĩ rằng : « Vả ta chưa biết đường mà cực chẳng đã mới phải đi một mình, chớ cũng sợ đi lạc, trễ ngày giờ mà Công chúa theo kịp chẳng, chỉ bằng đề cho quân sĩ dắt đường thì hay hơn. » Nghĩ như vậy bèn nói với Thồ ma Kỳ rằng : « Nếu tướng quân có lòng tốt như vậy thì tôi cũng đội ơn nhiều lắm. » Thồ ma Kỳ mới khiến hai tên quân theo dắt đường, rồi bốn thân đưa Địch nguyên soái ra ải một đổi xa xa rồi mới trở lại.

Còn Địch nguyên soái đi với hai tên quân ấy thì cũng quả thấy đường sá quanh queo lắm. Đi đặng bảy tám dặm thì hai tên quân ấy theo không kịp, vì Hiện nguyệt long cu chạy mau lắm mà hai con ngựa của hai tên quân ấy là phàm mã, cho nên chạy theo không kịp. Địch nguyên soái phải dừng ngựa lại mà chờ hoải.

Khi ấy Địch nguyên soái mới nghĩ rằng : « Nếu ta đợi chúng nó như vậy, e khi trễ nải ngày giờ mà Công chúa theo kịp chẳng. » Bèn hối đường sá kỹ càng rồi khiến hai quân ấy trở lại đặng mình đi cho mau.

Khi hai tên quân ấy trở lại rồi thì Địch nguyên soái giục ngựa thẳng chỉ ra Phong hỏa quan. Đi ước chừng hơn hai mươi dặm nữa thì đã tới Phong hỏa quan rồi. Địch nguyên soái mới kêu quân trên ải mà khiến vào báo cho tướng giữ ải hay. Tướng giữ ải là Hấp Mang nghe báo thì ngầm nghĩ mà rằng : « Lạ này, tại Cầm hà thành thiếu gì chỗ phong cảnh vui đẹp sao Phò mã không ở đó mà xem ; lại ra đây làm chi cho xa xuôi như vậy cả. Vả lại nội đây cũng không có chỗ nào vui cho bằng Cầm hà thành hết. Ấy cũng là một điều đáng nghi. Vậy ta phải ngăn trở đường cho Phò mã đi thì hay hơn. » Nghĩ như vậy bèn khiến quân khóa cửa ải lại, rồi ra nghinh tiếp Địch nguyên soái mà rằng : « Nội đây không có chỗ nào phong cảnh vui đẹp hết, mà Phò mã đến đây làm chi ? Xin trở lại thì hay hơn. » Địch nguyên soái nói : « Đã biết rằng

chỗ này không có chi vui, song các nơi khác ta đã xem khắp rồi. Nay muốn ra đây mà xem cho biết cảnh lạ, chớ ta không cần gì vui cùng không vui. » Hấp Mang nói : « Không đứng đầu, xin Phò mã trở lại mà thôi. Chớ nội đây chẳng có chỗ nào phong cảnh xinh đẹp mà phòng xem. » Nguyên soái nói : « Thờ ma Kỳ là tướng giữ Oan trong quan đã có nói với ta rằng : Chỗ này nhiều nơi vui đẹp lắm, sao người lại nói dối mà cản trở ta như vậy ! Hay là người khi đề ta mà không chịu vâng lời chẳng ? » Hấp Mang nói : « Thờ ma Kỳ lớn gan dám tự chuyên mở cửa ải cho Phò mã đi, chớ tôi sợ lắm, không dám cho Phò mã qua khỏi ải này đâu. Xin Phò mã mau mau trở lại. » Định nguyên soái thấy Hấp Mang không chịu mở ải thì lòng lo bối rối, nhăn mặt chau mày mà nghĩ thầm rằng : « Nếu nó không chịu mở ải mà ta nói, giang ca với nó hoài e khi Công chúa theo kịp đây thì khó lắm. Thôi, để ta làm oai dọa hăm nó, may nó sợ mà mở ải chẳng ? » Nghĩ như vậy bèn hươi đao mà nạt lớn rằng : « Nếu người không chịu mở ải, thì cây đao này không vị người đâu. » Hấp Mang thấy diện sắc Định nguyên soái như vậy thì lại càng sanh nghi mà nghĩ thầm rằng : « Vả việc đi xem phong cảnh mà chơi, không phải là việc cần kíp chi lắm, sao ta không mở ải mà Phò mã lại có bộ lo lắng như vậy, kỳ trung cũng có duyên cớ chi đây chớ chẳng không ? Vả lại đi dạo xem phong cảnh sao mà nạt nạt khời giáp hăn hời, không khác gì khi ra trận. Thế khi chàng va muốn trốn Công chúa và Lang chúa ta mà trở về Trung quốc đây chẳng ? Việc này cũng là việc quan hệ lắm, nếu ta cho đi, ắt là mang họa chớ chẳng chơi. » Nghĩ như vậy bèn nói với Định nguyên soái rằng : « Phò mã ôi, nếu Phò mã muốn qua khỏi ải này, xin Phò mã cho tôi xem cái tờ phê văn thì tôi mở ải cho Phò mã đi tức thì. » Định nguyên soái nói : « Vậy chớ người đòi xem tờ phê văn gì nữa ? » Hấp Mang nói : « Hoặc có chiếu chỉ của quốc vương, hoặc có lệnh tiền của Công chúa, xin Phò mã cho tôi xem thì tôi mở ải cho Phò mã đi. » Định nguyên soái nạt rằng : « Nói bậy ! Vả mi hỏi như vậy là hỏi ai kia, chớ ta là người quốc thích,

sao người dám cả gan hỏi ta đến đều ấy ? » Hấp Mang nói : « Lời Phò mã nói đó đã sai rồi. Vả tôi vâng lệnh Lang chúa ra giữ ải, thì tôi làm chủ trong ải này, hễ có ai đi ngang qua đây, bất kỳ hoàng thân quốc thích gì cũng đều phải có văn bằng thì tôi mới mở cho đi. Ấy là việc bổn phận của tôi phải làm như vậy, không phải là tôi muốn làm ngật Phò mã đâu. » Địch nguyên soái nghe nói như vậy, trong lòng lại càng bối rối hơn nữa, liền trợn mắt muốn chém phứt Hấp Mang, dặng mã đi cho mau, bèn huơi đao xốc lại mã nói lớn rằng : « Bớ Hấp Mang này, trong thế mi tưởng cái đầu mi đó cứng lắm, ta chém không dặng sao ? » Hấp Mang nói : « Không phải là tôi ỷ tài cậy sức mà kinh chống với Phò mã đâu, song vì không có văn bằng, cho nên tôi không dám mở cửa, xin Phò mã trở lại. » Địch nguyên soái nạt lớn rằng : « Vả ta chém đầu mi thì không khó gì, song nghĩ vì cũng là bạn đồng liêu với nhau, nên ta không nỡ, nếu mi bèn lòng chắc dạ không chịu cho ta qua khỏi ải, thì túng thét ta phải ra tay, ắt là tánh mạng mi không còn. »

Khi hai người đương nói giang ca với nhau, xảy nghe sau lưng xa xa có tiếng đồn bà kêu rằng : « Bớ Địch Thanh trốn đi đâu cho khỏi ! Ta đã đến đây. » Địch nguyên soái cả kinh chạy lại sau lưng mà xem, thì thấy Công chúa đã theo kịp rồi, bèn lật đặt giục ngựa chạy qua phía tả ải ấy. (Nguyên lúc ấy Địch nguyên soái thấy vợ mình rượt theo kịp thì hồ người chạy bậy cho khuất mặt mà thôi, chớ không phải đường ấy mà chạy khỏi ải dặng.)

Hấp Mang thấy Địch nguyên soái chạy như vậy thì cười rằng : « Ta liệu việc thiệt cũng là hay lắm. Nếu khi này mà cho Phò mã qua ải, chẳng là bối rối rồi. » Bèn mở cửa ải mà nghinh tiếp Công chúa. Công chúa dặn rằng : « Người phải khóa ải mà gìn giữ cho nghiêm ngặt, nếu đề cho Phò mã qua khỏi, thì tội ấy về người. » Hấp Mang dạ dạ vâng lời.

Rồi đó Công chúa giục con Thái kỳ lân là một con ngựa báu, lại chạy mau hơn con ngựa Hiện nguyệt long cu của

Địch nguyên soái nữa. Vả lại Địch nguyên soái là người chưa thuộc đường sá, mải lấy đi quanh quẹo nhiều mà hóa ra xa; cho nên người ngựa đều mệt mỏi (Nguyên khi Thái Ba Công chúa về đến cung mà không thấy Địch nguyên soái, thì hỏi lại Cung nga. Cung nga thưa rằng: Khi này Phò mã nói trong mình buồn bực không an, cho nên người đã đi dạo rồi. Công chúa nghe nói cũng tin rằng thiệt. Đến chùng ngõ lại không thấy cái Nhon diện thú và Xiên vân tiên thì trong lòng sanh nghi rồi. Kể thấy cái chìa khóa rương đề bày giữa ghế thì lại càng đem lòng sanh nghi hơn nữa. Bèn lật đặt mớ rương ra xem, thì cái túi Bát bửu đã mất. Chùng ấy Công chúa mới biết là Phò mã đã thoát thân rồi. Công chúa nổi giận, không kịp tàu với Lang chúa, lật đặt đem nữ binh rượt theo Địch nguyên soái đặng mà lấy cái túi Bát bửu lại, và trách móc một đôi lời, chớ không phải là quyết lòng rượt theo mà bắt lại. Đến chùng rượt theo tới Oan ương quan thì mới hay Địch nguyên soái đã chạy thẳng ra Phong hỏa quan, bèn giục ngựa rượt theo nữa.)

Đó là :

*Quyết lòng gặt găm vì yêu chúa,
Rán sức rượt đuổi bởi trách chồng.*

Hồi thứ hai mươi

*Địch nguyên-soái tỏ bày sự tích,
Bát-bửu nữ rõ thấu nguyên do.*

Khi Công chúa hay Địch nguyên soái gặp mình mà lánh mặt như vậy, thì nổi giận giục ngựa rượt theo.

Lúc ấy Địch nguyên soái liệu bề chạy không khỏi, bèn quày ngựa trở lại hỏi Công chúa rằng: « Tôi đi xem phong cảnh chơi, sao Công chúa lại rượt theo làm chi

đó ? » Công chúa nạt lớn rằng : « Thôi đi, đừng có nói láo. Bình nhứt chàng thường nói với thiếp rằng : Đồi ta một đảng thì ở Trung nguyên, một đảng thì ở Ngoại quốc ; hai đảng cách nhau sơn xuyên vạn lý, mà lại kết duyên với nhau như vậy, thì cũng là lương duyên trời định. Chàng lại có nói với thiếp rằng : Khi ở bên Trung nguyên thì siêng lo việc nước, còn ở đây thì tiêu diêu khoái lạc. Từ này về sau chàng nhứt định không về Trung nguyên nữa. Khi chàng nói đó thì thiếp cũng ngỡ là lời thiệt, té ra chàng là một người xảo ngôn, khẩu thị tâm phi, rồi ra cũng mong lòng bỏ thiếp. » Địch nguyên soái nói : « Công chúa ôi ! Công chúa lấy tình thiệt mà ở với tôi như vậy. Nay tôi làm ra cớ sự này, thiệt tôi quấy lắm. Song xin Công chúa miễn chấp. » Công chúa nạt rằng : « Chàng là một đứa vong ân phụ nghĩa, táng tận lương tâm. Không kể đến tình vợ nghĩa chồng, đành lòng đành dạ mà bỏ thiếp như vậy. Hay là thiếp có ở đâu chi quấy thì chàng cứ nói đi. » Địch nguyên soái nói : « Công chúa có ở đâu chi quấy ở đâu. » Công chúa nói : « Chàng đã gọi thiếp là không có ở đâu chi lỗi, có sao lại bỏ thiếp đành đoạn như vậy ? » Địch nguyên soái nói : « Đến nỗi này rồi tôi phải tỏ thiệt cho Công chúa nghe. Nguyên tổ phụ tôi ở Trung nguyên xưa kia đều là dòng dõi trung lương, chịu ơn triều đình rất trọng, qua đến đời phụ thân thì sanh ra có một mình tôi, mà tôi cũng một lòng tận trung báo quốc mà thôi. Còn ngày trước tôi chịu đầu nước này là thế bất đắc dĩ, chứ không phải là lòng tôi sở nguyện như vậy đâu. Từ ấy đến nay tuy tôi ở đây, mà lòng cũng cứ lo việc trở về Tống hoài mà thôi. » Công chúa nói : « Chàng đã quyết lòng về Tống sao không nói cho thiếp rõ. Quả chàng là người khẩu thị tâm phi, không đáng bậc trượng phu quân tử đó. » Địch nguyên soái nói : « Khi ban đầu không phải tôi muốn qui hàng, ấy là tại phụ vương nói lắm, cho nên tôi phải lòng quyền đó mà thôi. » Công chúa thấy chồng nói mấy lời thì tuông đôi hàng lụy nghiêng rằng mà mắng.

rằng : « Chàng quả là người vô tình bạc ngải không kể đến tình vợ nghĩa chồng chi hết. Vả lại thiếp đã có thai nghén ra rồi, mà chàng lại đành lòng nỡ dạ bỏ thiếp mà đi. Thiếp nghĩ lại thiếp tức mình. Vì thiếp ở với chàng hết lòng thương mến, té ra chàng không tưởng thiếp chút nào làm cho thiếp lỡ duyên lỡ phận, trong một tháng mà cũng mang tiếng có chồng. Vả thiếp tuy ở Phiên bang mặc dầu, song cũng biết tiết nghĩa liêm sỉ chớ chẳng không. Từ này về sau thiếp cũng biết thủ tiết mãi đời. Ấy cũng là phần số của thiếp phải chịu như vậy đó. » Nói rồi thì khóc ròng như mưa. Địch nguyên soái thấy vậy tưởng đến mấy lời ân hận của Công chúa thì tưởng đôi hàng lụy mà rằng : « Công chúa ôi, xin Công chúa đừng có khóc lóc lắm mà hao tổn tinh thần. » Công chúa than rằng : « Thiếp tưởng tới chừng nào thì thiếp lại thêm trách chàng chừng này. Chàng ôi, ở làm chi mà tệ lắm vậy ? Không nghĩ đến tình nghĩa vợ chồng chút nào hết. » Địch nguyên soái nói : « Hề không vô vọng chồng vợ thì thôi, chớ nay đã kết duyên phu phụ rồi lẽ nào lại không nghĩ, lẽ nào lại không thương. » Công chúa nói : « Phải chi biết nghĩ biết thương thì không đến nỗi bỏ thiếp mà trở về Tống như vậy. » Nguyên soái nói : « Bởi Công chúa chưa rõ tâm sự của tôi, nên cứ đem lòng than oán hoài. » Công chúa nói : « Vậy chớ còn tâm sự gì nữa ? Thôi đi, đừng có nói làm chi cho nhiều lời. » Địch nguyên soái mới thuật hết sự tích mẹ mình bị giam cầm nơi thiên lao cho Công chúa nghe. Rồi lại than với Công chúa rằng : « Công chúa ôi ! Nếu bây giờ tôi không qua dẹp Tây Liêu mà đái tội lập công thì ắt là mẹ tôi phải thác tại thiên lao. Nếu tôi để cho mẹ tôi đến nỗi như vậy thì tôi là người bất trung bất hiếu lắm. Còn như Công chúa bền lòng chặc dạ, không chịu để cho tôi đi thì tôi cũng liều thác tại trước mặt Công chúa đây mà thôi, chớ tôi cũng chẳng sống mà làm chi nữa. » Công chúa rơi lụy mà rằng : « Như thiếp để cho chàng đi dẹp Tây Liêu rồi thì chàng tính thế nào ? » Địch nguyên soái nói : « Nếu Công chúa biết tưởng tình phu phụ, thì để cho tôi

qua đẹp Tây liêu, lấy Trần châu kỳ về mà tương công chiết tội đặng cứu mẹ tôi ra khỏi thiên lao. » Công chúa nghe chồng nói mấy lời ấy thì roi lụy dầm dề mà rằng : « Nếu khi trước mà tôi thiệt với thiếp như vậy, thì thiếp cũng bằng lòng. Bối chàng ấy nói không thiệt lời, cho nên bây giờ đâu có nói thiệt cho mấy đi nữa, thiếp cũng không tin đặng. Thôi, chẳng còn kể đến vợ chồng làm chi, từ rày đã trở nên cừ địch rồi. » Bèn hươi thương mà đâm Địch nguyên soái một cách chậm chậm. Địch nguyên soái cũng hươi đao và đỡ nhẹ nhẹ và nói với Công chúa rằng : « Công chúa ôi, khi trước Công chúa cũng đã hữu tình lắm, sao bây giờ tôi than thở đã hết lời, mà Công chúa cũng không chịu nghe làm như tuồng tích oán đã nhiều lắm. Vậy xin Công chúa lấy lòng rộng rãi để cho tôi qua đẹp Tây liêu mà cứu mẹ tôi với nào. » Công chúa nghe nói vừa muốn trả lời. Nãy nghe trên không có một người nạt lớn rằng : « Loài tiện phụ ! » Và nói và đánh trên đầu Công chúa một cón rất nặng. Công chúa lật đật lấy thương đâm trả lại mà người ấy đã bay lên trên không và mắng nhiếc Công chúa đến đều. (Nguyên người ấy là Lưu Khánh). Địch nguyên soái thấy vậy thì nạt lớn rằng : « Đồ mưng phụ sao người dám vô lễ như vậy ? Phải xuống mà tạ tội cùng Công chúa. » Lưu Khánh nói : « Nguyên soái ôi, tạ tội làm chi với người vô tình vô nghĩa như vậy ? Và trong cuộc vợ chồng lẽ thì phải giúp nhau mà bình phục Tây liêu mới phải. Có đâu lại cản trở hoài không cho nguyên soái đánh tội lập công mà cứu mẹ già, như vậy có phải là đàn bà tham đường huê nguyệt, mền cuộc giao hoang, không sợ thiên hạ chê cười, không sợ chồng mang danh xấu. Thôi, để tôi đánh nó một cón, đặng nó chết đi cho rồi. » Công chúa nghe mấy lời Lưu Khánh nói, thì cũng đã tỉnh ngộ lại, mà nghĩ thầm rằng : « Nếu ta không cho chồng ta đi đẹp Tây liêu thì ắt là bị thiên hạ chê cười ta là người yêu đường hoa nguyệt. Thôi bây giờ ta phải để cho chồng ta đi mới đặng. » Nghĩ như vậy bèn hỏi Địch nguyên soái rằng : « Vậy chớ người nào mà có phép đặng vãn như vậy ? » Địch

nguyên soái nói : « Nó là Lưu Khánh cũng là tướng trông
đám ngũ hồ đó. Vì có tiên cho nó một cái tích vân phách, cho
nên nó đi đâu cũng mau như bay, song nó có tánh lỗ mãng,
làm ngang ngược lắm. Xin công chúa đừng có chấp nhứt nó
làm chi. Và xin Công chúa tướng lĩnh phu phụ, để cho tôi
qua dẹp Tây Liêu, như dẹp dặng rồi thì tôi sẽ tâu cùng Thiên
tử mà xin người ban khen Công chúa là người hiền đức. »
Công chúa nói : « Thôi đi, thiếp không còn trông cậy những
việc gì vui lòng đẹp dạ nữa đâu. Từ rày về sau thì ngày đêm cứ
than thân trách phận hoài mà thôi. Vả lại chẳng những một
mình thiếp nệm nghiêng gối chích, đến kỳ thiếp sanh sang ra đây
thì con trẻ ấy cũng là mồ côi cha nữa. » Nói đến mấy lời ấy rồi
thì Công chúa lại khóc oà. Định nguyên soái nói : « Công chúa
ôi, khóc lóc làm chi lắm vậy. Vả tôi tuy là một đứa võ phu
mặc lòng, song cũng biết ơn biết nghĩa chớ chẳng không. Còn
con của tôi đó lẽ nào lại bỏ hay sao, xin Công chúa chớ lo.
Thôi ! Công chúa hãy trở về mà dưỡng an vóc ngọc, dặng tôi
qua dẹp Tây Liêu rồi thì vợ chồng ta cũng dặng đoàn viên chớ
chẳng không. » Công chúa nói : « Phò mã ôi, nay Phò mã qua
dẹp Tây Liêu, thiếp e Phò mã binh vi tướng quả mà cự không
lại nó chẳng ? Thôi, để thiếp giúp ít viên Phiên tướng và ít
vạn Phiên binh, dặng Phò mã thành công cho mau, mà trở
lại với thiếp. » Nói rồi bèn sai nữ binh đến dẫn các ả đừng
có ngăn trở, để cho Định nguyên soái đi.

Ấy là :

*Chia lìa ân ái phò vua thành ;
Cắt đoạn tình duyên cứu mẹ già.*

Hồi thứ hai mươi mốt

*Lìa Thận quốc, vợ chồng bịn rịn,
Qua Tây Liêu huynh đệ vui mừng.*

Nói về Định nguyên soái thấy Công chúa bằng lòng để
cho mình đi thì mừng lắm mà nói rằng : « Công chúa có lòng

như vậy, thiệt tôi cảm ơn không biết ngần nào. Còn việc binh tướng và lương thảo thì tôi đã sẵn sàng. Vì đã có Mạnh định Quốc đem trọn binh mã mà đóng tại Bạch dương sơn và lương thảo cũng đã đủ rồi. Vậy Công chúa đừng lo, mà cũng đừng có bịn rịn làm chi, để cho tôi lên đường. » Công chúa nói : « Còn cái túi Bát bửu đó, dầu Phò mã có đem theo cũng không dùng được, vì Phò mã chưa biết cách dùng. » Nguyên soái nói : « Dầu tôi có biết cách dùng đi nữa thì cũng không dám lấy của Công chúa đâu. Khi ấy tôi để tại phía trên đầu giường. Vậy Công chúa hãy về mà lấy. » Công chúa nói : « Phò mã ôi ! Tuy Phò mã cũng là anh hùng mặc dầu, song cũng phải biết bên Tây Liêu là một nước binh ròng tướng mạnh mà lại có Ô hắc Lợi là Phò mã. Tướng ấy thiệt là tài lực vô cùng. Vậy Phò mã phải cẩn thận cho lắm. » Nói rồi thì khóc một cách rất buồn thảm, không đành để cho Địch nguyên soái đi. Địch nguyên soái thấy vậy thì cũng rơi lụy và đi không dứt.

Lúc ấy Lưu Khánh đương ở trên không, thấy hai vợ chồng Nguyên soái bịn rịn thì nói lớn rằng : « Nguyên soái ôi ! Coi bộ nó không chịu cho Nguyên soái đi. Thôi, để tôi đánh nó một côn cho nó chết đứng mà đi cho dễ. » Nguyên soái nạt lớn rằng : « Đồ thất phu, cũng cứ vô lễ hoài như vậy sao, phải đi cho mau mau. » Rồi đó Công chúa bèn đi với Địch nguyên soái trở lại bên ải, khiến Hấp Mang mở cửa ải cho Địch nguyên soái đi.

Địch nguyên soái từ giã Công chúa mà lên đường. Rồi lại đi thẳng ra Kiết lâm quan, An bình quan và Chánh bình quan mà thương nghị việc binh với các tướng ấy. Lại sai Lưu Khánh lên Bạch dương sơn mà thông tin cho Mạnh định Quốc hay.

Lúc ấy Tiên định Quý cũng xin làm Hướng đạo nữa. Địch nguyên soái nạt rằng : « Thất phu, ta không dám dùng người làm Hướng đạo nữa đâu. » Mạnh định Quốc ra xin làm Hướng đạo. Nguyên soái chịu cho. Bèn dùng Mạnh định Quốc làm

Hương đạo. Còn Tiêu đình Quý thì làm Giải lương qua sắp đặt đầu đó xong rồi mới kéo binh ra đi.

Còn Thoại Ba công chúa khi thấy Địch nguyên soái đi thì đứng trên ai mà ngó mông một hồi, rồi than thở rằng : « Uổng thay một vị tướng quân còn thanh niên mà tài mao phi phạm như vậy, thiếp cũng ngỡ là ở đẳng bá niên giai lão, không dè đầu mà ra cuộc như vậy. Nay chồng ta hứa với ta như vậy, song không biết có chắc chắn gì hay chăng ? E khi va nói không y lời. Nếu va không nhớ lời thì ta tâu với phụ vương mà xin binh qua đánh Tống trào, đẳng một là tranh luận cho minh bạch về việc bất nghĩa, hai là trả thù về việc Lưu Khánh đánh ta một cây côn đó, thì mới đành lòng ta cho. » Bèn trở về trào mà tâu hết các việc cho Lang chúa nghe. Lang chúa nổi giận mà rằng : « Bớ Địch Thanh, cha con ta đãi người rất hậu mà người lại đành lòng bỏ con ta như vậy, thiệt người là đưa phi nghĩa lắm. Ta cũng nguyện hại người cho đẳng thì mới nghe cho. » Công chúa nói : « Xin phụ vương bớt giận, nay va đã năn nỉ với con xin để va qua dẹp Tây Liêu cứu mẹ va, rồi thì va xin trả chức, qua đây mà ở với con bá niên giai lão. Nếu chừng ấy mà va không nhớ lời, thì con sẽ cử binh qua đó mà xâm Tống, đẳng làm cho minh bạch sự va ở bạc tình với con. » Lang chúa khen phải.

Từ ấy Công chúa mỗi đêm ra nơi huê viên đẳng đặt bàn hương án mà cầu khẩn cho Địch nguyên soái qua dẹp Tây Liêu bá chiến bá thắng, đẳng mau mau trở về với mình.

Nói về Địch nguyên soái dùng Mạnh định Quốc làm Tiên phuông, kéo binh thẳng qua Tây Liêu. Đẳng hai mươi ngày thì có quân sĩ báo với Mạnh định Quốc rằng : « Nay có Thiên sứ bên nước ta là Trương Thoại đem chiếu qua Thộn thộn quốc cho Nguyên soái. Vì đi lạc đường tại Hỏa xoa cang, cho nên mới qua đến địa phận Tây Liêu đây. » Mạnh định Quốc lật đặt báo cho Nguyên soái hay. Nguyên soái nghe báo rất mừng mà nói rằng : « Nếu Thiên sứ cũng lạc tại Hỏa xoa cang thì tội ta cũng giảm dặng đôi ba phần rồi. Vì có người làm chứng thì ta sẽ có thể mà gỡ dặng. » Bèn nghinh tiếp Thiên sứ mà đọc tờ chiếu chỉ ấy.

Khi đọc chiếu chỉ rồi thì Định nguyên soái thuật hết các điều từ khi đi lạc qua Thộn thộn quốc cho Thiên sử nghe. Trương Thoại nói : « Khi tôi đi đến Hỏa xoa cang, tôi hỏi người trong xứ ấy thì nó đã chỉ rằng : Muốn qua Thộn thộn thì đi ngã Đông bắc muốn tới Tây liêu phải theo ngã Tây bắc. Vì nó nói như vậy làm cho tôi đi nhọc nhằn hết sức. Đến đây hỏi lại mới biết là đi lạc, tôi vừa trở lại đặng nữa dậm đường, kẻ lấy gặp Nguyên soái đã đem binh đến đây rồi. Thôi, để tôi về tàu lại với Thiên tử hay, thì người cũng chớ giãm tội ấy cho Nguyên soái chớ chẳng không. » Nguyên soái nói : « Nếu tôi đi dẹp đặng Tây liêu ban sư hồi trào rồi, thì tôi sẽ cắm một tấm bia tại Hỏa xoa cang mà làm dấu, đặng cho đi đường khỏi lạc. » Trương Thoại nói : « Nguyên soái nói rất phải. » Định nguyên soái nói : « Sẵn có Thiên sử đến đây, tôi muốn làm một đạo biểu chương mà tâu hết sự tích cho Thiên tử nghe. Song không biết Thiên sử có rộng lòng mà lãnh tờ biểu ấy chẳng ? » Trương Thoại nói : « Nếu Nguyên soái muốn gởi biểu chương hay là thơ riêng cho ai thì tôi cũng phải lãnh hết. » Nguyên soái cả mừng, bèn làm đạo biểu chương mà gởi cho Trương Thoại. Trương Thoại lãnh tờ biểu chương ấy rồi từ giả mà trở về Trung quốc.

Còn Định nguyên soái đem binh đi hơn mười ngày nữa mới gần tới ai đầu của Tây liêu, tên là Thất tinh quan. (Nguyên chúa nước Tây liêu (Tây hạ) có sai Táng thiên Vương, Tử nha Xai, Đại mạnh Dương, Tiểu mạnh Dương và Tiết tức Lễ cử hùng binh qua xâm Tống, may có Dương nguyên soái bảo thủ Tam quan, cho nên chúng nó lẩn qua không nổi. Lại có Định nguyên soái đánh giết hết năm tướng ấy. Vì vậy cho nên chúa Tây liêu oán hận tới xương, ngày đêm lo mưu kế muốn đem binh qua xâm Tống nữa. Song chưa chọn đặng người nào cầm binh, cho nên gả con mình là Phi Long Công chúa cho Ô hắc Lợi. Lại phong cho Ô hắc Lợi làm Thiên hữu tướng quân ; mà Ô hắc Lợi thì sức mạnh vô cùng, muôn người cự không nổi. Từ khi Phiên chúa gả con cho Ô hắc Lợi rồi thì mong lòng đem binh qua xâm Tống nữa. Song

nghe Dịch Thanh tài lực cao cường như vậy, thì e cho Ô hắc Lợi đánh không lại mà mang hại như Táng thiên Vương thì lỡ làng đôi lứa của con mình. Vì vậy cho nên lòng còn dự dự chưa quyết).

Ấy là :

*Chưa thấy hùng binh sang Thượng quốc :
Trước xem đồng tướng tới Phiên bang.*

Hồi thứ hai mươi hai

*Kiên-huê-Sa biết cơ nên qui thuận,
Trương-tướng-quân thẳng trận lập đại công.*

Nói về tướng giữ ải Thất-tinh-quan là Kiên-huê-Sa. Tướng này võ nghệ cũng tầm thường, song va cũng là người mưu mô nhả tháo lăm.

Ngày kia xảy có tiểu Phiên báo rằng : « Nay bên Đại Tổng sai Ngũ-hồ tướng đem binh qua đánh nước ta, mà binh ấy đã đến gần cửa ải, cách chừng mười dặm mà thôi. » Kiên-huê-Sa nghe báo thì nghĩ thầm rằng : « Giặc này cũng bởi chúa ta có lòng tham, muốn đoạt thủ giang san nhà Tổng, song làm không nên việc gì, mà lại tổn chiết binh tướng, hao phí tiền lương ; đến nỗi như vậy mà hầy còn muốn đem binh qua xâm Tổng nữa. Nay việc ấy chưa kịp phát mà Đại Tổng đã sai người đem binh qua đánh ta rồi. Ta nghĩ lại tài sức như Táng-thiên-Vương và mấy tướng bị tử-trận đó, mà hầy còn cứ không lại một mình Dịch-Thanh thay, huống chi ta là người tài mọn sức yếu mà cứ sao lại tướng ngũ hồ đặng. Nếu ra một trận ban đầu thì đã tánh-mạng không còn rồi. Thôi, chỉ bằng dâng ải mà qui hàng, đặng cho bá tánh trong ải khỏi bị hại thì hơn. » Nhứt định như vậy rồi, bèn truyền quân mở ải ra mà tiếp rước Dịch-nguyên-soái vào.

Khi Định-nguyên-soái vào đến ải rồi thì trong lòng sanh nghi, liền khiến chư tướng bắt Kiền-huê-Sa mà trở lại, rồi lục soát khắp trong ải coi có binh phục chăng. Khi soát rồi mà không có chi hết thì Định-nguyên-soái mới khiến mở Kiền-huê-Sa ra mà rằng : « Kiền tướng-quân, trong việc binh tình thì ta phải cẩn thận như vậy mới dặng, xin tướng-quân miễn chấp. Vậy chớ từ đây đến chỗ Phiên-vương đóng đô, còn mấy ải nữa, và còn mấy người tướng tài ? » Kiền huê Sa thưa rằng : « Từ đây đến Hòa-bình-quan là chỗ Phiên-chúa đóng đô thì còn bốn ải nữa, là Ô-nha-quan, Bạch-hạc-quan, Huỳnh-huê-quan và Bích-hà-quan. Qua khỏi bốn ải ấy rồi, cách chừng tám trăm dặm nữa thì tới Hòa-bình-quan, mà bốn người chủ tướng trong bốn ải ấy thì tướng nào cũng tài trí song toàn hết. Tuy vậy mà tài sức như Nguyên soái đây thì ắt là tới đâu cũng thành công tới đó. » Nguyên-soái nói : « Nghe nói Phiên chúa có một lá cờ đề mà trấn quốc, tên là Trần-châu-kỳ, có chăng ? » Kiền-huê-Sa nói : « Có. » Nguyên-soái mới truyền dọn tiệc lớn mà thết đãi tướng sĩ, rồi ở lại ải ấy mà nghỉ ngựa ba ngày.

Qua đến ngày thứ tư, Định-nguyên-soái làm một phong thư, sai người đem dâng cho Phiên-chúa rằng : « Phải dâng Trần châu kỳ mà đầu thì mới còn nước dặng. Nếu không thì binh tới bèn thành, ăn năn không kịp. »

Nói về chúa tướng nơi Ô-nha-quan tên là Á-tùng-Thiện hay dặng Định-Thanh thâu thủ Thất-tĩnh-quan, Kiền-huê-Sa không kịp đánh mà dâng ải qui hàng thì nổi giận, mắng Kiền huê Sa rằng : « Loài phản chúa, ăn cơm vua lộc nước làm chi cho uổng, giặc tới chưa đánh trận nào mà đã đầu đi. Để ta đem binh tới Thất-tĩnh-quan mà bắt sống Kiền huê Sa trước, rồi sẽ giáp chiến với Tổng tướng. » Bèn đem dượt binh mã thẳng tới Thất-tĩnh-quan mà kêu Kiền-huê-Sa ra đánh. Quân sĩ phi báo cho Định-nguyên-soái hay. Nguyên soái kêu Kiền huê Sa mà nói rằng : « Nay tướng giữ ải Ô-nha đến kêu địch danh tướng quân mà khêu chiến. Vậy chớ

tướng quân muốn ra trận, hay là đề bốn-soái sai tướng khác cũng dặng. » Kiền-huê-Sa thấy Nguyên soái hỏi như vậy thì nghĩ rằng : « Nếu mình nói không đánh thì là bất tài lắm. » Nghĩ như vậy bèn thưa với Nguyên soái rằng : « Nay nó đã kêu tên tôi mà kêu chiến, nếu tôi không ra trận thì nó gọi rằng tôi nhác. » Nguyên soái biết ý Kiền huê Sa sợ tướng ấy, bèn nói với Kiền huê Sa rằng : « Vậy thì tướng quân ra đó lấy lời ngon ngọt mà khiến nó qui hàng. Không cần gì phải giáp chiến với nó làm chi. » Kiền huê Sa vâng lời, đem ba ngàn binh ra trận mà nói với Á-tùng-Thiện rằng : « Á-tướng-quân muốn kêu tôi có chuyện chi ? » Á-tùng-Thiện thấy mặt Kiền huê Sa thì nổi xung mà nạt rằng : « Loài phản quốc, mi mi ăn lộc nước làm chi mà không biết đền nợ nước ? Thấy giặc tôi chưa đánh trận nào mà mi đã dằng ãi chịu đầu đi, là ý gì vậy ? Nay ta quyết đến mà giết mi rồi sẽ giáp chiến cùng Tổng tướng. » Kiền huê Sa tuy nghe nói như vậy, mà không có sắc giận chút nào, bèn cười mà nói với Á-tùng-Thiện rằng : « Tướng quân chưa rõ, đề tôi nói lại cho tướng quân nghe. Ấy cũng là Lang chúa có lòng tham, muốn đoạt giang san của nhà Tống, cho nên Táng thiên Vương và mấy tướng đó đều làm quỷ không đầu. Nay đại binh đến đây mà tướng ta có ai cự địch nổi. Tôi nghĩ như vậy, cho nên tôi phải dằng ãi mà đầu phứt đi cho rồi. » Á-tùng-Thiện nạt lớn rằng : « Mi làm trai mà nói như vậy, thì mi không biết thẹn sao ? » Kiền huê Sa nói : « Á-tướng-quân ơi ! lời xưa có nói rằng : Thức thời vạ giã vi tuần kiệt, mụi tiên cơ giã phi minh triết. Nếu tướng quân không chịu dằng ãi mà qui hàng, tôi ở tướng quân khó sống. » Á-tùng-Thiện nghe nói thì nổi giận mà rằng : « Mi là đứa tham sanh hỷ tử, chớ không phải mặt anh hùng. Nay ta quyết lấy tánh mạng mi mà thôi. » Nói rồi liền giục ngựa hươi đao xốc lại chém Kiền huê Sa, Kiền huê Sa đỡ lấy đao của Á-tùng-Thiện mà rằng : « Á-tướng-quân, bởi tôi nghĩ tướng quân là quan đồng trào với nhau cho nên tôi không nỡ giáp chiến với tướng quân. » Á-tùng-Thiện nói : « Quan đồng trào là khi trước kia. Nay mi đã đầu Tống rồi

thì ta với mi là cừu địch chớ không phải quan đồng trào đầu. » Nói rồi lại chém một đao nữa, Kiền huê Sa nói thét khôngặng, tung phải hươi đao cự lại. Đánh đặng hai chục hiệp, Kiền huê Sa cự không nổi, quảy ngựa bỏ chạy vào ải. Á-tùng-Thiện giục ngựa rượt theo, song rượt không kịp ; nên phải quảy binh trở lại.

Còn Kiền huê Sa vào ải ra mắt Địch nguyên soái mà có bộ hồ thẹn lắm, Địch nguyên soái thấy vậy thì an ủi rằng : « Thắng bại là việc thường của binh gia, tướng-quân đừng có buồn như vậy. Thôi để mai ta sẽ hay. »

Rạng ngày có quân sĩ báo rằng : « Á-tùng-Thiện cũng đem binh đến kêu Kiền-tướng-quân ; xuất trận nữa. Địch nguyên soái sai Trương-Trung ra trận đánh đặng ba chục hiệp, Á-tùng-Thiện đối địch không lại, bị Trương-Trung chém một đao đứt làm hai khúc. Trương-Trung giục binh thắng tới đánh nhau một trận, Phiên binh đều giải giáp qui hàng. Trương-Trung cả mừng liền sai người về báo cho Địch nguyên soái hay. Địch nguyên soái rất đẹp liền truyền lệnh cho tướng sĩ kéo binh tới Ô-nha-quan để cho Mạnh-định-Quốc và năm ngàn binh ở giữ Thất-tinh-quan.

Khi Địch nguyên soái đi tới Ô-nha-quan rồi, bèn đăng băng chiêu an dân dã, và truyền quân mai táng các binh tướng đã tử trận. Các việc xong rồi Địch nguyên soái bèn nói chư tướng rằng : « Bấy lâu ta tưởng bên Tây-liêu này là binh rông tướng mạnh, té ra đều là một bọn bất tài hết. Nay hai ải này đã về tay ta rồi, còn mấy ải khác tưởng khi cũng dễ như vậy, chớ không khó chi. » Bèn dừng binh tại ải ấy mà nghỉ ngựa.

(Xem tiếp tập 8)

Nhà in TÍN ĐỨC THƯ XẤ xuất bản

25, đường Sabourain, 25

SAIGON

Điện thoại : 20.678

NGŨ-HỒ BÌNH-TÂY

Hồi thứ hai mươi ba

*Âi Bạch-hạc, Huê-Sa, tử trận,
Chốn chiến trường, Lý-Nghĩa lập công.*

Nói về tướng giử Bạch hạc quan là Tô nhi Đại, ngày kia hay đặng hai ả ngoài đều thất, thì cả kinh, vừa muốn dẫn binh cự địch. Xảy có quân sĩ của Địch Thanh đem thư đến. Tô nhi Đại giở thư ra xem rồi cười lớn rằng : « Tổng vương thiết hay tham quấy thì thôi, vả Trần châu kỳ là một vật trấn quốc của nước ta, lẽ nào Lang chúa ta lại chịu dâng cho nước khác sao ? » Bèn làm một biểu chương mà thân tấu cho Lang chúa hay, còn một phía thì viết thư mà thông tin cho tướng giử ả Bích hà quan là Đoàn Oai đặng xin đem binh đến giúp, sắp đặt đầu đó xong rồi mới đem binh đến ở nha quan mà khiêu chiến.

Lúc ấy quân sĩ vào báo cho Địch nguyên soái hay. Địch nguyên soái hỏi Kiền huê Sa rằng : « Vả chớ tướng quân có biết tài sức của Tô nhi Đại ra thế nào chăng ? » Kiền huê Sa nói : « Tài sức của Tô nhi Đại cũng khá, song cự không lại Nguyên soái đâu. Vả lại tôi cùng va là bạn thiết với nhau, nếu đề va bị hại thì lòng tôi không nở. Xin nguyên soái đề cho tôi ra trận, đặng phân trần hơn thiệt mà dụ va đầu, thì Nguyên soái đã khởi động binh đao, mà lại có người giúp sức. Ấy là lưỡng toàn kỳ mỹ đó. » Địch nguyên soái nói :

« Vậy tướng quân hãy đem binh ra đó mà nói với va coi thử. » Kiên huê Sa vâng lời liền đem binh ra trận.

Đó là :

*Tướng-phả ải đối phen thâu ải,
Người qui hàng hai lượt dụ hàng.*

Lúc ấy Kiên-huê-Sa vâng lệnh ra trận mà nói với Tô-nhi-Đại rằng : « Tô-tướng-quân ôi, giặc này cũng tại Lang-chúa tham-tâm vô-yêm, muốn đoạt thâu cơ nghiệp của Tống-trào, cho nên sai người đem binh qua xâm Tống đã ba năm. Té ra việc đã không nên, lại thêm gây họa. » Tô-nhi-Đại hỏi rằng : « Gây họa gì ở đâu ? » Kiên-huê-Sa nói : « Nay Tống chúa sai Ngũ-hồ đem binh chinh phạt, mà nước ta thì tướng quả binh vi, tướng-quân không nghĩ mà coi, có phải là quả nan địch chúng chăng ? Vậy xin tướng-quân coi theo thời thế mà làm, đừng có để nước đến trôn mà ăn năn không kịp. » Tô-nhi-Đại nghe nói thì nộ khí xung thiên, trợn mắt mà mắng rằng : « Mi là quân phản quốc đừng có nói nhiều lời. » Liền xốc búa lại quyết chém Kiên-huê-Sa. Huê-Sa đỡ búa mà nói rằng : « Tô-tướng-quân đừng có chấp nhứt lắm vậy. Vả tôi với tướng-quân là quan đồng trào với nhau, không nỡ ngồi mà xem tướng-quân thọ hại, cho nên ra đây mà phân càn vài lời cho tướng-quân nghe, tướng-quân nghe theo lời tôi mà dầu đi thì hay hơn. » Tô-nhi-Đại nói : « Loài phản quốc, vậy chớ mi ăn cơm vua lộc nước làm chi, đến khi có giặc mi lại dầu đi, mi thiệt là táng lộn lương tâm, vong ân bội nghĩa. Như vậy còn mặt mũi nào dám thấy ta nữa. » Nói rồi liền huơ búa mà chém Kiên-huê-Sa. Kiên-huê-Sa liệu bề nói không đặng, thì cũng huơ đao vỗ ngựa xốc lại đánh với Tô-nhi-Đại. Đánh đặng hai mươi hiệp, Tô-nhi-Đại nạt một tiếng chém Kiên-huê-Sa nhào xuống ngựa. Quân sĩ của Kiên huê Sa chạy về ải mà báo cho Địch nguyên hay. Địch nguyên soái sai Lý-Nghĩa đem binh ra đánh với Tô-nhi-Đại đặng tám mươi hiệp, Tô-nhi-Đại cự không lại, giục ngựa chạy dài. Lý-Nghĩa rượt theo không kịp, bèn trở về thưa lại với Địch nguyên soái.

Từ ấy mỗi ngày Địch-nguyên-soái sai tướng đến đánh hoài, Tô-nhi-Đại cự không lại, đóng cửa ải mà cố thủ. Lại sai người về Hòa-bình-quan mà báo cấp.

Lúc ấy có Đoàn-Oai đem binh đến trợ chiến mà cũng bị thua hoài, Tô-nhi-Đại túng phải treo miên chiến bài. Rồi lại sai người về Hòa-bình-quan mà cáo cấp với Lang-chúa nữa.

Lang chúa hay động tin ấy thì hỏi quần thần rằng : « Nay Tổng chúa sai Ngũ-hồ-tướng đến nước ta mà làm lung lảng như vậy, các khanh có kế chi mà cự địch chẳng ? » Bá quan tâu rằng : « Vì ngày trước Lang chúa sai người đem binh quyết lấy choặng giang san của nhà Tống, té ra làm không nên việc mà chiết binh tổn tướng, hao kém tiền lương. Đến nay Tổng chúa lại sai Địch Thanh đem binh thảo tội nữa, như ai còn không mấy lo, chớ như Địch Thanh là tài lực vô cùng, rất đời như Táng thiên-Vương và mấy tướng tử trận đó, tướng nào cũng võ nghệ siêu quần, vạn hơn nan địch, mà hầy còn phải thác tại một tay Địch Thanh thay, huống chi là ai. Bây giờ đây chắc là không còn ai cho vừa tay xứng sức với Địch Thanh hết, cúi xin Lang chúa sai Phò-mã đem binh ra cự với Địch Thanh. Rồi lại sai người triệu Tinh-tinh-La-Hải về mà giúp sức với Phò mã nữa, thì họa may dẹp giặc này mớiặng chẳng. » Lang chúa thấy quần thần tâu như vậy, thì cực chẳng đã phải triệu Phò-mã là Ô-hắc-Lợi lên Ngân-loan-diện mà dụ rằng : « Nay Tổng chúa sai Ngũ-hồ-tướng qua đánh nước ta, mà đã chiếm đặng Thất-tinh-quan và Ô-nha-quan rồi. Bây giờ đây đương đánh Bạch-hạc-quan, tướng giữ ải ấy đánh không lại, nên đã cố thủ mà treo miên chiến bài và dâng sớ cáo cấp đã đời ba phen. Nay trong triều không có tướng nào dám cự với Địch Thanh hết. Nên cha phải sai con đem binh ra dẹp giặc ấy. Vậy con rán sức mà dẹp cho an giấc ấy đi đặng cộng hưởng thái bình. » Ô-hắc-Lợi nói : « Không phải con nói khoe tài, chớ phen này con

nguyên trừ lũ Ngũ-hồ ấy không còn một manh giáp thì con mới nghe cho. » Lang-chúa cả mừng bèn hạ chỉ cấp cho Ô-hắc-Lợi mười muôn binh. Ô-hắc-Lợi lãnh chỉ lui ra. Lang chúa truyền bãi châu.

Khi Ô-hắc-Lợi lui châu về dinh bèn nói với Phi-Long Công-chúa rằng : « Giận bấy Địch-Thanh hưng binh đến đánh nước ta. Nay đã chiếm đặng Thất-tinh-quan và Ô-nha-quan, rồi, bây giờ đây nó đương đánh Bạch-hạc-quan tướng giữ ấy tên là Tô nhi Đại, đối địch không lại, nên đã cố thủ và treo miễn chiến bài. Vì vậy cho nên Phụ vương không biết tính thế nào. » Phi-Long-Công-chúa nói : « Vậy chớ Phụ-vương có tính sai Phò-mã ra dẹp giặc ấy chăng ? » Ô-hắc-Lợi cười rằng : « Vợ chồng ở với nhau đã mấy năm mà Công-chúa còn chưa biết ý tôi sao ? Vả chẳng lúc này là lúc quốc-gia hữu sự, mà bốn phận tôi làm con, lẽ nào lại tham sanh hỷ tử, không ra gánh việc Triều-dinh sao ? » Phi-Long Công-chúa nói : « Tuy Phò-mã có lòng trung canng như vậy, song bọn Ngũ hồ tướng bèn Tống-trào anh-hung nan-địch, thiếp e khi Phò-mã đánh không lại chúng nó chăng ? Vậy xin Phò-mã hãy cẩn thận cho lắm mới đặng. » Ô-hắc-Lợi nói : « Công-chúa khéo lo thì thôi. Tôi đi trận này đây quyết trừ cho đặng Địch-Thanh mà báo cừu cho chư-tướng. » Công chúa hỏi : « Vậy mà chừng nào Phò-mã mới đem binh ra đi ? » Ô-hắc-Lợi nói : « Việc binh tình đương cơn gấp rút lắm, rạng ngày mai đây tôi phải đi cho kịp mới đặng. » Công-chúa nói : « Nếu vậy thì tôi phải dọn một tiệc mà đưa Phò-mã lên đường. » Bèn truyền dọn tiệc mà đưa Ô-hắc-Lợi.

Rạng ngày Ô-hắc-Lợi ra đến giáo trường mà điểm duyệt mười muôn binh mã, rồi vào từ giả Lang-chúa và Công-chúa mà kéo binh phát pháo ra đi.

Ấy là :

*Việc binh thắng bại là thường sự,
Cuốn giáp nên công cũng có ngày.*

Người sau có làm thơ mà chê Tây Liêu rằng :

*Tây Liêu đâu có mấy anh hùng :
Rõ rõ oai danh cũng hóa không.
Thất thế mình chôn nơi chiến địa,
Cho hay Ngũ-hồ mạnh như rồng.*

Hồi thứ hai mươi bốn

*Chấn sa-trường, Ô-phò-mã rần sức,
Ái Bạch-hạc, Địch-nguyên-soái ra tài.*

Nói về Ô-hắc-Lợi đem binh đi hơn mười ngày mới tới Bạch-hạc-quan. Quân sĩ vào báo cho Tô-nhi-Đại-hay, Tô-nhi-Đại cả mừng, liền mở ải ra nghinh tiếp Ô-hắc-Lợi vào mà thết đãi rất hậu. Ô-hắc-Lợi hỏi rằng : « Vậy chờ việc giao binh ra thế nào mà đến đôi tướng-quân phải treo miền chiến bài như vậy ? » Tô-nhi-Đại mới thuật hết các việc cho Ô-hắc-Lợi nghe. Ô-hắc-Lợi liền hỏi quân ra gỡ tấm miền chiến bài. Rồi lại sai quân đem chiến thư qua cho Địch-nguyên-soái.

Ngày ấy binh Tống thấy trên ải đã gỡ tấm miền chiến bài rồi, thì lật đặt báo cho Địch-nguyên-soái hay. Nguyên-soái chưa kịp nói chi, kẻ có phiên quân đem chiến thư đến. Nguyên-soái xem rồi, liền phê lại cho phiên quân đem về.

Rồi đó, Địch-nguyên-soái mới hội chư tướng mà thương nghị rằng : « Khi ta ra đi, thì Công chúa có nói với ta rằng : Bên Tây-hạ đây có một vị Phò-mã tên là Ô-hắc-Lợi, đương làm chức Thiên-hữu tướng-quân, người ấy sức mạnh vô cùng, muôn người khó cự. Nay quả có Ô-hắc-Lợi đem binh đến đây. Vậy nếu chư tướng có ra trận thì phải cẩn thận cho lắm, vì trong binh pháp có nói rằng : Biết người biết mình, trăm trận trăm thắng. » Chư-tướng đều dạ dạ lui ra.

Rạng ngày có quân sĩ báo rằng : « Ô-hắc-Lợi đã đem binh đến khêu chiến. » Địch-nguyên-soái nghe báo liền vội

vả sai Lưu-Khánh đem ba ngàn binh ra thành cự địch. Lưu-Khánh vàng lĩnh ra trận mà nạt rằng : « Loài Phiền-cầu, mi muốn đến đây mà nạp thủ cấp cho ta phải không ? » Ô-hắc-Lợi nạt lại rằng : « Vậy chớ mi tên họ chi, phải nói cho ta biết đã. » Lưu-Khánh nói : « Ta là Phi-sơn-hồ Lưu-Khánh đây. » Ô hắc Lợi nói : « Nếu mi không phải là Địch Thanh thì chẳng xứng sức với ta, ta không thèm đánh với mi đâu. Vậy mi hãy trở về kêu Địch Thanh ra đây mà nạp thủ cấp cho ta. » Lưu-Khánh nổi giận hươi búa xốc lại chém Ô hắc-Lợi, Ô hắc Lợi cũng múa thương xốc lại mà đâm Lưu-Khánh. Hai đảng giáp chiến với nhau mới dặng ba mươi hiệp, Lưu-Khánh thua chạy về ải. Ô hắc Lợi thấy vậy thì cười hã hã mà rằng : « Mới làm bộ hùng hảo đó, sao chưa gì mà chạy te rồi ? » Bèn kêu lớn rằng : « Bớ Địch-Thanh, ra đây đối địch với ta, đừng có sai những bọn bất tài ra đây làm chi mà chết cho uổng mạng. » Quân sĩ vào báo cho Địch nguyên soái hay. Nguyên soái lại khiến Trương-Trung ra trận, đánh dặng năm chục hiệp rồi cũng thua chạy. Ô hắc Lợi giục ngựa rượt theo gần tới ải. Quân sĩ ngăn trở không nổi, may có Thạch-Ngọc và Lý-Nghĩa ra cản trở lại. Ô-hắc-Lợi thấy vậy bèn lui binh.

Ngày thứ Ô hắc Lợi lại đến khêu chiến nữa. Địch nguyên soái sai Thạch-Ngọc và Lý-Nghĩa ra trận, thì đánh cũng không lại Ô-hắc-Lợi. Địch-nguyên-soái nói : « Nếu vậy thì quả Ô hắc Lợi là người võ-nghệ cao-cường. Vậy thì mai đây ta phải ra trận mà đánh với nó mới dặng. » Lưu-Khánh nói : « Nguyên-soái không cần gì phải xuất trận, đề đêm nay tôi lên qua dinh mà giết phứt nó đi thì tiện hơn. » Địch-nguyên-soái nói : « Không nên đâu, hễ làm đại-tướng phải ra trận cho đường đường chánh chánh, cho biết sức thấp cao với nhau thì mới phải mặt anh hùng. Nếu chờ đêm hôm lên vào mà giết trộm người ta như vậy, dẫu có thành công đi nữa, thì cũng không hay gì. » Lưu-Khánh thấy Địch nguyên soái nói như vậy thì làm thính, không dám nói chi nữa.

Rạng ngày lại có quân sĩ vào báo rằng : « Ô-hắc-Lợi cũng đem binh đến khêu chiến nữa. » Địch nguyên soái nghe báo

thì khiến Trương Trung và Lý Nghĩa ở lại giữ ải, còn Lưu Khánh và Thạch Ngọc theo mình mà áp trận. Sắp đặt đầu đó xong rồi, Nguyên soái bèn nài nịt lên ngựa ra trận mà nạt lớn rằng : « Mi có phải là Ô hắc Lợi chăng ? » Ô hắc Lợi nói : « Phải ! Vậy chớ mi có phải là Địch Thanh hay chăng ? » Địch nguyên soái cũng nói : « Phải. » Ô hắc Lợi nói : « Nếu vậy mi là Địch Thanh sao, bấy lâu ta có nghe danh mi, thì ta tưởng mi là người ngang trời dọc đất, sức mạnh vô cùng, nay ta mới thấy đây, té ra mi là một đứa con nít hình tích không đầy một năm, miệng còn hôi sữa, sao mi dám ra trận mà đối địch với ta ? Vậy phải mau mau lui binh trở về bên Tống, kéo mà tánh mạng không còn. » Địch nguyên soái cười rằng : « Ô hắc Lợi, chúa mi đem lòng tham quấy mong đoạt Tống thất giang san, đã sai mấy tay thượng tướng bên nước này đem binh xâm phạm thấy đều bị tay bọn soái giết hết không còn một manh giáp. Nay bọn soái lại vâng mạng Thiên tử, cử đại binh qua đây mà vẫn tội. Nếu tôi chúa mi biết liệu trước, thì phải dâng Trần châu kỳ ra mà chịu đầu đi, họa may Thiên-tử có rộng lòng mà dung thứ cho. Nếu không biết thời vụ, hãy còn kháng cự thiên-binh, thì ta giết cả nước mà đạp làm đất bằng. » Ô hắc Lợi nghe nói thì nạt lớn rằng : « Địch-Thanh, mi đừng có nói phách. Vả Trần châu kỳ là một vật báu trong nước ta, lẽ nào lại chịu dâng cho chúa mi, ấy là chúa mi mong lòng tham quấy mà dấy động can qua, làm cho hao binh tổn tướng đó mà thôi. Thiệt là chúa mi không biết gì hết. » Địch nguyên soái nói : « Ô hắc Lợi, mi đừng có tưởng như vậy, không phải là chúa ta muốn hưng binh mà xâm phạm nước mi đâu. Ấy là tại chúa mi tham quấy dấy động can qua, cho nên chúa ta mới sai ta đem binh qua đây mà vẫn tội, ấy có phải tại chúa mi mà gây ra giặc này chăng ? Vậy mi hãy trở về mà tâu lại với chúa mi, khiến phải tỉnh trước đi, đừng để sau mà ăn năn không kịp đâu. » Ô hắc Lợi nổi giận mà rằng : « Địch Thanh, mi đừng có múa mồm nói nhiều lời, hãy rán sức mà đánh với ta một trận cho biết tài cao thấp. » Nói rồi

liền hươi thương mà đâm Địch nguyên soái. Địch nguyên soái cũng hươi đao rước đánh. Hai đảng đánh nhau đồng sức lắm. Thiệt là : Kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài. Đánh hơn hai trăm hiệp thì Ô hắc Lợi khí lực đã giảm rồi, liệu bề cự không lại, bèn đâm khổng một giáo, rồi quảy ngựa chạy ngay. Địch nguyên soái vỗ ngựa rượt theo. Ô hắc Lợi chạy dặng một đôi xa xa, rồi quảy ngựa trở lại mà nạt lớn rằng : « Địch Thanh, đừng có khoe tài, hãy xem bửu bối của ta đây. » Địch nguyên soái nói : « Mi ỷ mi có bửu bối, vậy chớ ta đây lại không có bửu bối hay sao ? Nào, mi có phép chi thì hãy bày ra cho ta xem chơi. » Nói rồi lấy Xiên vân tiên ra cho sẵn dặng có phá bửu bối của Ô hắc Lợi.

Còn Ô hắc Lợi thì lấy ra một hột minh châu sáng lòa mà quăng lên trên không, dặng cho nhều xuống ngay đầu Địch nguyên soái mà làm hại. Té ra bị Địch nguyên soái bắn một mũi Xiên vân tiên thì hột minh châu ấy liền rớt xuống tại trước mặt Ô hắc Lợi, hột minh châu ấy đã hóa ra một vật vô dụng rồi. Ô hắc Lợi thấy vậy nổi giận, hét lên một tiếng rằng : « Địch Thanh, mi thiệt cả gan dám phá bửu bối của ta như vậy sao ? » Địch nguyên soái soái nói : « Sá gì cục đạn đất của mi đó, mà lại gọi là bửu bối. » Ô hắc Lợi nổi giận vỗ ngựa hươi thương áp đánh một hồi nữa, song đánh cũng không lại Địch nguyên soái. Bèn lấy ra một hột Kinh thiên đạn chiếu ra lòa con mắt, mà quăng lên trên không dặng có sa xuống mà làm hại Địch nguyên soái. Địch nguyên soái lại lấy Xiên vân tiên ra mà bắn, thì Kinh thiên đạn ấy cũng rơi xuống đất. Địch nguyên soái thấy vậy cả cười, liền thâu mũi tên thần ấy lại mà rằng : « Bớ Ô hắc Lợi, bây giờ cục đạn của mi đã không dặng gì dặng nữa rồi còn vật chi nữa thì bày ra cho ta phá luôn trót thề. » Ô hắc Lợi nói : « Địch Thanh, mi đừng có nói phách, hãy coi bửu bối của ta đây này. » Bèn lấy ra một cái bầu mà niệm chú lăm thăm rồi giở nút ra, thấy trong bầu ấy bay ra một con quạ lửa há miệng đỏ lòm, đáp lại mà mỗ Địch nguyên soái. Địch nguyên

soái lật đặt lấy Xiên vân tiễn bắn ra một mũi, thì con quạ ấy liền sa xuống đất.

Chừng ấy Ô hắc Lợi mới thất kinh và nổi giận càn hòng, bèn nỗ lực xốc tới mà đâm Địch nguyên soái. Địch nguyên soái huơ dao mà đỡ và nghĩ rằng : « Nếu bây giờ nó quăng bửu bối khác thì ta biết lấy chi mà phá đặng. Chi bằng ta xuống tay trước thì hay hơn. » Nghĩ như vậy bèn lấy cái Nhọn diện thú ra mà niệm một tiếng Vô lượng thọ phật. Niệm rồi thì thấy Ô hắc Lợi ngồi sững sốt trên ngựa, giây phút lại té nhào xuống. Thạch Ngọc thấy vậy giục ngựa xông ra chém đầu. Lúc ấy Địch nguyên soái, Thạch Ngọc và Lưu Khánh giục binh thẳng tới Bạch hạc quan.

Tô-nhi-Đại thấy vậy cả kinh lật đặt đóng ải mà truyền lệnh cho quân sĩ phải giữ gìn cho nghiêm ngặt. Rồi lại làm biểu cáo cấp với Lang chúa tức thì.

Ấy là :

*Chớ lộn há kham đua với còp,
Cả tôm đầu dám sánh cùng rồng.*

Hồi thứ hai mươi lăm

Nghe binh bại, Liêu-vương lo sợ.

Khoe tài năng, Thái-tử hưng binh.

Khi Địch nguyên soái chém Ô hắc Lợi rồi thì truyền cho Lưu Khánh và Thạch Ngọc áp tới mà thâu đoạt ải quan. Chẳng ngờ Tô nhi Đại đã hay trước nên cứ đóng ải lại mà cố thủ. Thạch Ngọc và Lưu Khánh thấy vậy thì thâu binh trở lại mà thừa với Địch nguyên soái hay. Địch nguyên soái truyền rút binh về ải.

Lúc ấy Phiên binh chịu qui hàng cũng nhiều, đến khi về tới ải rồi truyền quân đem thủ cấp của Ô hắc Lợi ra mà

làm hiệu lệnh, và khiến quân sĩ lượn góp thầy của Phiên binh mà chôn hết.

Từ ấy mỗi ngày Địch nguyên soái sai tướng đến trước ai mắng nhiếc mà kêu chiến, song mắng chửi cả mấy ngày mà Tô nhi Đại cũng ôm lòng nhẫn nhục không dám ra đánh. Rồi lại làm tờ cáo cấp mà báo cho Liêu chúa hay. Liêu chúa hay động tin ấy thì kinh hồn vỡ mật, còn Phi Long công chúa thì té nhào xuống đất mà bất tỉnh như sượng. Cung nữ giải cứu, giầy lâu mới tỉnh lại bèn khóc thầm tức mà nói rằng : « Nay Địch Thanh lung lảng như vậy, nếu nước ta không tính mà trừ cho sớm, tôi e họa tới không vừa. » Lang chúa nói : « Con ôi ! Việc ấy cha cũng có lòng lo lắng lắm, song phải chờ cho Tinh tinh La Hải đến rồi sẽ toan kế báo thù cho Phò mã mới được. » Công chúa nghe Lang chúa nói như vậy thì than khóc hoài, kể thấy bốn vị thái tử bước đến chào cha. (Nguyên Lang chúa có bốn người con trai đều gọi là thái tử. Đại thái tử tên là Trạch ba La, nhị thái tử tên là Đạt ma Hoa, tam thái tử tên là Phụng nhãn Lang, tứ thái tử tên là Cáp hạp Lạp. Nhưng mà Đại thái tử, Tam thái tử và Tứ thái tử ba anh đều không tài năng chi hết. Duy có Nhị thái tử thì mới được 19 tuổi, mình cao một trượng, sức địch muôn người, bình như sắt hay cầm một cái búa lớn, mà có tánh hay khoe mình lắm, không chịu sút tài ở hắc Lợi nữa. Cho nên mấy Thái tử kia đều ghen ghét Nhị thái tử. Còn Lang chúa thấy con có tài sức như vậy thì xem dường cháu báu, cho nên bấy lâu không cho ra trận. Đến nay nghe ở hắc Lợi tử tại sa trường thì bốn anh em rủ nhau đến chào cha mà hỏi thăm về việc ở hắc Lợi tử trận).

Khi bốn vị Thái tử hỏi rõ các việc rồi thì Nhị thái tử nổi giận mà tâu với Lang chúa rằng : « Xin Phụ vương chờ lo. Dẫu Địch Thanh võ nghệ cao cường cho mấy đi nữa con cũng không sợ, để mai đây con đem một muôn binh ra đó thì sao sao con cũng bắt hết ngũ hồ tướng về đây mà nạp cho Phụ vương. » Lang chúa nói : « Con còn thơ ấu lắm, chẳng

nên khinh địch đầu. Rất đôi võ nghệ cao cường như Phò mã hầy còn bị tay Địch Thanh thay, huống chi là con, cừ sao cho lại nó ! Nay cha đã hạ chỉ sai người ra Hồng nê thành mà triệu Phan Thiên tướng quân là Tinh linh La Hải về đặng có cừ địch với Địch Thanh. » (Nguyên Nhị thái tử là người có tánh tự kiêu, hễ ai khen thì mừng, ai chê thì giận.)

Khi Nhị thái tử nghe Lang chúa nói mình cừ không lại Địch Thanh thì có ý không bằng lòng, bèn tâu rằng : « Tuy con còn thơ ấu mặc dầu, song con giận Địch Thanh nó khi dễ cả nước Tây Liêu ta là không người. Nay tuy có Phan thiên tướng quân mặc dầu, song con cũng muốn ra đó giúp sức với Phan thiên tướng quân đặng mà trừ cho nỗi Địch Thanh thì con mới nghe cho. » Lúc ấy có Phi Long Công chúa ở đó, nghe Nhị thái tử nói như vậy thì khen rằng : « Võ nghệ cao cường như Nhị ca đó. Nếu đem binh ra đánh với Địch Thanh thì lẽ nào không thắng ? » Đại thái tử nói : « Tài sức như Nhị đệ chắc là trừ nỗi Địch Thanh. Xin Phụ vương để cho Nhị đệ ra đi thì hay hơn. » Phi Long công chúa cũng có ý muốn báo thù chồng mình cho mau, nên cứ khen tài Nhị thái tử hoài. Còn Tam thái tử và Tứ thái tử thì có ý ghét Nhị thái tử lắm, cho nên nói dỗi vô mà xin Lang chúa sai Nhị thái tử ra đó đặng cho bị tay Địch Thanh chơi. Lang chúa thấy các con đều nói như vậy thì bất đắc dĩ phải nghe theo mà để cho Nhị thái tử cầm binh. Đại thái tử nói với Nhị thái tử rằng : « Bấy lâu qua nghe nói tướng Ngũ hồ bên Tống, mà qua chưa thấy mặt. Nếu em bắt đặng nó về đây cho qua xem thì qua mới chịu em là tay anh hùng vô địch. » Nhị thái tử nghe nói thì cười rằng : « Không khó gì đâu. Để em bắt hết ngũ hồ về đây cho Đại ca xem. » Tam thái tử nói « Thôi, nhị ca đừng có ỷ mạnh, mạnh là mạnh với anh em tôi mà thôi, chớ không phải là mạnh với Địch Thanh đâu. » Nhị thái tử nói : « Không phải là qua nói phách, qua đi trận này quyết bắt cho đặng ngũ hồ thì qua mới nghe cho. » Tứ thái tử cũng nói dỗi vô rằng : « Nếu nhị ca bắt đặng ngũ hồ về đây, thì mấy anh em tôi mỗi đứa đều phải quì mà dâng cho

nhị ca ba chén rượu. Còn như nhị ca đánh không lại ngũ hồ thì nhị ca phải tính làm sao ? » Nhị thái tử nói : « Nếu qua đánh không lại ngũ hồ thì có phụ vương trị tội, không cần gì mà em phải nói. » Lang chúa thấy các con nói với nhau như vậy thì nói rằng : « Các con đừng có nói nhiều lời. Hễ liệu bề đánh không lại thì phải đem binh trở về dựng cha nghị sai tướng khác, chớ nên làm gương mà hư đại sự đi. » Nhị thái tử nói : « Xin phụ vương chớ lo, con cũng có sức cự với Tổng tướng dựng, chớ chẳng không. » Nói rồi bèn từ giã Lang chúa, mấy vị thái tử và văn võ bá quan đem binh ra đi.

Lúc ấy Lang chúa, mấy vị thái tử và các quan đều đưa nhị thái tử ra khỏi thành một đôi xa xa rồi mới trở lại.

Nói về Hồng nê thành là một chỗ trọng địa trong nước Tây Liêu, cho nên Liêu chúa đã chọn một tướng tài lực vô cùng là Tinh tinh La Hải cho ra trấn thủ chỗ ấy.

(Nguyên Tinh tinh La Hải mình cao một trượng hai thước, mặt xanh, mũi lớn, mắt tròn, đầu beo, râu tóc đều đỏ, sức mạnh vô cùng, ước vói lên trời cũng nổi ; cho nên mới gọi là Phan thiên tướng quân. Đến sau Liêu chúa lại phong cho Tinh tinh La Hải làm Bá thắng tướng quân. Rồi sai ra trấn thủ Hồng nê thành).

Ngày kia Tinh tinh La Hải nghe Tổng chúa sai Địch Thanh đem binh qua đánh, thì đã giận lắm rồi, muốn làm sao mà trừ choặng Địch Thanh. Ngặt vì chưa có lệnh sai, cho nên không dám động binh.

Cách ít ngày lại nghe Kiền huê Sa đã dâng nạp Thất lĩnh quan mà đầu Địch Thanh rồi. Địch Thanh lại đánh tới Ô nha quan, bây giờ đương đánh Bạch hạc quan mà Tô nhi Đại cự địch không nổi, nên phải treo miến chiến bài mà cố thủ.

Tinh tinh La Hải nghe tin như vậy, thì lại càng giận hơn nữa, dường như lửa cháy mà chể thêm dầu. Bèn nói với chư

tướng rằng : « Địch Thanh tài sức bức nào, mà lại dám lung lảng lăm vạy. Ta muốn đem binh về cự với nó, ngặt vì chưa có thánh chỉ, cho nên không dám tự chuyên. »

Ngày kia tiếp đặng thánh chỉ triệu về, thì vội vã điếm duợt mười muôn binh ròng, kéo thẳng qua Bạch hạc quan.

Nói về Nhị thái tử đem binh đến Bạch hạc quan. Tô nhi Đại ra ải mà nghinh tiếp. Nhị thái tử vào ải vừa rồi, xẩy nghe tiếng chiêng trống trống vang dậy thì hỏi rằng : « Có chi mà chiêng trống om sòm như vậy ? » Tô nhi Đại nói : « Từ ngày Phò mã tử trận đến nay, thì mỗi ngày đều có Tổng binh đến kêu chiến, mà tôi cự không lại, cho nên tôi phải cố thủ hoài. » Nhị thái tử nói : « Để ta ra đánh với Địch Thanh một trận cho nó biết tài, kẻo nó khinh dễ nước ta là không còn ai. » Bèn nai nịt và truyền mở ải rồi lên ngựa mà ra trận.

Khi Nhị thái tử ra đến trận rồi thấy Lưu Khánh đương diệu võ dương oai thì nạt lớn rằng : « Mi tên họ chi phải nói cho ta rõ. » Lưu Khánh nói : « Tổng trào Phi sơn hồ, Lưu Khánh là ta đây. » Nhị thái tử nói : « Mi gọi mi là Phi sơn hồ, hay là mi cũng là tướng ngũ hồ đó chăng ? » Lưu Khánh nói : « Phải. » Nhị thái tử nói : « Nếu vậy mi là ngũ hồ thì ta phải bắt sống mi về cho phụ vương ta xem. » Lưu Khánh nghe nói thì nổi giận mà nạt rằng : « Vạy chớ mi tên chi phải nói cho ta rõ. » Nhị thái tử nói : « Ta là Nhị thái tử Đạt ma Hoa đây. » Lưu Khánh cười rằng : « Nếu vậy thì Tây Liêu đã hết võ tướng rồi, cho nên Liêu chúa phải sai con ra trận như vậy, thiệt tội nghiệp cho Liêu chúa thì thôi. » Nhị thái tử nổi giận hươi búa mà chém Lưu Khánh. Lưu Khánh cũng hươi búa lại đỡ. Đánh dặng ba mươi hiệp, Lưu Khánh cự không lại Nhị thái tử, bị Nhị thái tử bắt sống mà đem về ải.

Ấy là :

Tướng quân Thượng quốc đều xưng mạnh.

Thái tử Phiên bang lại trở tài.

Hồi thứ hai mươi sáu

Âi Bạch-hạc, Ma-Hoa tử trận,

Chồn sa-trường, La-Hải thành công.

Nói về quân sĩ bên Tống bị thua chạy về báo cho Địch nguyên soái hay. Địch nguyên soái liền sai Tiểu diện hồ Thạch Ngọc đem binh ra đánh với Đạt ma Hoa. Thạch Ngọc vàng lời vừa ra đến trận thì thấy Đạt ma Hoa đã đến khêu chiến nửa. Đạt ma Hoa thấy Thạch Ngọc ra trận thì hỏi rằng : « Mi tên họ chi, hãy nói cho ta rõ. » Thạch Ngọc nói : « Ta là Tiểu diện hồ Thạch Ngọc đây. » Đạt ma Hoa cười rằng : « Té ra mi cũng là Ngủ hổ tướng hay sao ? » Thạch Ngọc nói : « Phải. » Nói vừa dứt lời, Đạt ma Hoa liền hươi búa mà chém Thạch Ngọc. Thạch Ngọc cũng hươi thương đâm lại. Hai đảng giao chiến với nhau, vừa đặng bảy mươi hiệp. Thạch Ngọc cự không lại, người ngựa đều mệt, bị Đạt ma Hoa bắt sống, rồi khiến quân dân luôn về ai.

Bình Tống về báo cho Địch-nguyên-soái hay. Địch nguyên soái cả kinh mà rằng : « Nếu vậy Đạt-ma-Hoa lại còn hay hơn Ô-hắc-Lợi nữa, ta phải ra trận mới đặng. »

Đêm ấy Địch-nguyên-soái buồn bực nằm không an giấc, bèn ngồi dậy mà than rằng : « Ta tưởng Tây liêu đã hết người kiêu dũng, không dè đâu Liêu chúa lại có con tài lực thế ấy, thì biết chừng nào cho bình phục Tây liêu, tương công chiết tội mà cứu mẹ ta cho đặng ? Mẹ ôi, nay con ở tại chốn này lâu ngày chừng nào, thì mẹ lại thêm sầu não chừng nấy. » Trương Trung, Lý Nghĩa thấy Địch nguyên soái than thở như vậy thì thưa rằng : « Nguyên soái chớ lo, đề mai hai anh em tôi ra đánh với Đạt ma Hoa một trận, thử coi thế nào rồi sẽ liệu loan kể khác. » Địch nguyên soái nói : « Không nên đâu, vả Đạt ma Hoa võ nghệ cao cường, chắc là hai em đánh không lại nó. Đề ta ra đánh với nó, như liệu bề không thắng nổi, ta phải dùng bửu bối mà hại nó thì mới đặng cho. »

Rạng ngày Địch nguyên soái khiến Trương Trung giữ ải, Lý Nghĩa áp trận, rồi đem binh ra đánh với Đạt ma Hoa. Đạt ma Hoa thấy Địch nguyên soái thì hỏi rằng : « Phải mi là Địch Thanh chăng ? » Địch nguyên soái nói : « Mi đã biết danh hồn soái, sao chưa xuống ngựa mà đầu di cho rồi ? » Đạt ma Hoa nổi giận hươi búa giục ngựa xốc lại mà chém Địch nguyên soái. Địch nguyên soái cũng hươi đao lại cự. Hai đảng đánh với nhau vừa sức lắm. Đánh đặng tám chục hiệp mà chưa định hơn thua.

Ấy là :

*Cờ nhằm xéng sức phân cao thấp,
Tướng gặp đồng tài biết dở hay.*

Khi đương giáp chiến cùng nhau, thì Địch nguyên soái nghĩ thầm rằng : « Nếu ta lấy sức mà đánh thì chưa chắc là thắng nó đặng. Chi bằng ta xuống tay trước thì hay hơn. » Nghĩ như vậy bèn quây ngựa mà chạy trở lại. Đạt ma Hoa giục ngựa rượt theo. Địch nguyên soái mới lấy cái Nhon diện thú ra mà niệm câu vô lượng phật. Niệm vừa rồi thì thấy Đạt ma Hoa ngồi trơ trơ trên ngựa một hồi, rồi cũng té nhào xuống đất. Địch nguyên soái hươi đao mà chém Đạt ma Hoa ra làm hai khúc. Lý Nghĩa thấy vậy giục binh thẳng tới mà chém giết. Phiên binh dường như chém chuối. Rượt tuốt tới ải, vừa gặp Tô nhi Đại đem binh ra cự bị Lý Nghĩa chém một đao, đầu rơi xuống đất. Còn Phiên binh thì chạy tứ tán hết.

Địch nguyên soái đem binh vào ải chiêu an, và mở ngục cho Thạch-Ngọc và Lưu-Khánh ra. Từ ấy Nguyên-soái đề cho Tiêu-dinh-Quí ở giữ Ó-nha-quan, còn mình và chư tướng thì ở Bạch-hạc-quán mà nghỉ ngựa ba ngày, rồi sẽ đem binh thẳng tới.

Qua đến ngày thứ tư, Địch nguyên-soái vừa muốn kéo binh ra đi, xảy có quân thám thính về báo rằng : « Chúa Tây-liêu mới triệu Phan-thiên-tướng-quân là Tinh-tinh-La-Hải đem binh về cự. Nay đi còn chừng hai dặm nữa thì đến ải. » Địch

nguyên soái nghe báo như vậy, thì không tính việc đem binh ra đi, cứ ở lại đó mà chờ giáp chiến.

Nói về Tinh-tinh-La-Hải đem binh về đến Ô nha quan, thì có quân sĩ vào báo với Tiêu đình Quý. Tiêu đình Quý đem binh ra cự. Song đánh không lại, nên phải bỏ Ô nha quan, chạy qua Thất tinh quan mà ở với Mạnh định Quốc.

Còn Tinh tinh la Hải khi đem binh vào Ô nha quan, rồi mới hay Địch Thanh đã giết Nhị thái tử và Tô nhi Đại mà chiếm lấy Bạch hạc quan rồi. Bèn vội vã kéo binh thẳng tới Bạch hạc quan mà đóng trại, và sai người đem chiến thư cho Địch nguyên soái. Nguyên soái xem thư rồi thì phê vào thư ấy rằng : « Ngày mai quyết đánh. »

Rạng ngày Nguyên soái sai Trương Trung ra trận, mà Trương Trung đánh không lại Tinh tinh La Hải. Địch nguyên soái lại sai Lý Nghĩa, Thạch Ngọc và Lưu Khánh ra trận, mà mấy người ấy cũng đều cự không lại, quân sĩ bị thác rất nhiều.

Qua ngày sau Địch-nguyên-soái đem binh ra đánh dư trăm hiệp mà cũng có dùng bửu bối, mà cũng không thấy linh nghiệm chi hết. Vì Tinh tinh La Hải không phải là thần tướng của Chơn Võ đế quân, cho nên Địch nguyên soái không thấu hồn đặng.

Từ ấy Địch nguyên soái phải cố thủ nơi Bạch hạc quan, quân sĩ còn có một muôn mà thôi.

Còn Tinh-tinh-La-Hải thấy Địch-nguyên-soái không ra trận nữa, thì phân binh vây phủ Bạch-hạc-quan, làm cho Địch nguyên soái lo sợ buồn rầu hơn nữa.

(Xem tiếp tập 9)

NHÀ IN — ĐÓNG SÁCH

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25, đường Sabourain—SAIGON

Điện thoại : 50678

Nguyễn Thông
Hội. Kế. viên
Quản lý Bình viên Chơai
Chơai

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Đêm ấy Địch nguyên soái ngồi đứng không yên, cứ ra vào mà than thở rằng : « Nghĩ lại thân ta bị nhiều điều bất hạnh lắm ! Từ khi xuất thân ra làm tôi triều đình cho đến nay, bị điều tai họa không biết bao nhiêu. Trong tráo thì có Bàng Hồng và Tôn Tú, cứ toan mưu mà hãm hại hoại, ra trận thì gặp những sự hiểm nghèo mà lại còn bị tội này tội kia. Nay lại bị Tinh tinh La Hải vây hãm như vậy, biết chừng nào mới dẹp được Tây Liêu mà cứu mẹ ta ra khỏi ngục ! Nếu ta cứ không nổi giặc này, chẳng may mà táng thân nơi ngoại quốc, thì công cang ta bấy lâu đều trôi theo giòng nước. » Khi nguyên soái đương than thở như vậy, bỗng nghe ngoài ải có tiếng chiêng trống vang dậy ; lại có quân sĩ vào báo rằng : « Phiên binh công thành rất gấp, xin Nguyên soái định đoạt thế nào. » Nguyên soái nghe báo thì than rằng : « Bệ hạ ôi, ấy không phải là tôi không muốn hết lòng giúp nước, ngặt vì bên này binh ròng rọc tướng mạnh, khó nổi dẹp yên, nếu túng cùng thì tôi cũng liều thác mà đền ơn cho Bệ hạ. » Nói rồi thì đi với bốn viên hồ tướng lên ải mà xem, thấy Phiên binh muôn trùng, vây phủ dày bịt, sợi chỉ cũng khó qua. Địch nguyên soái thấy vậy thì buồn không xiết kể, mà cũng vô kế khả thi, cứ than vắn thở dài hoài mà thôi. Lưu Khánh thấy vậy thì thưa với Nguyên soái rằng : « Xin Nguyên soái chớ lo, để tôi trở về Trung quốc, tâu cùng Thánh thượng, mà xin binh cứu viện đến giải vây thì mới xong cho. » Địch nguyên soái nghe Lưu Khánh nói thì lắc đầu mà rằng : « Không nên đâu ! Vả trong tráo thì có Bàng Hồng và Tôn Tú, ghen hiềm ghét ngố, hãm hại trung lương,

dầu hiền đệ có về đi nữa cũng xin binh không dặng. » Lưu Khánh nói : « Tuy Bàng Hồng hay sàm tấu mặc lòng, song trong triều cũng còn nhiều vị trung thần, mà lại có Nam thanh cung Thái hậu nữa, lẽ nào lại không binh vực Nguyên soái được sao ? » Nguyên soái nói : « Lưu hiền đệ chưa rõ, đề ta nói lại cho hiền đệ nghe. Chớ chi khi ta lãnh mạng qua dẹp Tây liên, không có tội chi mà bị vây như vậy, dầu Bàng Hồng có sàm tấu đi nữa, thì các vị trung thần cũng còn có thể mà binh vực dặng. Nay ta đã có tội đi lạc, lại có tội kết duyên với ngoại quốc nữa, nếu hiền đệ về đó, ắt là lủ gian thần mượn cớ ấy mà sàm tấu chớ chẳng không. Vả lại từ đây về tới Trung quốc thì đường xa diệu vợi lắm, mà Phiên binh thì phá thành cả ngày, dầu có binh cứu đi nữa thì cũng như nước ở xa mà tưới lửa gần sao dặng ? » Lưu Khánh nói : « Vả chẳng ở đây thì tướng quả binh vi, mà lại thể cùn lực tận. Nếu nguyên soái không xin binh cứu viện, cũng không có kế giải vây, đề chờ cho nước đến trôn, thì tính sao cho kịp ? » Địch nguyên soái nói : « Lưu hiền đệ ôi, nếu trở về cầu cứu nơi Biện kinh thì không bằng cầu nơi Thộn thộn quốc. Vậy đề ta làm một phong thư cho hiền đệ qua Thộn thộn quốc mà cầu Công chúa đem binh cứu viện thì hay hơn. » Lưu Khánh nói : « Vậy thì Nguyên soái hãy làm thư mau mau, dặng tôi đi cho kịp, không nên chậm trễ đâu. » Nguyên soái lật đặt viết thư mà giao cho Lưu Khánh. Đến chừ Lưu Khánh từ giã ra đi thì Nguyên soái lại dặn rằng : « Nếu hiền đệ có đi thì phải cần thận cho lắm, không nên rượu trà say sưa mà làm hoại sự, lại khi đến trước mặt Công chúa, thì phải lấy lời êm thuận mà khẩn cầu cho Công chúa đem binh cứu viện. Dầu Công chúa có nhớ tích trước mà mắng nhiếc cho mấy đi nữa cũng phải dần lòng ần nhẫn, không nên buông lời lỗ mắng như khi ở Phong hỏa quan thì ắt là hư việc. » Lưu Khánh nói : « Việc ấy Nguyên soái chớ lo, đề đó mặc tôi liệu tính. » Bèn từ giã Nguyên soái và các tướng, rồi dặng ván thẳng qua Thộn thộn quốc.

Ấy là :

*Trào có gian thần, công khổ lập,
Nước không lương tướng, chúa nương ai.*

Hồi thứ hai mươi bảy

*Phan-thiên-tướng, tung hoành Bạch-hạc,
Phi-sơn-hồ, cầu cứu Thộn-trào.*

Từ ngày Địch nguyên soái sai Lưu Khánh trở lại Thộn quốc rồi, thì ngày đêm bồn thần phải đi tuần phòng mà bảo thủ ải ấy.

Còn Mạnh định Quốc và Tiêu đình Quý hay đảng Nguyên soái bị vây rất ngặt, thì thương nghị cùng nhau rồi giao Thất tinh quan lại cho thủ hạ và quân sĩ ở đó mà cố thủ. Còn hai người đều trở về Trung quốc mà xin binh cứu viện.

Nói về Thại Ba Công chúa từ khi Địch nguyên soái đi rồi, thì đêm ngày than thở hoai. Ngày lụn tháng qua đúng kỳ mười tháng. Công chúa trở sanh đẻ hai đứa con trai thấy đều mày thanh, mắt sáng, trán rộng miệng vuôn, mà hai anh em dung mạo giống nhau như hịch. Lang chúa có lòng mừng rỡ lắm. Bèn đặt tên đứa lớn là Địch Luông, đứa nhỏ là Địch Hồ, quyết lòng để Địch Luông nối dòng cho họ Địch còn, Địch Hồ nối ngôi cho mình. (Nguyên Địch Luông là Tả phụ tinh đầu thai, còn Địch Hồ là Hữu bậc tinh đầu thai).

Ngày kia Công chúa ngồi buồn nhớ đến Địch nguyên soái thì than rằng : « Lời thầy ta nói với Phò mã là túc thế lương duyên, ai ngờ là duyên nợ gì mới đầy một tháng mà đã rời rã như vậy ? Phò mã ôi ! không biết Phò mã có đam lòng thương nhớ tới thiếp chút nào chăng ? Còn thiếp thì biết ngày nào bớt thương bớt nhớ đặng. Khi Phò mã ra đi thì thiếp thấy Phò mã có lòng trung hiếu, cho nên thiếp để

cho Phò mã đi, té ra Phò mã đi bấy lâu không biết thắng bại thế nào, mà biết tin nhân cá như vậy ? Làm cho lòng thiếp lo sợ đêm ngày, vì bên Tây liên binh rờn rớm tướng mạnh, e cho chàng cự địch không lại chăng. » Bèn truyền cho nữ binh sắm sửa đi săn bắn chơi đặng mà giải khuây.

Nói về Lưu Khánh đằng vân mà đi đến Thộn thộn quốc. Khi gần đến thành bèn hạ xuống đặng mà vào thành. Đi ngang qua quán rượu thì nghĩ thầm rằng : « Khi ta ra đi thì Nguyên soái có dặn ta đừng có uống rượu say sưa mà làm hư đại sự. Nay ta thấy quán rượu đây thì khó nhịn lắm. Thôi, ta vào đó mà uống đỡ một đôi chén cho hết ngứa cổ rồi sẽ lên vào cung viện mà trao thơ cho Công chúa thì cũng không muộn gì. » Bèn bước vào trong quán rượu bảo chủ quán dọn rượu thịt cho mà ăn uống. Khi Lưu Khánh đang ăn uống thì chủ quán đứng nhìn mà nghĩ thầm rằng : « Diện mạo thằng cha này giống in Lưu Khánh trong bức tượng của Công chúa truyền cho nhơn dân ; hễ gặp thì bắt. Vậy đề ta hỏi dò coi thử như quả nó là Lưu Khánh thì ta bắt nó mà lãnh thưởng, đặng kiếm tiền làm vốn, có khi khá lắm chớ chẳng chơi. » Nghĩ như vậy bèn bước lại gần Lưu Khánh làm bộ lân la mà hỏi rằng : « Không dám nào xin cho tôi hỏi khách quan một điều. Vậy chớ khách quan là người ở đâu, tên chi họ chi, xin nói cho tôi rõ. » Lưu Khánh nói lớn rằng : « Vả người là thằng bán quán thì cứ thân tiền, lựa phải hỏi tên hỏi họ quê quán mà làm chi ? » Chủ quán nói : « Khách quan nói như vậy cũng phải, song tôi thấy sắc phục và tiếng nói của khách quan, cũng có khác hơn người bản quốc một ít, cho nên tôi muốn hỏi cho biết khách quan là người ở đâu. Vì tôi thấy khách quan cũng có bộ vui vẻ, nên mới dám hỏi như vậy. » Lưu Khánh nói : « Người muốn hỏi cho biết, thôi đề ta nói cho người nghe : Tổng tráo Ngũ hồ tướng Lưu Khánh là ta đây. » Chủ quán nói : « Té ra ngài là Phi sơn hồ mà tôi không rõ, xin miễn chấp. » (Nguyên khi trước Lưu Khánh có đánh Thại Ba công chúa một cơn, cho nên Công chúa giận khiến

người vẽ hình Lưu Khánh, truyền khắp các nơi, hề ai bắt
đặng Lưu Khánh thì thưởng mười lượng vàng ròng).

Ấy là :

*Sắp đặt mỗi thorn, câu cá lớn
Sấm sanh rọ chắc, bắt hùm to.*

Hồi thứ hai mươi tám

*Vì mê rượu, Lưu-Khánh bị bắt,
Nhờ đi săn, Thại-Ba gặp thơ.*

Khi chủ quán hỏi thăm tên họ Lưu Khánh đặng rồi thì
mong lòng tham mười lượng vàng ròng, cho nên toan lập
mưu kế mà bắt cho đặng Lưu Khánh, bèn lên bờ Mông
hán được vào rượu mà cho Lưu Khánh uống. Lưu Khánh
mới uống chừng đôi ba chén thì ngã dúi xuống đất mê mang
bất tỉnh như sự rồi.

Chủ quán thấy Lưu Khánh đã mê mang rồi thì mừng rỡ
vô cùng, lật đặt kêu hết bạn bè trong quán áp lại phụ lực
mà trói Lưu Khánh. Trói thời chặc cũng không còn cựa
kịch gì đặng. Những người đi ngang qua đó thấy vậy thì
hỏi chủ quán rằng : « Cớ gì lại trói người ta một cách dữ
tợn lắm vậy ? » Chủ quán nói : « Người này là người mà
Công chúa đã vẽ hình khiến chúng ta bắt, cho nên tôi bắt
nó mà lãnh thưởng. »

Lúc ấy như dân trong thành đều đến mà xem càng lâu
càng đông. Đến chừng Công chúa đi săn về ngang qua đó
thấy như dân đứng đông như vậy thì khiến hai người
nữ binh bước vào mà hỏi việc gì. Hỏi rồi thì trở ra thưa
với Công chúa rằng : « Trong quán ấy có bắt được Tổng
trương là Lưu Khánh, cho nên như dân trong thành đều
đến mà xem đông lắm. » Công chúa nói : « Lưu Khánh đã
theo Phò mã mà chinh phạt Tây lieu, lẽ nào lại về đây

mà làm chi ? » Nói rồi thì nghĩ thầm rằng : « Khi trước đương cơn nóng giận, cho nên mới treo hình như vậy. Đến sau ta nghĩ mà ăn năn thì đã truyền lệnh dỡ rồi. Nay tiểu dân đã bắt đặt đây nếu quả là Lưu Khánh thì ắt là Phò mã có chuyện chi nguy cấp chớ chẳng không. » Nghĩ như vậy bèn khiến nữ binh đi đòi chủ quán ra mà hỏi. Chủ quán vâng lệnh ra mà thuật hết nguyên do từ khi bắt đặt Lưu Khánh cho Công chúa nghe. Công chúa khiến đem Lưu Khánh ra, chủ quán vâng lệnh vào khiến Lưu Khánh ra cho Công chúa xem. Công chúa xem thấy quả là Lưu Khánh thì nói với chủ quán rằng : « Vậy thì để mai mí sẽ vào cung ta mà lãnh thưởng. » Chủ quán lạy tạ mà trở vào quán. Công chúa khiến nữ binh xét trong mình Lưu Khánh coi thử có vật chi chẳng ? Nữ binh vâng lời xét hết trong mình Lưu Khánh thì thấy một túi cơm khô, một cái khăn vuông và một phong thơ. Công chúa lấy thơ mà xem thì ngoài bao thơ có đề : « Phi báo hiền thê Thận thận quốc Công chúa thân lâm. » Công chúa thấy mấy chữ ấy thì nghĩ rằng : « Nếu vậy thơ này là thơ của Phò mã đây, sao lại có đề hai chữ phi báo ở trên nữa. Chắc là có việc chi gấp rút đây chớ chẳng không. » Bèn khiến nữ binh giăng ra rồi giở thơ mà xem.

Thơ rằng :

- « Hai hàng lụy ngọc.
- « Một bức thơ phong :
- « Trước kính thăm Lang chúa khỏe mình rồng,
- « Sau tỏ thật cho Hiền thê định biết ;
- « Ai Phong hỏa từ khi cách biệt,
- « Một năm trời khôn xiết lụy tương tư ;
- « Đánh Tây Liêu mấy trận xuất sư,
- « Ra oai võ đã trừ Ô hắc Lợi ;
- « Nay lại có Tinh tinh La Hải,
- « Dẫn hùng binh kéo tới giao phong ;
- « Bạch hạc quan vây phủ trùng trùng.
- « Trong tuyết thực ngoài không binh tiếp ;

« Việc nguy cấp kẻ đã không biết,
« Thêm Liêu binh phá rết Quan thành ;
« Nay gởi thơ cầu cứu với Ai khanh.
« Xin lập tức đem binh mà ứng tiếp ;
« Ông đức ấy ghi xương muôn kiếp,
« Ngàn muôn thu nên chép Thuyền quyền ;
« Xin chờ ngồi mà xem việc hư nên,
« Duyên cầm sắt cũng đoàn viên có lúc ;
« Việc binh gấp rút,
« Nói chẳng hết lời.

Nay thơ.

Liệt phu, Dịch Thanh ký.

Công chúa xem thơ thì rơi lụy mà nghĩ rằng : « Nay Phò mã đang bị vây nơi Bạch hạc quan nguy cấp lắm. Phò mã ôi ! Khi trước thiếp đã can gián mà phò mã không nghe, nần nần quyết một sao sao cũng muốn làm người ngay vua thảo mẹ mà thôi. Tuy vậy thiếp cũng không phiền, vì Phò mã là phận làm trai thì phải ở cho toàn trung toàn hiếu mới đáng, song thiếp trách Phò mã một điều là Phò mã trốn thiếp mà đi, không kể đến tình vợ nghĩa chồng, chẳng phân trần hơn thiệt với nhau ; ấy là ý Phò mã không kể thiếp là vợ, bây giờ bị vây mới biết thiếp là vợ sao ? » Nghĩ rồi bèn khiến nữ binh kêu Lưu Khánh dậy. Nữ binh vâng lời, lại kêu Lưu Khánh dậy, song kêu không dậy vì đã mê mang, không biết chi cả. Công chúa thấy vậy, khiến đòi chủ quán ra mà dạy rằng : « Mi đã có phép làm cho Lưu Khánh mê mang, vậy chờ mi có phép chi mà làm cho nó tỉnh lại chẳng ? » Chủ quán lật đặt đi múc nước lạnh mà phun vào mặt Lưu Khánh. Giây lâu Lưu Khánh tỉnh lại mở mắt ra mà hỏi rằng : « Ai mà cã gan dám trối ta lại chắc cứng như vậy ? » Công chúa khiến nữ binh mở trối ra cho Lưu Khánh, Lưu Khánh vừa đứng dậy thì Công chúa hỏi rằng : « Lưu Khánh biết ta không ? Vậy chờ mi còn nhớ ngày trước mi đánh ta một cùn chẳng ? » Lưu Khánh nghe Công chúa nói như vậy, thì vội quì xuống mà thưa rằng : « Tội tôi thiệt đành

muôn thác, xin Công chúa mở lượng rộng mà dung thứ cho tôi nhờ. » Công chúa cười rằng : « Lưu tướng quân, ấy là lời thiếp nói chơi. Thôi, đừng nói đến chuyện cũ nữa. Bây giờ Lưu tướng quân đi đâu đây ? » Lưu Khánh thưa rằng : « Từ ngày Nguyên soái tôi đem binh qua Tây liêu, thì tới đầu tháng đó, cho nên đã trừ đảng Phò mã bên Tây liêu là Ô hắc Lợi, và thâu đảng ải thứ ba là Bạch hạc quan. Vì vậy chúng tôi đều kể chắc là thành công đáng, té ra Liêu chúa sai Phan thiên tướng quân là Tinh tinh La Hải đem binh đến vây phủ Bạch hạc quan, ngày đêm phá thành rất ngặt, hiện nay nội vô lương thảo, ngoại vô cứu binh, mà Nguyên soái tôi đã kể cùn lực tận rồi, còn binh gia tướng sĩ không biết thác tại ngày nào, cho nên Nguyên soái tôi phải sai tôi đem thư qua đây mà cầu cứu với Công chúa. Xin Công chúa đoái thương, đem binh giải vây mà cứu Nguyên soái tôi với. Nếu Công chúa không cứu thì ắt là tánh mạng Nguyên soái tôi và tướng sĩ đều thác tại Tây-liêu hết. » Nói rồi thì liền cúi lạy hoai. Công chúa hỏi rằng : « Vậy chớ phong thư của Nguyên soái ở đâu ? » Lưu Khánh nghe nói lật đặt mò kiếm trong mình, té ra thư ấy đã mất rồi, thì thất kinh mà nói rằng : « Trời đất ôi, khi nãy tôi bị say rượu, chắc là thằng cha quán này nó ăn cắp của tôi rồi. Bây giờ tôi mới rõ nó là quân gian giảo, muốn cướp người ta, hèn chi khi đó nó gạn hỏi tên họ tôi kỹ lắm. » Bèn day lại trợn mắt mà nói với chủ quán rằng : « Khi nãy mi có lấy một cái túi, một cái khăn vuông và một phong thư của ta thì phải mau mau trả lại. Nếu không thì ta chẳng nhịn đa. » Chủ quán nói : « Oan ức cho tôi quá ! Tôi không hề động tới món chi trong mình tướng quân hết. » Lưu Khánh nạt rằng : « Mi đừng có giả hàm, mi không lấy sao lại mất hết đi, ta hỏi mi, nếu mi không mong cướp của, sao mi lại trói ta làm chi ? » Công chúa thấy hai người cãi lầy với nhau thì mỉm cười mà rằng : « Nguyên soái của người bị vây, sai người đi cầu cứu, ấy là việc trọng lắm, sao người còn ham rượu thịt mà bỏ đại sự đi. Nếu ngày nay mà không có ta đến đây, ắt là mất hết

rồi còn gì đâu ? » Lưu Khánh thưa rằng : « Ấy là tội tôi rất nặng, từ này về sau tôi không dám uống rượu như vậy nữa. » Công chúa nói : « Việc cứu binh là cần kiếp lắm, vậy ngươi hãy về cho mau mà thông tin cho Nguyên soái hay trước rồi ta cũng dẫn binh mà theo sau. » Lưu Khánh cả mừng vội vã từ giả Công chúa đang có đảng vãn ra đi. Khi ấy nhớ lại cái Tịch vãn phách thì thưa với Công chúa rằng : « Xin Công chúa tra xét cho ra cái Tịch vãn phách của tôi thì tôi đảng vãn mới đảng. Nếu không có cái ấy thì tôi đi biết chừng nào tới Bạch hạc quan. » Công chúa nghe Lưu Khánh nói như vậy thì lấy làm lạ mà nghĩ thầm rằng : « Té ra cái khăn vuôn ấy cũng là một món bửu bối, vậy mà ta tưởng là một cái khăn vuôn thường mà thôi. » Bèn khiến nữ binh lấy Tịch vãn phách và túi cơm khô mà trả lại cho Lưu Khánh. Lưu Khánh từ tạ Công chúa, vừa muốn ra đi. Chủ quán lật đật kéo áo Lưu Khánh lại mà rằng : « Tướng quân ôi, xin tướng quân trả tiền rượu thịt của tướng quân ăn, kéo lỗ vốn tôi thì tội nghiệp lắm ! » Lưu Khánh nói : « Cha chã, bây giờ tôi không còn tiền, xin để ngày sau tôi sẽ trả cho. » Nói rồi xô chủ quán ra, rồi đảng vãn mà đi mất. Công chúa thấy vậy thì hỏi chủ quán rằng : « Vậy chớ nó ăn uống của mi hết thấy chừng bao nhiêu, thì tính cộng lại, rồi ngày mai sẽ đến ta mà lãnh mười lượng vàng thưởng kia luôn thề. » Chủ quán nghe Công chúa nói như vậy thì có lòng mừng mà nghĩ rằng : « Nay không có mặt Lưu Khánh thì ta muốn nói bao nhiêu cũng đảng. » Nghĩ như vậy, bèn bước lại mà thưa rằng : « Lưu tướng quân là tay hổ tướng, cho nên ăn uống không thua gì cọp, tính cộng hết thấy là chín lượng bạc. » Công chúa nói : « Hết thấy là mười lượng vàng và chín lượng bạc. Thôi mi này về đi, rồi mai sẽ đến ta mà lãnh. » Chủ quán vâng lời lạy tạ mà về nhà.

Ay là :

*Tổng bang võ nghệ sang cầu cứu,
Thộn thộn hùng binh đến giải vây.*

Hồi thứ hai mươi chín

*Nhớ lời xưa, Lang-chúa hẹp dạ
Tưởng nghĩa hơn, Công-chúa động lòng.*

Nói về Công chúa hay đăng tin ấy thì lật đật trở về tàu hết các việc cho Lang chúa nghe, và xin cho mình đem binh cứu viện. Lang chúa nói : « Con ơi ! Vả Định Thanh là đứa vô tình vô nghĩa, không kể đến cha con ta. Trong khi con đương thai nghén, nó đánh lòng bỏ con mà đi. Nay dầu hơn thua gì cũng trời kể nó, hơi sức đâu mà lo cho mệt lòng. » Công chúa nghe nói thì rơi lụy đầm đề mà tâu rằng : « Phụ vương ơi, nếu nói như vậy sao phải. Con không lo sao đăng, thà khi trước con không kết duyên phu phụ với Định Thanh thì thôi, việc ai nấy biết, hơi sức đâu mà lo việc bông lòng. Còn nay con đã đầy duyên cầm sắt rồi, tuy Phò mã có ở vô tình vô nghĩa cho mấy đi nữa, thì cha con ta chẳng nên trách. Xin phụ vương xét lại đó mà coi, như Phò mã nói thiệt với cha con ta thì chắc là cha con ta không cho đi. Vả chẳng Phò mã là người trung hiếu, lưỡng toàn, nếu cha con ta không cho đi thì lẽ nào Phò mã ở đây mà bỏ mẹ chịu tù rạc cho đánh. Dầu con là đàn ông con trai thì con cũng phải ở như Phò mã vậy. Xin phụ vương xét lại, mà cho con qua cứu chồng con. Nếu không thì chắc là con ăn ngũ không yên. Vì tình vợ nghĩa chồng, dầu một tháng thì cũng niệm phu phụ. » Lang chúa nói : « Vả phận con là đàn bà con gái, mà từ đây qua Tây Liêu thì đường xá xa xuôi lắm, con chịu nhọc nhằn, dầm sương chãi nắng làm sao cho nổi. Thôi đi, đừng có nghĩ đến tình vợ nghĩa chồng mà làm chi, vậy chớ khi nó bỏ con mà đi đó thì nó lại mấy kẻ nghĩa con chút nào, bây giờ con có nghĩ nó cho mấy đi nữa thì cũng không ích gì đâu. » Công chúa nghe cha nói như vậy, thì tuông lụy đầm đề mà tâu rằng : « Chẳng phải là con muốn cải phụ vương mà tâu đi tâu lại nhiều lần, ngặt vì con đã vô vòng chồng

vợ thì đã có lòng thương mến nhau rồi, không lẽ hay chồng bị vây mà tại diêm nhiên tọa thị đặng. » Lang chúa nói : « Ồi thôi, đừng có kể nó là chồng nữa, chồng con gì mới có một tháng lại bỏ đánh mà trốn đi như vậy, thì còn ân nghĩa gì mà gọi rằng chồng ? » Công chúa nói : « Như Phò mã trốn đi đó thì cũng toàn trung toàn hiếu, cha con ta chẳng nên trách mà làm gì. Vả lại khi va ra đi, thì va có căn dặn đình ninh, khiến tôi đừng có đem lòng thương nhớ mà hao tổn tinh thần, hề va dẹp đảng Tây liên, tương công chiết tội rồi, thì sao sao cũng qua đây mà ở với con bá niên giai lão. » Lang chúa nói : « Ấy là nói láo mà gạt con, vậy con đừng có nghe nó làm chi. » Công chúa nói : « Con tưởng không lẽ va gạt đầu. Vả chẳng va là đường đường nam tử lẽ nào lại nói láo với đàn bà sao. Dầu va có nói gạt con đi nữa thì con cũng xin cha lấy lòng rộng mà cho con đi cứu va, vì bề nào con va có đó thì con cũng là thiệt vợ va rồi. Không lẽ va bỏ con va đặng. » Lang chúa nghe nói như vậy thì cũng làm thinh không nói chi hết. Công chúa thấy vậy thì nói lớn tiếng lên rằng : « Phụ vương ôi, nếu phụ vương không cho con đi, thì con cũng nguyện thác tại kim giai đây mà thôi. » Nói rồi thì lại khóc rống lên một cách rất thảm thiết. Nguyên Lang chúa có một chút gái thì xem đường châu báu. Nay thấy Công chúa khóc quá như vậy thì cảm lòng không dằn, bèn kêu Công chúa mà nói rằng : « Con ôi, nếu con quyết lòng muốn cứu chồng thì cha cũng cho đi. Thôi, đừng có khóc lóc làm chi lắm, để cha khiến quan binh bộ chọn binh ròng tướng mạnh dặng con qua đó mà giải vây cho chồng. » Công chúa nói : « Nếu phụ vương đành cho con đi thì cần gì đem binh cho đông mà làm chi, xin cho con chừng vài muôn binh, và ba ngàn nữ binh của con đó, thì cũng đủ mà trừ khử Tây liên rồi. Vậy xin phụ vương an lòng, đừng lo chi hết. »

Ngày thứ Công chúa ra chốn giáo trường, mà diêm dượt mười muôn hơn mã với ba ngàn nữ binh, rồi trở vào

lạy tạ Lang chúa và Phiên hậu mà đem binh ra đi. Lúc ấy Lang chúa và Phiên hậu đưa Công chúa ra thành hơn ba chục dặm rồi rơi lụy mà dặn rằng : « Con ôi, khi giải vây và dẹp yên Tây lieu thì mau mau trở về nước ta, đừng có nghe lời Phò mã theo nó mà qua bên Tống, làm cho cha mẹ thương nhớ mà sanh bệnh hoạn thì lỗi con nhiều lắm. » Công chúa cũng rơi lụy mà tâu rằng : « Xin cha mẹ chớ lo. Vả cha mẹ thì già yếu, hai trẻ thì ngây thơ lắm, lẽ nào con dám bỏ mà qua nước người sao ? Vậy xin cha mẹ trở lại, đừng cho con trở lên đường. » Hai vợ chồng Lang chúa thấy con nói như vậy thì rơi lụy mà trở về. Còn Công chúa thì thúc hối quân sĩ đi luôn vừa ngày đêm, thẳng qua Tây lieu quắc.

Nói về Tiêu đình Quý và Mạnh định Quốc bỏ Thất tinh quan mà chạy tuốt về Trung quốc.

Ngày kia về đến Tam quan, bèn kêu lớn tiếng rằng : « Bớ quân sĩ trên ải, hãy mở ải cho ta qua. » Quân sĩ hỏi rằng : « Người tên họ chi, đi việc gì mà kêu mở ải ? » Tiêu đình Quý nói : « Chúng ta là Tiêu đình Quý và Mạnh định Quốc đây. Nay Địch nguyên soái bị vây nơi Bạch hạc quan, nên sai chúng ta về trao mà cầu cứu. » Quân sĩ nói : « Vậy xin nhị vị tướng quân hãy chờ một chút, đừng tới báo cho Tôn lão gia hay rồi sẽ mở ải. » Nói rồi bèn lật đật chạy vào báo cho Tôn Tú hay. Tôn Tú nghe báo thì nghĩ thầm rằng : « Từ khi Địch Thanh trở lại đi dẹp Tây lieu, ta nghe nó đánh đâu thắng đó thì ta lấy làm buồn rầu lắm. Nay nó bị vây nơi Bạch hạc quan, nếu không có binh cứu ắt là phải bỏ thầy bên nước ấy. Vậy ta đừng cho nó về đến Biện kinh thì còn gì mà viện binh cứu đặng. » Nghĩ như vậy rồi bèn truyền quân kêu Tiêu đình Quý và Mạnh định Quốc vào soái đường, đặng có kiểm đều mà ngăn trở, không cho hai tướng ấy về Biện lương.

Ấy là :

*Đông tướng mong lòng lo việc nước,
Giàn thần quyết dạ trả thù riêng.*

Hồi thứ ba mươi

*Viện cứu-binh chẳng dặng về Trung-quốc,
Sang Thộn-thộn may lại gặp Thại-Ba.*

Khi Tôn Tú tính kế xong rồi bèn bước đến Soái đường mà cho đòi Tiêu đình Quý và Mạnh định Quốc vào. Hai tướng ấy thấy mặt Tôn Tú thì hàm hàm muốn bẽ cho gãy dõ thì mới lại gan, song vì có việc gấp, nên phải dẫn lòng ăn nhẩn, bước vào mà xá một xá cho có chừng. Tôn Tú thấy vậy thì nạt lớn rằng : « Chúng bây là bực nào, còn ta là bực nào, mà chúng bây thấy ta sao không chịu lạy ? » Hai tướng nghe quở thì mỉm cười rằng : « Việc binh tình rất gấp, rảnh rang gì mà bây lễ nọ lễ kia ? » Tôn Tú nạt rằng : « Việc binh tình gì đâu mà gọi rằng gấp ? » Hai tướng nói : « Nay Dịch nguyên soái bị vây nơi Bạch hạc quan đương cơn nguy cấp, cho nên sai hai đứa tôi về trào mà xin cứu viện. Vậy xin Đại nhơn khiến người mở ải dặng chúng tôi qua cho mau. » Tôn Tú nói : « Nguyên soái của hai người phụng chỉ mà bình phục Tây liên, té ra lại tuốt qua Thộn thộn quốc mà vầy duyên với Công chúa nước ấy Tội nặng như vậy, Triều đình chưa hành tới, sao còn dám cã gan về đây kiếm điều gian trá mà gọi rằng bị vây nơi Bạch hạc quan. Ấy có phải là chúng bây đã tư thông ngoại quốc, muốn trở về mà toan mưu lập kế gì đây chẳng ? » Mạnh định Quốc nghe Tôn Tú nói như vậy thì đã nổi xung, song còn dẫn lòng chưa kịp nói. Còn Tiêu đình Quý thì có tánh nóng nảy, nghe Tôn Tú nói như vậy thì nộ khí xung thiên, không kè đến tôn ti thượng hạ, nên đứng chống tay trợn mắt mà nói lớn rằng : « Việc Nguyên soái mà đi lộn đường thì cũng là một việc bình thường, còn chuyện kết duyên cùng người ngoại quốc thì cũng là cùng chẳng đã mà thôi. Nay Nguyên soái đã đem binh qua Tây liên thì đánh đâu thắng đó, đoạt quan trăm tướng lập nên công cang biết là đường nào, công lao như vậy, mà mi còn nói tội gì nữa ? »

Tôn Tú nghe nói thì nổi giận mà rằng : « Đồ thất phu, đừng có già hám, mi nói Nguyên soái mi đánh đầu thắng đó, sao còn cầu cứu nổi gì ? » Tiêu đình Quí nói : « Từ khi qua đến Tây liên thì đánh đầu thắng đó, cho nên mới lấy dặng ba ải. Đến nay chúa Tây liên sai Tinh tinh La Hải đem binh hơn hai chục muôn, chiến tướng dư trăm, mà Nguyên soái ta thì binh vì tướng quã, cho nên đối địch không lại, mới bị vây khốn ngặt nghèo, ấy không phải là Nguyên soái ta dở. Sao mi bất nhơn đành lòng không cho ta về mà viện binh ? » Tôn Tú nói : « Loài thất phu đừng có nhiều lời, gạt ta không dặng đầu. » Nói rồi bèn kêu đao phủ bắt Tiêu đình Quí và Mạnh định Quốc mà xử trảm. Tiêu đình Quí nổi giận nạt lớn rằng : « Mi đã không cho ta qua ải, lại còn muốn giết ta nữa sao ? Mi là loài gian tặc, hưởng lộc vua mà không lo đền nợ nước, mi thiệt là lòng muông dạ thú, không biết ơn vua nợ nước chút nào. » Mạnh định Quốc thấy vậy thì nói với Tôn Tú rằng : « Xin Đại nhơn bớt giận, và Nguyên soái tôi lâm cơn nguy cấp, cho nên mới sai hai đứa tôi về đây mà cầu cứu, không phải chúng tôi có lòng gì mãi quốc đầu, xin Đại nhơn chớ nghi. » Phạm trọng Yên và Dương Thanh thấy vậy thì cũng đem dạ bắt binh, bèn đứng dậy mà nói với Tôn Tú rằng : « Tội Địch nguyên soái chiêu thân nơi ngoại quốc thì Thiên tử đã có hạ chiếu mà tha tội rồi. Còn việc qua dẹp Tây liên thì Thiên sứ về đây cũng có nói lại. Xin Đại nhơn rộng lượng để cho hai tướng qua ải mà thân tấu với trảo đình, dặng có xin binh cứu viện, kéo Địch nguyên soái mang hại nơi Tây liên, ắt là phải hư quốc gia đại sự. » Tôn Tú không chịu nghe, cũng cứ hỏi đao phủ bắt hai tướng ấy mà xử trảm. Hai tướng ấy nổi giận mắng chửi một hồi, đánh nhau quân đao phủ thủ, rồi thót lên ngựa mà chạy trở về đường cũ, Tôn Tú khiến quân rượt theo, song theo không kịp, thì trở lại mà thưa với Tôn Tú. Tôn Tú cười rằng : « Thôi để cho chúng nó chịu thác bên Tây liên cho rãnh. Vậy từ rày quân sĩ phải canh giữ cho nghiêm ngặt, đừng để cho chúng nó qua khỏi ải này. (Nguyên Tôn Tú không

phải là có lòng muốn giết hai tướng, ấy là muốn kiếm thế mà cản trở, không cho qua ải mà thôi.)

Còn Tiêu đình Quý và Mạnh định Quốc chạy ra khỏi Tam quan rồi, thì và đi và thương nghị với nhau rằng : « Nay chúng ta về trào khôngặng rồi, nếu trở lại Thất tinh quan thì cũng không ích gì, chỉ bằng tuốt qua Thộn thộn quốc mà năn nỉ lay lục Công chúa cho đến nước, họa may người có rộng lòng mà đem binh cứu viện chăng. » Thương nghị như vậy rồi, bèn nhứt định thẳng qua Thộn thộn quốc.

Đi hơn mười ngày mới tới Hỏa xoa cang, xảy thấy một đạo binh đầu kia kéo tới, bèn dừng ngựa đứng lại bên đường chờ cho binh ấy đến mà hỏi.

Giây lâu binh ấy tới, Tiêu đình Quý bước ra đón đường mà nạt lớn rằng : « Đạo binh này là binh của ai, nay muốn đi đâu đây, phải nói cho ta rõ, thì ta mới cho đi. » Nữ binh đi trước thấy nói nổi giận, áp lại vây phủ Tiêu đình Quý mà đánh nhau một trận, Tiêu đình Quý đánh không lại, bị bốn nữ binh bắt sống mà giải đến Công chúa. Công chúa nạt rằng : « Mi là người ở đâu, mà dám ngăn đón đạo binh ta như vậy ? » Tiêu đình Quý nói : « Tôi là Tiêu đình Quý vì Nguyên soái tôi bị vây bên Tây liêu, sai tôi về Trung quốc mà xin binh cứu viện, té ra cầu cứu khôngặng, mà lại bị bắt như vậy thiệt là rủi ro lắm ! » Công chúa nghe nói thì nghĩ rằng : « Hồi trước Phò mã có nói : Tại Tiêu đình Quý làm Hương đạo mà đi lạc đường, cho nên mới qua đến nước ta, thế khi người này đây. » Nghĩ như vậy bèn nói với Tiêu đình Quý rằng : « Người nói : Định nguyên soái sai người về Biện kinh mà cầu cứu, sao người không chịu về, còn ở đây mà cản trở binh ta như vậy ? » Tiêu đình Quý mới thuật hết các việc Tôn Tú không mở ải cho Công chúa nghe. Công chúa lại hỏi rằng : « Tôn Tú không cho người về Biện kinh, lẽ thì người phải qua Tây liêu mà thưa với Nguyên soái người, sao người lại đi ngả này mà làm chi ? » Tiêu đình Quý nói : « Nay tôi tính qua Thộn thộn quốc, lay lục Thại Ba Công chúa mà xin

người đem binh cứu viện. » Công chúa nghe mấy lời Tiêu đình Quý nói thì khen thầm rằng : « Tuy nó là đứa lỗ mãng mặc đầu, song có lòng trung nghĩa như vậy thì cũng khá khen. » Nghĩ rồi bèn nói với Tiêu đình Quý rằng : « Tiêu đình Quý, người đừng qua Thộn thộn quốc mà làm chi, ta là Công chúa đây. Nay ta đem binh qua Tây Liêu mà giải vây cho Nguyên soái. May gặp người đây, vậy người phải làm tiên phuông. » Tiêu đình Quý nghe nói thì cả mừng mà rằng : « Té ra Bát Bửu Công chúa đây mà tôi không biết, xin miễn chấp. » Công chúa nói : « Người đi tiên phuông thì phải cẩn thận cho lắm, chớ nên lỗ mãng như trước nữa. » Tiêu đình Quý thưa rằng : « Tôi đi đây cũng có Mạnh định Quốc nữa, xin Công chúa thâu dụng luôn thể. » Công chúa nói : « Nếu còn một tướng nữa thì ta cho đi hậu tập. Vậy người hãy kêu tướng ấy lại đây. » Tiêu đình Quý vâng lời, trở lại kiếm Mạnh định Quốc mà tổ thuật các việc. Mạnh định Quốc cả mừng, bèn đến ra mắt Công chúa, rồi Công chúa cũng đề cho Mạnh định Quốc đi hậu tập.

Nói về Lưu Khánh từ khi từ giã Công chúa đăng vân mà về đến Bạch hạc quan, thì đứng trên không mà kêu lớn rằng : « Bớ Tinh tinh La Hải, mi có rõ biết thời vụ, thì phải mau mau lui binh đang ra, đừng để cho cứu binh đến đây thì ăn năn không kịp đa. » Tinh tinh La Hải nghe kêu như vậy, ngược mặt lên xem thấy một người đang đứng trên không, bèn truyền quân loạn xạ. Lưu Khánh lật đật bay vào ai mà tổ thuật các việc Công chúa chịu đem binh cứu viện cho Nguyên soái nghe. Nguyên soái cả mừng.

Từ ấy tướng sĩ an lòng luôn phiên mà gìn giữ, không còn lo sợ buồn rầu như khi trước nữa.

Từ đây :

Công chúa Thại Ba sang cứu cấp.

Tinh tinh La Hải ắt lâm nguy.

(Xem tiếp tập 10)

NGŨ-HỒ BÌNH-TÂY

Hồi thứ ba mươi mốt

Bát-Bửu nữ giải vây Bạch-hạc

Phan-thiên tướng tử tại sa-trường.

Nói về quân thám thính bên Tây liêu về báo với Tinh tinh La Hải rằng : « Nay có Thại Ba Công chúa ở bên Thộn thộn quốc, đem binh qua cứu Định Thanh. Bây giờ còn chừng ba chục dặm nữa thì tới đây. » Tinh tinh La Hải nghe báo thì lấy làm lạ mà nghĩ rằng : « Lạ này ! Vả nước ta với Thộn thộn quốc thuở nay không thù oán chi, sao bây giờ lại đem binh giúp Tống mà đánh nước ta. Thôi, để mai đây ta sẽ ra trận mà hỏi cho biết. »

Còn Thại Ba Công chúa thì đi với Mạnh định Quốc và Tiêu đình Quý, kéo binh xông vào trùng vây, gặp đầu giết đó, đánh thối Phiên binh bị thác không biết là bao nhiêu. Đến chừng gặp Tinh tinh La Hải, thì Tinh tinh La Hải nạt một tiếng lớn mà rằng : « Nữ tướng tên chi, phải nói cho ta rõ ? » Thại Ba Công chúa nói : « Ta là Thại Ba Công chúa ở bên Thộn thộn quốc. Vậy chớ mi tên chi thì nói cho ta rõ ? » Tinh tinh La Hải nói : « Ta là Phan thiên tướng quân Tinh tinh La Hải đây. » Công chúa nghe nói thì nạt rằng : « Té ra mi là Tinh tinh La Hải sao ? » Bèn giục ngựa hươi thương xốc lại mà đâm Tinh tinh La Hải. Tinh tinh La Hải hươi roi đỡ thương và nạt rằng : « Đồ liện nhơn, vả thuở nay nước ta với nước mi vẫn không

thù oán chi cả, sao mi lại đem binh giúp Tống mà đánh với nước ta ? » Công chúa nói : « Vả nước người là hạ quốc, lẽ thì mỗi năm chúa người phải tấn cống và cung phục Thiên triều, có đâu lại mong lòng tham quấy, đem binh qua lấn cỗi Tống bang, làm cho tàn hại sanh linh như vậy ; nên Tống chúa sai Ngũ hổ đem binh qua vãn tội ; mà người cũng rộng lòng chịu để cho đầu thì cũng là may lắm. Nay chúa người ý có binh rông trống mạnh không chịu quy hàng lại vậy Ngũ hổ nơi ải này nữa. Vì vậy cho nên ta phải đem binh đến đây mà giải cứu cho Ngũ hổ tướng. Nếu người là người biết điều thì phải mau mau thâu binh trở lại, xin chúa người phải dâng Trân châu kỳ mã qui hàng. Nếu không nghe lời này thì ngày sau dẫu có ăn năn không kịp đâu. » Tinh tinh La Hải cả giận giục ngựa hươi roi xốc lại mà đánh Công chúa. Công chúa cũng hươi thương đâm lại. Hai đảng giáp chiến cùng nhau, vừa đặng tám chục hiệp chưa định hơn thua. Tiêu đình Quý thấy vậy thì nói với Mạnh định Quốc rằng : « Vậy hai ta phải ra trợ chiến. » Mạnh định Quốc bèn giục binh xông ra mà vây phủ Tinh tinh La Hải.

Lúc ấy bốn vị hổ tướng đương đốc quân bảo thủ trên thành, xảy nghe binh ó vang dầy, bèn ngó xuống mà xem thì thấy trong đám quân chọn nhện đó, có một cây cờ lớn hiệu đề là Thộn thộn quốc Công chúa, thì biết là binh của Thại Ba Công chúa đến. Bèn lật đặt vào báo cho Dịch nguyên soái hay. Nguyên soái nghe báo liền khiến kéo binh ra trợ chiến với Công chúa, đặng làm nội ngoại hiệp công. Đánh thời binh Phiên thấy năm đầy đất, máu chảy thành sông.

Còn Tinh tinh La Hải đánh với Công chúa đã dư trăm hiệp mà chưa có định hơn thua. Tiêu đình Quý xốc lại hươi roi mà đánh loạn đả. Tinh tinh La Hải phần thì mắc đánh với Công chúa, phần thì mắc đỡ roi Tiêu đình Quý, cho nên bị Mạnh định Quốc ở phía sau lưng đánh tới, làm cho Tinh tinh La Hải khí lực mỗi mê, liệu bề cự không nổi với ba mũi

Bình khí ấy bèn giục ngựa chạy dài Công chúa vỗ ngựa rượt theo đám Tinh tinh La Hải một thương té nhào xuống ngựa.

Khi Tinh tinh La Hải bị tử trận, Công chúa xuống ngựa cắt lấy thủ cấp vừa rồi, kẻ lấy gấp bốn viên hồ tương trong ải kéo ra, thấy Công chúa thì lật đật nghiêng mình mà làm lễ. Công chúa hỏi rằng : « Nay Tinh tinh La Hải đã thác rồi, còn Phiên binh Phiên tướng không biết đã tan hết rồi hay chưa ? » Bốn tướng đều thưa rằng : « Khi chúng tôi thấy binh Công chúa đến thì xông vây mà ra, chém giết chúng nó lớp thì bị thác, lớp thì vỡ tan chạy hết ? » Công chúa lại hỏi rằng : « Nguyên soái còn ở đâu, sao không thấy ra đây ? » Bốn tướng đều thưa rằng : « Nguyên soái tôi mắc giữ ải. Vậy xin mời Công chúa đi thẳng vào ải. » Công chúa nghe theo. Bèn truyền lệnh cho quân sĩ đóng trại nơi trước ải rồi đi theo bốn tướng ấy mà vào thành.

Khi vào đến ải, thì có quân sĩ phi báo cho Địch nguyên soái hay. Địch nguyên soái lật đật chạy ra tiếp rước mà rằng : « Cũng vì tôi mà Công chúa chịu nhọc như vậy. Vậy xin mời Công chúa xuống ngựa mà đi ngay vào ải. » Công chúa xuống ngựa theo Nguyên soái mà vào. Đến nơi rồi, Công chúa ngồi lại mà nói với Phò mã rằng : « Từ khi vợ chồng ta cách nhau đến nay, thì lòng thiếp ngày đêm tư tưởng, ăn ngủ không yên, mắng lo cho Phò mã cứ không lại Ô hắc Lợi, té ra Phò mã đã trừ diệt Ô hắc Lợi rồi, không dè lại có Tinh tinh La Hải vây phủ Phò mã, đến nỗi nguy cấp như vậy. May mà có Lưu tướng quân biết đảng vãn nên cầu cứu mới kịp như vậy, nếu không có thì nội vô lương thảo, ngoại vô cứu binh, ắt là tánh mạng Phò mã và chư tướng không còn. » Địch nguyên soái nói : « Nếu không có Công chúa đến giải cứu, thì tôi cũng liều thác mà trả nợ cho quân vương, ắt là vợ chồng ta không còn trùng phùng đặng nữa. Nay Công chúa rộng lòng đem binh cứu viện, thì ơn ấy tạc dạ ghi xương. » Công chúa nói : « Đạo đàn bà có một việc thờ chồng mà thôi, nếu chồng có nạn mà vợ không giải

cứu, thì sao phải là người? Vậy chớ từ ngày vợ chồng ta xa cách nhau đến nay, thì tình sự thế nào? Phò mã hãy thuật lại cho thiếp rõ.» Địch nguyên soái chưa kịp trả lời. Xảy nghe chiêng trống vang dậy, lại có quân sĩ báo rằng: « Nay có Lâm thành Hồ góp nhóp binh thua, kéo đến ải khiêu chiến. » Công chúa nói: « Rất đời là Tinh tinh La Hải mà hãy còn bỏ thầy nơi chiến địa thay, hưởng chi loài vô danh tiểu tướng như vậy, mà làm gì nổi. Để thiếp ra trận mà giết phứt đi cho rồi. » Nói rồi bèn từ giả Nguyên soái xông ra trước ải, đem ba ngàn nữ binh mà xuất trận.

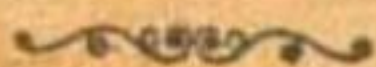
Khi ra trận thì thấy Phiên binh đã bố thành trận thế, Công chúa không hỏi tên họ chi cả, giục ngựa hươi thương xông ra mà đâm nhâu Lâm thành Hồ, Lâm thành Hồ đỡ thương mà cự địch. Đánh đặng hai chục hiệp; Công chúa đâm Lâm thành Hồ té nhào xuống ngựa. Ba ngàn nữ binh lại kéo tới mà giết nhâu một trận, binh Phiên bị thối vô số.

Địch nguyên soái lại khiến bốn viên hổ tướng đem binh ra đón Phiên binh mà không cho chạy. Phiên binh túng phải qui hàng.

Rồi đó, Nguyên soái truyền lệnh thâu binh, và mời Công chúa vào ải mà đãi tiệc và khao thưởng tam quân.

Ấy là :

*Tướng sĩ thành công đã toại chí,
Vợ chồng sum hiệp rất vui lòng.*

Hồi thứ ba mươi hai

Giãi trùng vây vợ chồng mừng sum hiệp,

Thấy hịch văn, tôi chúa nghị qui hàng.

Nói về Địch nguyên soái dọn tiệc thết đãi tướng sĩ và tam quân, tưng bừng vừa xoàng xoàng thì Nguyên soái lại ở

Công chúa mà rằng : « Chúng tôi bị vây tại ải này, nếu không có đem binh cứu viện, thì còn gì mà yến ẩm hôm nay ! Nay tôi phụng kính cho Công chúa ba chén rượu, xin Công chúa chớ từ. » Công chúa nói : « Phò mã đừng làm như vậy. Ấy là hôn phận thiếp phải làm mà thôi, mà lại cũng nhờ phước lớn của Triều đình. Nay vợ chồng ta đang sum hiệp với nhau, thiếp xin kính dâng cho Phò mã ba chén rượu, vậy Phò mã chớ từ. » Nói rồi liền rót rượu mà dâng lại cho Nguyên soái, rồi hỏi Nguyên soái rằng : « Từ khi Phò mã qua Tây Liêu thì đường sá thẽ nào xin nói lại cho thiếp rõ. » Địch nguyên soái mới tổ thuật các việc cho Công chúa nghe. Rồi lại hỏi Công chúa rằng : « Khi tôi ra đi thì Công chúa thân hoài lục giáp, đến chừng đúng kỳ mãn nguyệt khai hoa, không biết Công chúa trở sanh nam nữ thẽ nào ? » Công chúa nghe chồng hỏi đều ấy thì mặt có sắc then, bèn nói nhỏ nhỏ rằng : « Một cây mà trở ra đôi trái. » Địch nguyên soái rất mừng mà rằng : « Té ra Công chúa sanh được hai đứa con trai sao ? May dữ a ! song không biết diện mạo của hai trẻ ra thẽ nào ? » Công chúa nói : « Phò mã khéo hỏi lạ thì thôi, hề sanh con ra không giống cha thì giống mẹ, lẽ nào lại giống người dưng sao ? » Địch nguyên soái nói : « Thẽ khi một đứa giống tôi, một đứa giống Công chúa chăng ? » Công chúa nghe nói thì làm thính không nói chi hết. Địch nguyên soái lại hỏi rằng : « Vậy mà Công chúa đặt tên chi cho hai trẻ ? » Công chúa nói : « Đứa lớn thì đặt tên là Địch Lương, đứa nhỏ thì đặt tên là Địch Hồ. Vậy mà Phò mã có bằng lòng chăng ? » Địch nguyên soái nói : « Tên tốt dữ a ! Vừa ý tôi lắm ! Còn khi tôi ra đi, đến nay không biết Phụ vương và Mẫu hậu có đem lòng trách móc hay chăng ? » Công chúa nói : « Sao lại không, Phò mã ra đi không từ giả và không nói tiếng chi hết ; lẽ nào Phụ vương và Mẫu hậu lại không trách ? Chẳng những là trách Phò mã mà thôi, lại còn rầy rà mắng nhiếc thiếp nữa. » Bèn thuật các việc trước cho Nguyên soái nghe. Nguyên soái nói : « Công chúa ôi, thật là tội lỗi của tôi nhiều lắm. Phụ

vương và Mẫu hậu đều có trách móc bao nhiêu cũng đừng. Nếu ngày nay Liêu chúa chịu dâng Trần châu kỳ mà qui hàng thì tôi đã khởi động can qua mà vợ chồng lại mau sum hiệp đảng. » Công chúa nói : « Vậy thì Phò mã làm thơ sai người đem qua cho Liêu chúa mà phân trần lợi hại cho người nghe, hoặc khi người dâng biểu xin qui hàng thì sanh linh khỏi bị hại. » Nguyên soái và chư tướng đều khen phải.

Mãn tiệc rồi, Nguyên soái nói với Công chúa rằng : « Vậy Công chúa hãy vào trong mà an nghỉ tinh thần. » Công chúa vâng lời, vợ chồng dắt nhau đều vào nơi cấm trướng.

Vào đến nơi thì Nguyên soái lại nói với Công chúa rằng : « Vợ chồng ta ân ái với nhau mới một tháng, mà đã xa cách nhau ra hơn một năm. Nay đang gặp nhau đây, lẽ thì đôi ta chung gối nơi loan phòng, cho phỉ tình ao ước mới phải. Ngặt vì việc nước chưa an, Mẫu thân chưa ra khỏi ngục, cho nên tôi chưa được vui lòng mà giao hoan thũ lặc. Chờ cho thắng trận ban sư, tôi chúa mẹ con gặp nhau rồi thì đôi ta phỉ nguyện ân ái, bỏ khuyết khi cách mặt xa lời. » Công chúa nghe Nguyên soái nói như vậy thì hồ người và cười rằng : « Không phải là thiếp ham cuộc mây mưa đâu, rùng mạch vách tai, xin Phò mã đừng có nói chơi mà mang tiếng. » Vợ chồng đàm đạo cùng nhau một hồi, rồi Nguyên soái từ giả mà lui ra.

Khi Định nguyên soái ra rồi thì Công chúa nghĩ rằng : « Vợ chồng cách mặt đã hơn một năm mới được gặp nhau. Nếu như người khác thì đã không dẫn lòng đồ ý được, còn Phò mã thì tỏ tình bịn rịn trong lúc phân ly, rồi cũng trở ra ngoài dinh mà thôi. Việc cử chỉ của Phò mã thiệt rất đáng khen, vừa lòng hiệp ý lắm. »

Ấy là :

*Bắc nam xa cách ngàn muôn dặm,
Duyên nợ trời xui rất đẹp lòng.*

Còn Địch nguyên soái ra ngoài dinh thì ngồi mà ngẫm nghĩ rằng : « Vả ta với Công chúa thiết là duyên nợ tình cờ, vì có Lê Sơn thánh mẫu làm mai, mà lúc ấy thì ta bắt đật dĩ mới ép lòng mà vầy cuộc vợ chồng, cũng ngỡ là ăn xổi ỡ thì mà thôi, hay đâu ý Công chúa keo sơn gắn chắc, nghĩa trọng đường non. Còn ta thì thân tâm lưỡng địa cứ giữ lòng báo đáp quân thần ; không hề kể việc chung tình, vì sợ mất đều trung hiếu. Nghĩ lại cuộc vợ chồng mà ở như ta ở với Công chúa thiết cũng là quấy lắm, Đến con ta bị vầy thì thế cùng lực tận, vô kế khả thi rồi, cực chẳng đã nên ta phải làm cầu may mà sai Phi sơn Hồ qua Thộn trào mà cầu cứu, song ta cũng còn e Công chúa hẹp dạ mà nhớ lỗi trước của ta, té ra Công chúa thiết nên rộng lượng, không nài lao khổ đem binh đến giải vây cho ta, đờn bà ít ai mà ở với chồng cho dặng như Công chúa ở với ta, thiết là đáng khen, thiết đáng trọng. Nếu nay mà Liêu chúa đầu, và hiến nạp Trần châu kỷ cho ta ban sư, thì ta cũng đem Công chúa về Trung quốc, mà ra mắt Mẫu thân, dặng cho mẹ con vợ chồng sum hiệp một nhà, rồi ta sẽ xin trả chước về Sơn tây mà phụng dưỡng mẹ già thì hay hơn. »

Rạng ngày Địch nguyên soái làm một tờ Văn thư sai Lưu Khánh đem đến Huỳnh nê quan mà trao cho tướng giữ ải là Đoàn Oai.

Nói về tướng giữ Huỳnh nê quan là Đoàn Oai nghe quân báo nói : Bên Thộn quốc có sai Thại Ba công chúa đem binh qua giúp Địch Thanh, nay đã giết Tinh tinh La Hối và Lâm thành Hồ, còn tướng sĩ bên Tây Liêu thì tử trận rất nhiều. Khi Đoàn Oai nghe báo như vậy thì lo sợ vô cùng và nghĩ rằng : « Nội nước ta có một mình Phan thiên tướng quân là võ nghệ cao cường hơn hết. Nay đã tử tại sa trường rồi, thì còn ai đâu mà cự địch nổi ! »

Ngày kia có quân sĩ báo rằng : « Nay có Lưu Khánh đem văn thư của Tống soái mà xin chuyển đệ về cho Lang chúa, » Đoàn Oai nghe báo lật đật ra rước Lưu Khánh vào rồi nói

rằng : « Từ khi Nguyên soái đến Bạch hạc quan thì tôi đã có lòng muốn dâng ai mà qui hàng rồi, song còn e mang tiếng vi thần bất trung, cho nên dè dặt chưa biết. Nay Nguyên soái lại sai tướng quân đem văn thư đến thì càng rõ Nguyên soái là người nhơn đức, cố lòng thương tiếc sanh linh. Để mai đây tôi sẽ làm biếu mà tâu với Lang chúa, thì ắt là người cũng chịu đầu chớ chẳng không. Vậy xin Lưu tướng quân trở về mà thưa lại với Địch nguyên soái, xin người đình binh trong nửa tháng, đợi tôi dâng biếu và văn thư này cho Lang chúa tôi đã, rồi người sẽ hiến nạp Trần châu kỳ mã thính hàng. Nếu quá kỳ nửa tháng mà không y lời này, Nguyên soái sẽ giục binh thẳng tới thì cũng chẳng muộn chi. » Lưu Khánh nghe nói liền cười rằng : « Lời tướng quân cũng phải, song nói ra thì phải nhớ lời, đừng có gạt chúng ta mà làm huỷ binh chi kể, thì sanh sự thêm nữa. » Nói rồi liền từ giả trở về Bạch hạc quan mà thưa lại cho Địch nguyên soái hay. Địch nguyên soái nói : « Nếu đúng kỳ nửa tháng mà Liêu chúa không chịu đầu thì sanh khó ra nữa. » Tuy biết như vậy, song cũng phải tạm đình trong nửa tháng mà coi thử Liêu chúa tính thế nào. Từ ấy Nguyên soái dừng binh mà chờ, không đánh tới nữa.

Nói về Liêu chúa, từ khi hay động Tinh tinh La Hải tử trận rồi, thì mỗi ngày đều hội văn võ bá quan mà thương nghị, song cũng vô kế khả thi, cứ nhìn nhau mà chịu. Lang chúa thấy nông nổi như thế thì than thở mà rằng : « Ngày nọ Địch Thanh bị vây, nếu không có binh bên Thộn thộn giải cứu, thì nội trong năm bảy ngày nữa ắt là Địch Thanh không còn, té ra nó đã khỏi bị vây, mà Phan thiên tướng quân lại bỏ thầy nơi chiến địa nữa. Nếu bây giờ không tính kế chi mà đợi giặc, ắt là binh Tống sẽ tới bên thành chớ chẳng không. Vậy các quan lui chầu về dinh mà lĩnh kế cự địch, hạn trong ba ngày sẽ phục chi. » Bên bãi châu mà trở về cung.

Ấy là :

*Lắm kẻ gian tham mà bất lợi,
Nhiều người khinh địch lại bại binh.*

Hồi thứ ba mươi ba

*Hắc Lợi hiện hồn theo giúp vợ,
Phi-Long quyết chỉ trả thù chồng.*

Nói về Phi Long Công chúa hayặng Thại Ba Công chúa đem binh qua giải vây cho Định Thanh rồi, mà vẫn võ bá quan đều thúc thủ vô sách (1), bèn vội vã đến tâu với Lang chúa rằng : « Con có hai mối thù nặng, một là thù của chồng hai là thù của anh, nếu con trả hai mối thù ấy không được thì chẳng nên làm người. » Lang chúa nói : « Giặc đến bên thành, không phương cự địch, cha lo lẫn cả ngày cũng không biết kể chi mà làm cho an giấc, sao con còn đến mà nói chuyện trả thù, con đại chi lắm vậy ? » Phi Long Công chúa nói : « Nếu phụ vương nghe theo lời con, thì binh giặc cũng anặng, thù lớn cũng trảặng, giang san của nhà Tống cũng thâuặng. » Lang chúa nghe nói như vậy thì hỏi rằng : « Nếu nghe theo lời con thì tính thế nào ? » Phi Long Công chúa tâu rằng : « Con tính như vậy... như vậy... thì ắt là trừ Định Thanhặng, hễ Định Thanh thác rồi thì con Thại Ba trở về bên Thượn thượn, không còn giúp Tống nữa, chờ khi nó không giúp Tống, thì ta sẽ viện binh các nước qua đánh Trung nguyên mà thâu thủ giang san của nhà Tống có khó gì đâu. » Lang chúa nghe nói thì nói rằng : « Kể con tính đó cũng phải, song con là phận đờn bà con gái mà đường đi từ đây qua Trung nguyên thì sơn xuyên cách trở, cha lòng nào đành để cho con đi sao ? » Công chúa nói : « Phụ vương chớ lo, xin liệu như con thác rồi, để mặc con trả trọn theo Tống binh mà qua đến Trung nguyên, nếu con qua đến đó rồi thì con lập kế mà lấy đầu Định Thanh, để cũng như lấy đồ trong túi vậy. » Lang chúa nói : « Còn như tiết lậu cơ mưu thì con liệu làm sao ? » Phi Long Công chúa nói : « Chẳng đến đó sẽ kiến cơ nhi tác, không hề gì đâu. » Phiền hậu nghe Công chúa nói như vậy thì khóc

(1) Bó tay không còn kể chi cả.

rằng : « Con ôi, nay chồng con với anh con đã thác rồi, dầu con có toan mưu lập kế cho mấy đi nữa, cũng không sống lại được, phận con là gái, nếu con tính theo bực anh hùng mà làm việc hiểm nghèo như vậy, mẹ e việc đã không xong mà lại còn mang hại nữa. » Phi Long Công chúa nói : « Xin mẹ chớ lo, hễ con qua đó liệu việc làm được thì làm, như làm không được thì con mau trở về, không hề gì đâu mà mẹ phòng sợ. » Phiền hậu nói : « Nếu con nhất định đi thì việc gì cũng phải cẩn thận cho lắm, hễ liệu bề không được thì phải trở về cho mau. » Phi Long Công chúa lạy từ cha mẹ rồi sắm sửa nang thất, thay đổi y phục và giã dạng như quân sĩ bên Tống, dặng có trà trộn mà qua Trung nguyên.

Ngày sau Liêu chúa triệu Thừa tướng là Độ la Không vào cung mà tổ thiết cơ mưu của Phi Long Công chúa cho Độ la Không nghe. Rồi khiến làm tờ hàng biểu và mượn thợ làm một lá cờ giã cho giống y như là Trần châu kỳ, rồi sai Độ la Không đem hàng biểu, bốn rương châu báu và lá Trần châu kỳ giã, ra Bạch hạc quan mà dâng cho Địch Thanh. Độ la Không phụng mạng, lãnh các vật ấy mà ra Bạch hạc quan. Lúc ấy Phi Long Công chúa cũng trà trộn theo quân sĩ mà ra Bạch hạc quan nữa.

Khi Độ la Không đến nơi thì Đoàn Oai ra rước vào mà hỏi thăm duyên cớ. Độ la Không nói : « Nay tôi vâng lệnh Lang chúa, đem dâng Trần châu kỳ và châu báu mà thỉnh hàng. » Đoàn Oai nói : « Bây giờ đã tối rồi, xin Thừa tướng hãy tạm nghỉ một đêm, rạng ngày tôi qua nói với Tống tướng hay đã, rồi Thừa tướng sẽ qua. » Độ la Không nói : « Lời tướng quân rất phải. » Đêm đó Độ la Không ở nghỉ tại ấy.

Còn Phi Long Công chúa thì lên ra chỗ thanh vắng mà khóc rằng : « Phò mã ôi, khi vợ chồng kết duyên với nhau ba năm thì cũng ngỡ là bá niên giai lão, té ra bị thằng Địch Thanh nó làm cho kẻ mất người còn như vậy, thì thảm thiết biết bao nhiêu ! Nay thiếp quyết lòng qua Trung quốc

mà trả thù cho đặng. Nếu Phò mã có linh thiêng xin theo phò hộ thiếp, đặng thiếp trả thù cho. Như thiếp trả thù này đặng, dầu có thác đi nữa thì thiếp cũng cam tâm.» Than rồi lại khóc, khóc rồi lại vái vong hồn Ô hắc Lợi mà xin phò hộ mình.

Qua đến canh ba, Công chúa nghe tiếng kêu rằng : « Hiền thê ôi, đừng có khóc lóc làm chi vậy. Nếu hiền thê quyết chí báo thù thì có ta giúp sức với, hiền thê chớ lo. » Công chúa nghe tiếng Ô hắc Lợi kêu, bèn ngó bốn phía mà kiếm, song không thấy chi cả, thì lại càng than khóc hơn nữa.

Qua canh năm thì Công chúa cũng trở về mà trả trộn theo quân sĩ đặng có đến Trung quốc mà báo thù.

Rạng ngày Độ la Không sai Đoàn Oai qua thông tin cho Tổng tướng hay, rồi mới đem châu báu và Trân châu kỳ qua dinh Địch nguyên soái mà hiến nạp.

Lúc ấy Địch nguyên soái cũng kính Độ la Không là Đại thần của Liêu chúa cho nên sửa sang áo mào và đem chur tướng ra mà nghinh tiếp Độ la Không vào dinh ; thết trà xong rồi, thì Độ la Không nói với Địch nguyên soái rằng : « Ngày trước Lang chúa tôi đem lòng tham quấy, dấy động can qua, cho nên mới có sanh ra sự này, nay Lang chúa tôi đã biết thống cái tiền qui, đem lễ vật và Trân châu kỳ mà hiến nạp cho Nguyên soái mà thỉnh hàng. Từ này về sau Lang chúa tôi không dám xâm phạm Thượng bang như trước. Xin Nguyên soái mở lượng hải hà mà dung tha lỗi trước, thì tôi chúa và cả nước này đều cảm bội vô cùng. » Nguyên soái nghe nói thì cười rằng : « Việc này cũng bởi Lang chúa đem lòng tham quấy, cho nên mới sanh giặc này mà làm cho tàn hại sanh linh chớ không phải là chúa tôi muốn dấy động can qua mà làm chi. » Độ la Không nói : « Thiệt là Lang chúa tôi lỗi lầm nhiều lắm, song xin Nguyên soái bắt niệm cự ác cho Lang chúa tôi nhờ. » Nguyên soái nói : « Nếu Lang chúa có lòng đầu thiết thì từ rày sắp lên, ba năm phải đến cống một lần, đừng có sanh lòng chi khác mà làm cho tổn hại sanh linh thì vô ích lắm. » Bèn khiến chur tướng thân các lễ vật và Trân châu kỳ.

Lúc ấy Nguyên soái và chư tướng đều lấy Trần châu kỳ ra mà xem đi xem lại nhiều lần, song cũng không biết là thiết giả thế nào, thấy sao hay vậy mà thôi. Địch nguyên soái xem xét rồi thì nói với Độ la Không rằng : « Vậy thì Thừa tướng hãy trở về mà tâu lại với Lang chúa rằng : « Bọn soái đã lãnh lễ vật và Trần châu kỳ rồi. Vậy từ nay về sau cứ giữ theo ranh cũ mà thôi. Còn mấy ải mà bọn soái đã lấy đặt đó thì bọn soái cũng giao lại cho Lang chúa mà về, lại còn năm muôn Phiên binh đã đầu bọn soái đó, thì bọn soái đem luôn chúng nó về Trung quốc. Rồi đây bọn soái cũng tính chọn ngày mà ban sư. » Độ la Không nói : « Khi Nguyên soái ban sư thì Lang chúa, tôi và văn võ bá quan đều phải ra đây mà đưa Nguyên soái lên đường. » Nguyên soái nói : « Tôi không dám làm cho cực lòng nhọc sức Lang chúa và các quan đầu. » Độ la Không từ giả Địch nguyên soái và chư tướng, rồi trở về Hòa bình quan mà tâu lại cho Lang chúa hay. Lang chúa dặn Độ la Không rằng : « Việc ấy phải cần mật cho lắm, chớ nên đi lậu với ai. » Dặn rồi thì trở vào cung mà than thở với Phiên hậu rằng : « Vả Công chúa thuở nay chưa từng chịu cực, nay vì quyết trả thù chồng mà qua tới Trung nguyên, đường xa diệu vợi như vậy thì cũng là thảm thiết lắm ! » Phiên hậu nghe Lang chúa nói như vậy thì lại càng lo lắng buồn rầu hơn nữa.

Còn Địch nguyên soái chọn đặt ngày ban sư rồi, thì nói lại cho Thái Ba Công chúa hay. Thái Ba Công chúa nói : « Nay phò mã đã thắng trận ban sư thì thiếp trở về Thộn thộn mà tâu lại cho Phụ vương và Mẫu hậu hay. » Địch nguyên soái nghe Công chúa nói trở về Thộn thộn thì lấy làm buồn bực vô cùng.

Ấy là :

Mến đạ vợ chồng đã khó bực

Thường lòng cha mẹ cũng khôn cầm

Hồi thứ ba mươi bốn

Về Thộn quốc, Thại-Ba nhờ trại

Thắng Tây-liêu, Địch-soái thấu binh.

Khi Địch nguyên soái nghe Thại Ba Công chúa tính về Thộn thộn thì mặt có sắc buồn mà rằng : « Nay tôi cũng tính đăm Công chúa về Trung nguyên, đặng một là ra mắt Mẫu thân ; hai là vợ chồng sum hiệp, kéo bấy lâu kẻ Bắc người Nam, thì đăm lòng thương tưởng nhau hoài ; té ra Công chúa lại tính trở về Thộn thộn thì tôi lấy làm buồn bực khôn cùng ! » Công chúa nói : « Phò mã ỏi ! Nếu thiếp theo Phò mã mã về Trung nguyên thì có ba điều bất tiện, một là Phụ vương và Mẫu hậu thương nhớ buồn rầu, hai là đôi ta vầy duyên với nhau mà chưa tau cùng Thánh thượng, ba là phòng Tây liêu cổ oán, khi e nó nhờn dịp thiếp đi vắng mặt đăm binh qua đánh chẳng. Nếu có như vậy, ắt là Phụ vương đổ tội lại cho thiếp chớ chẳng không. Như Phò mã tưởng niệm phu phụ, xin nhớ mà tau cùng thánh thượng, đặng cho người phong cáo và tuyên triệu tôi về, chừng ấy vợ chồng sẽ sum hiệp. » Nói rồi thì rơi lụy đầm đề. Còn Địch nguyên soái tuy là tay hổ tướng mặc dầu, song nghĩ việc Công chúa trọng nghĩa hữu tình ngày nọ thì động lòng rơi lụy mà rằng : « Công chúa nói như vậy cũng phải, tôi không dám ép, song trong lúc biệt ly này thì làm cho tôi dẫn lòng không nổi ! » Công chúa nói : « Nếu Phò mã có lòng thương thiếp, xin chờ khi về trao lo việc nước xong rồi thì sẽ tau cùng Thiên tử, xin người tuyên triệu tôi về Trung quốc, đặng cho vợ chồng sum hiệp một nhà, kéo mà kẻ Nam người Bắc, chồng đợi vợ trông, thì cũng khó lắm. Còn bây giờ xin Phò mã dẫn lòng mà chịu phân ly, rồi sau cũng có ngày hiệp chớ chẳng không. » Công chúa tuy nói như vậy song cũng tuông lụy đầm đề. Nguyên soái thấy vậy thì lại càng thêm mũi lòng hơn nữa. Bèn nói với Công chúa rằng : « Thôi Công chúa đừng có buồn rầu làm

chí, hãy an lòng mà trở về nước, để cho tôi về trao đây, sao sao tôi cũng tính thế chỉ cho phụ phụ đoàn viên chờ chẳng không. » Công chúa nói : « Vậy Phò mã có về Trung quốc thì cũng phải dập thăm vui thương, chẳng nên đam lòng hoài niệm mà hao tổn tinh thần. » Địch Nguyên soái nói : « Nếu Công chúa có về nước, xin thay mặt cho tôi mà tâu lại với Phụ vương và mẫu hậu rằng : « Tôi kính chúc cho người đăng bồn chữ Qui linh hạc toán. » Nói rồi truyền dọn tiệc mà đưa Công chúa lên đường.

Mãn tiệc rồi Công chúa từ giả mà trở về nước. Khi ấy Địch nguyên soái lại dặn Công chúa rằng : « Vậy Công chúa có về thì phải xem sóc mà nuôi hai trẻ cho trưởng thành. » Công chúa nói : « Việc ấy Phò mã chớ lo. » Bèn giả từ Nguyên soái và chư tướng, rồi đem binh mà trở về nước. Nguyên soái và chư tướng đưa ra hơn mười dặm mới trở lại.

Cách ba ngày, Địch-nguyên-soái sắm sửa ban sư thì Liễu chúa đem bá quan đến Bạch-hạc-quan mà đưa Nguyên-soái.

Địch nguyên soái kéo binh về đến đâu thì Phiên quan đều đưa đón rất nghiêm chỉnh.

Nói về Tôn Tú từ khi hay đăng Địch nguyên soái bị vây nơi Bạch hạc quan thì có lòng mừng rỡ lắm. Đến khi ngăn trở Mạnh định Quốc và Tiêu đình Quý rồi, thì lại càng vui lòng hơn nữa.

Ngày kia nghe tin Thại-Ba công chúa đem binh cứu viện, giải phá trùng vây thì cả kinh mà rằng : « Ta kể chắc là Địch Thanh bỏ chạy nơi ngoại quốc rồi, té ra bị con Thại Ba nó cứu khỏi trùng vây, vậy mà hôm trước ta đã làm lỡ một đạo biều chương, tâu với triều đình có nói Địch Thanh đã án binh bất động, tư thông ngoại quốc, và xin Triều đình giết mẹ Địch Thanh đi cho rồi, té ra Triều đình lại không tin lời biều ấy. Nếu Địch-Thanh thắng trận ban sư thì từ rày về sau ắt là Thiên tử hết tin lời ta rồi. » Từ ấy Tôn-Tú có lòng buồn rầu về việc Địch-nguyên-soái ra khỏi trùng vây hoài.

Nói về Địch thái quân từ ngày vào chốn thiên lao thì ngày đêm buồn rầu than thở hoài. Tuy vậy cũng không cực khổ gì, vì có Địch thái hậu thường hay thăm viếng và dặn dò ngục tốt phải hầu hạ và cung cấp cho tử tế, lại có cho bốn người cung nữ già vào đó mà hầu hạ và xem sóc bữa ăn cho Địch thái quân, cho nên tuy ở trong chốn thiên lao mặc dầu, song không khác gì khi còn ở nhà.

Ngày kia Tôn Tú đương buồn rầu về việc Địch Thanh đã thoát khỏi tròng vây, xảy có quân thám thính báo rằng : « Địch nguyên soái đã dẹp yên Tây Liêu. Liêu chúa phải hiến nạp Trân châu kỳ mà thỉnh hàng, cho nên Nguyên soái đã ban sư mà về nước còn chừng một trăm dặm nữa tới ải. » Tôn Tú nghe báo thì cả kinh mà rằng : « Trời đất ôi, nếu vậy thì binh tướng bên Tây Liêu thiệt là dở lắm ! Để cho Địch Thanh đã giải vây được, lại còn phải hiến nạp Trân châu kỳ mà thỉnh hàng. Nếu vậy ta không trông cậy gì về việc hãm hại Địch Thanh. Thiệt là thiên bất tòng như nguyện rồi ! Uổng công cho nhạc phụ ta bày mưu nầy kể kia mà cũng không ra gì hết. Nay nó ban sư về đây, nếu Thiên tử nhớ lại lời biểu của ta lâu thì ta có tội khi quân chớ chẳng không. Vậy ta phải lên tiếng trước đi mới được. » Bèn làm một phong thơ mà khiến gia nhơn là Tôn Khả đem về Biện kinh mà dâng cho Bàng Hồng.

Còn Phạm trọng Yêm hay được tin ấy thì cả mừng mà nói với Dương Thanh rằng : « Nghĩ lại mà tức cười cho Tôn Tú, cứ mong lòng hãm hại Địch nguyên soái hoài. Đến nay nguyên soái đã bình phục Tây Liêu, lấy được Trân châu kỳ về đó. Ấy quả là : Dầu người trăm kể toan mưu xảo, cũng có hoàng thiên đứng chủ trương. » Dương Thanh nói : « Bây giờ nó còn sai gia nhơn đem thơ về cho thẳng Bàng Hồng mà nói việc gì đó nữa, thế khi nó cũng toan mưu lập kế gì đây chớ chẳng không. » Phạm trọng Yêm nói : « Phải. »

Ngày mai lại có quân báo rằng : « Địch nguyên soái ban sư về gần tới ải rồi. » Tôn Tú nghe báo, bắt đất dĩ phải đi với Phạm trọng Yêm và Dương Thanh ra ải mà nghinh tiếp.

Khi đi thì Dương Thanh cười rằng : « Chúng ta ngỡ là Địch nguyên soái bị vây nơi Bạch hạc quan, không ai cứu viện, té ra nay lại thắng trận khải lữ hồi trào, thiệt là hoàng thiên hữu nhân, phò hộ cho người ngay đó. » Phạm trọng Yêm nói : « Ấy cũng là trời phò hộ người ngay mà cũng là bởi vì Triều đình có phước lớn lắm. Vậy mà tướng quân có lòng mừng rỡ chẳng ? » Dương Thanh nói : « Sao lại không mừng ? » Phạm trọng Yêm nói : « Tuy vậy mà tôi xem diện sắc của Tôn đại nhơn có hơi buồn nhiều lắm. » Tôn Tú nói : « Địch nguyên soái dẹp dặng Tây liêu thì không can gì đến tôi mà tôi phòng buồn, lại cũng không can gì đến tôi mà phòng vui. Thôi đừng nói chi nữa mà sanh nhiều chuyện, binh đã kéo đến kia kìa ! Chúng ta tới mà tiếp rước. » Bèn đi đến một đôi nửa mà tiếp rước Địch nguyên soái.

Khi Địch nguyên soái đến gần ải thì truyền quân đóng trại lại. Tôn Tú thấy Địch nguyên soái đến thì cực chẳng đã phải thi lễ mà rằng : « Nay tôi mừng cho Nguyên soái dặng thắng trận ban sư. » Phạm trọng Yêm và Dương Thanh đến thi lễ chào mừng, rồi mời Địch nguyên soái vào ải. Địch nguyên soái nói : « Tôi là người có tội, không biết Thánh thượng đã tha tội hay chưa ? Còn liệt vị cần gì phải nghinh tiếp-lâm chi xa lắm vậy ? Thiệt làm cho tôi không an lòng dặng. » Tôn Tú, Phạm trọng Yêm và Dương Thanh đều nói rằng : « Vả Nguyên soái đã lập nên công lớn như vậy thì tội ấy đã tiêu rồi, mà lại chắc là Thánh thượng phong thưởng thêm nữa. » Địch nguyên soái nói : « Việc phong thưởng tôi đâu dám trông, miễn là dặng khỏi tội thì thôi. » Nói rồi bèn xuống ngựa đi với ba người ấy mà vào ải.

Ay là :

*Vì bởi nước sanh nhiều lũ nịnh,
Cho nên trời phải giúp người ngay.*

(Xem tiếp tập 11)

NGŨ - HỒ BÌNH - TÂY

Hồi thứ ba mươi lăm

*Đến Tam-quan, luận đàm cùng Tôn-Tú,
Về Biện-kinh, phục chỉ với Triều-dinh.*

Khi vào đến ải rồi, thì Tôn Tú hỏi Nguyên soái rằng : « Tôi nghe Nguyên soái đã vầy duyên với Công chúa bên Thộn thộn quốc, mà ngặt vì đường sá xa xuôi, nên tôi không đi lễ hạ tân hôn đặng, xin Nguyên soái miễn chấp. » Nguyên soái nói : « Việc kết duyên bên Thộn thộn là việc họa, có vui chi mà hỉ hạ ? » Tôn Tú nói : « Vả việc chiêu thân là việc tốt, sao gọi là không vui ? » Phạm trọng Yêm thấy Tôn Tú nói như vậy thì nín không đặng, bèn tiếp lấy mà nói rằng : « Nay Nguyên soái mới về, lẽ thì nói chuyện vui vầy với nhau mới phải, sao Tôn đại nhơn lại nói làm chi những lời như vậy cho mất vui đi. » Bèn truyền dọn tiệc mà thết đãi Nguyên soái và khao thưởng tam quân.

Địch nguyên soái và chư tướng uống đặng vài tuần rượu, thì Địch nguyên soái thuật hết các chuyện từ khi đi lạc nơi Hỏa xoa cang cho đến khi Công chúa qua giải vây nơi Bạch hạc quan và chư tướng nghe. Phạm trọng Yêm nói : « May nhờ có Công chúa cứu viện, nếu không thì Nguyên soái về đây sao đặng. » Dương Thanh nói : « Ấy cũng bởi Thành thượng có phước lớn, cho nên trời khiến có người cứu viện, đặng cho khỏi mất lương đồng chí thần. » Nguyên soái nói :

« Lời ấy rất phải, nếu khi ấy mà không có Công chúa đến cứu, thì chắc là tôi phải liều mình tử chiến mà trả nợ cho tráo đình. Nay may mà về đây đặng, miễn là Thánh thượng rộng lòng ân xá cho mẹ tôi ra khỏi thiên lao, đặng mẹ con sum hiệp, rồi tôi xin trả chức trở về quê quán mà thực thủy thừa hoang thì hay hơn, chớ tôi không trông cậy về việc phong thưởng. » Tôn Tú nói : « Nay Nguyên soái đã lập nên công lớn như vậy, chẳng những là khỏi tội mà thôi, mà lại đặng phong thưởng nữa. Đang lúc xuân xanh mà đặng như Nguyên soái, thiệt là công trùm bốn biển, danh rạng ngàn thu, tuy văn võ bá quan cả triều, cũng không ai bì kịp. Vậy từ nay về sau, như tôi có điều chi lầm lỗi, xin Nguyên soái mở lượng hải hà mà dung chế dùm cho tôi. » Địch nguyên soái nói : « Vả Tôn đại nhơn là người tận trung báo quốc, có làm chi mà tội lỗi ? Dầu mà lầm lỗi điều chi, thì cũng có Bàng thái sư bình vực, chẳng phải như tôi, liều thân giúp nước, mà hầy còn bị cái lũ gian thần nó giùm đầu châu mỗ mà bày đều đặt chuyện, tiếng nợ tiếng kia, kiếm đều hãm hại hoai. » Tôn Tú thấy Địch nguyên soái nói như vậy thì mặt đỏ phừng phừng, ngồi làm thình một hồi rồi mới hỏi Nguyên soái rằng : « Công chúa đã đến Tây Liêu mà cứu viện, sao Nguyên soái không đem người về Trung quốc với ? » Nguyên soái nói : « Vả Công chúa là người ngoại quốc, tuy tôi đã kết nghĩa vợ chồng mặc dầu, song chưa có lệnh Thiên tử tuyên triệu, cho nên tôi không dám đem về. » Tôn Tú nói : « Công lao của Công chúa rất lớn như vậy, mà Công chúa lại là phu nhơn của Nguyên soái nữa. Nếu đem về Trung quốc thì có hề gì đâu mà sợ. » Nguyên soái nói : « Tôn đại nhơn chưa rõ, vả tôi thường bị gian thần nó hãm hại lắm, cho nên phải giữ mình như vậy. » Tôn Tú nói : « Cuộc này là cuộc vui, sao Nguyên soái cứ kiếm đều mà nói xoi xía Quốc trượng hoai như vậy ? » Nguyên soái nói : « Vả tôi với Bàng quốc trượng chẳng có thù oán chi hết, không biết ý gì mà Quốc trượng cứ mong lòng hãm hại tôi hoai, thiệt là khó lòng cho tôi lắm. Nếu phen này Thánh thượng rộng lòng

đang thứ tội trước cho tôi, thì tôi sẽ trả chước mà về quê hương, thì mới an lòng Quốc trượng. » Tôn Tú nói : « Nguyên soái là người vô thù vô oán, lẽ nào Quốc trượng lại mong lòng hãm hại làm chi ? Nguyên soái đừng có tưởng như vậy mà oan ức cho người lành. » Phạm trọng Yêm nói : « Vả Quốc trượng đương lúc quờn cao thể trọng, mà Nguyên soái lại không chịu xu phụ theo người, thế khi vì có ấy mà người trách Nguyên soái chăng ? » Dương Thanh nói : « Nói như Phạm đại nhơn thì chẳng sai lắm. Vả con người ở đời, thì cứ giữ lòng chánh trực, vô kiêu vô siểm, còn việc người ngoài hãm hại, thì cũng phú cho Hoàng thiên, không lẽ trời để cho người ngay mắc nạn hoai như vậy đâu. » Ba người nói đi nói lại với nhau, làm cho Tôn Tú giận đỏ mặt tía tai, ngồi trơ trơ không nói được chi hết. Phạm trọng Yêm thấy vậy thì cười rằng : « Trong tiệc rượu không nên nói chuyện oán thù, vậy xin liệ vị ăn uống rồi có đi nghỉ, kéo trời cũng đã khuya rồi. » Bèn mời Nguyên soái vào trướng mà an nghỉ.

Rạng ngày Nguyên soái làm một đạo biểu chương, sai Mạnh định Quốc về trào mà báo thiệp, kéo bấy lâu mắc lấy Tam quan ngăn trở, cho nên không thông tin tức với trào đình dặng.

Ngày thứ Địch nguyên soái ra đến soái đường thì Tôn Tú nói với Nguyên soái rằng : « Nguyên soái đã lấy dặng Trân châu kỳ là một vật báu bên Tây lieu, mà bấy lâu chúng tôi chưa từng thấy, vậy xin Nguyên soái cho chúng tôi xem thử cho biết ra thế nào. » Nguyên soái nghe nói như vậy thì khiến quân giở rương mà lấy ra cho Tôn Tú và các tướng xem. Khi quân sĩ đem ra thì thấy cờ ấy không lấy chi làm lớn, vuông vức chừng hơn hai thước mà thôi, bốn phía đều có tám hột ngọc, mà hai mặt đều có, cộng cả thấy là sáu mươi bốn hột ; lại bốn góc cờ có một hột đại minh châu, còn tại giữa lại có một hột ngọc rất lớn, ai ai thấy vậy đều khen là vật rất quý, song không biết là thiệt giả thế nào. Xem rồi thì Tôn Tú nói

với Địch nguyên soái rằng : « Cờ này là một vật báu bên Tây liêu, mà Nguyên soái đam về đây, khi Liêu chúa cũng có lòng oán hận Nguyên soái lắm chớ chẳng không. » Nguyên soái nói : « Cũng vì có Bàng quốc trưởng tâu ra tâu vô mà xin Thánh thượng sai tôi qua dẹp Tây liêu, lấy cho đặng Trần châu kỳ mà làm cờ, ấy là Bàng quốc trưởng tưởng tôi là người vì thần bất trung, tham sanh hủ tử, cho nên người sợ tôi qua không tới Tây liêu chẳng. » Tôn Tú nghe nói thì làm thinh không nói chi cả.

Ngày thứ Địch nguyên soái truyền lệnh cho chư tướng nhờ trại mà trở về Biện kinh. Tôn Tú, Phạm trọng Yêm và Dương Thanh đều đưa Địch nguyên soái đi một đôi xa xa rồi mới trở lại.

Nói về Bàng-Hồng từ khi tiếp đặng thư của Tôn-Tú nói Địch-Thanh bị vây nơi Bạch-hạc-quan, thì trong lòng căm đẹp mà rằng : « Loài súc sanh ỷ thế Địch-thái-hậu mà không kể đến ai, cho nên ta bảo cử nó qua dẹp Tây-liêu, đặng cho nó bỏ thầy nơi ngoại quốc chơi. Nay nó đã bị vây nơi Bạch-hạc-quan. Nếu làm như hiền-tể, không cho nó về trào mà cáo cấp, đặng cho nó nội vô lương thảo, ngoại vô cứu binh ắt là Ngũ-hổ đều phải bỏ thầy nơi chiến địa chớ chẳng không. Bớ Địch-Thanh, phen này đầu mi có thông thiên hồn sự, cái thể anh hùng đi nữa, mi cũng không về đến trào đặng. Địch Thanh ôi, còn gì đầu mà cậy tài ỷ thế ! Còn gì đầu mà diệu vô dương oai ? » Nói vừa dứt lời thì có quân báo rằng : « Tôn-binh-bộ sai Tôn-Khả đem thư đến. » Bàng-Hồng khiến đòi Tôn-Khả vào, Tôn-Khả vào dâng thư cho Bàng-Hồng xem. Bàng-Hồng xem rồi thì than rằng : « Té ra có Thại-Ba Công, chúa qua giải vây cho Địch-Thanh rồi, lại dẹp đặng Tây-liêu, mà đem Trần-châu-kỳ về đây nữa. Nếu vậy Liêu chúa chẳng là dỡ lắm. Bây giờ ta biết lo mưu chi kể chi mà gỡ cho ra cái tờ biểu của hiền tể đặng ! Nếu Thiên tử thấy Địch-Thanh về, ắt là người nhớ lại tờ biểu ấy, hề người nhớ tờ biểu ấy, ắt là hiền tể có tội chớ chẳng không.

Thôi, đề đến chừng ấy, thì ta sẽ kiến cơ nhi tác. » Từ ấy Bàng Hồng mỗi ngày buồn rầu hoải.

Nói về Mạnh địch Quốc về đến Biện kinh đem tờ báo thiệp mà dâng vào tướng phủ rồi, thì bước lại Nam thanh cung mà tố thiết cho Địch thái hậu và Lộ huê vương nghe, Lộ huê vương nghe dạng tin ấy thì mừng rỡ vô cùng, bèn sai người thông tin cho mấy vị trung thần hay.

Lúc ấy bá quan văn võ bên phe trung thần, thì vui mừng, còn bên phe gian nịnh thì buồn rầu.

Ấy là :

Gian-thần tất đổ người đều ghét,

Tiêu-tướng trung lương chúng thấy ưa.

Hồi thứ ba mươi sáu

*Nơi Tam-quan, Dương-lôn-Bảo hiền thánh,
Chốn Kim điện, Địch nguyên-soái châu vua.*

Nói về Phi-Long Công chúa trà trộn theo Liêu-bình (là binh đầu hàng Địch-nguyên-soái) mà về đến Tam-quan. Khi vào ải rồi thì Phi-Long Công chúa ở lại kiểm nơi thanh vắng mà đổi thay y phục sửa dạng theo dân-bà đảng có đến Biện-kinh mà lập kế trả thù cho chồng, khi đi dọc đường thì rơi lụy mà nghĩ thầm rằng : « Vả ta quyết chí báo thù cho chồng ta như vậy, thì khi ban đầu ta ngỡ là chồng ta không rõ, đến sau mới biết là chồng ta thiệt là anh linh hiền-hích. Nay chồng ta đã biết ta có lòng với chồng thì ta đi đây cũng là đáng đi lắm, dầu chăng may mà có tiết lộ cơ mưu, bỏ thây nơi nước người đi nữa, thì cũng ngậm cười mà đến chốn huỳnh-tuyền. »

Lúc ấy vong-hồn của Ô-hắc-Lợi cũng quyết theo một bên vợ dạng mà giúp đỡ trong khi nguy biến, té ra vào đến Tam-

quan rồi thì bị hồn của Dương-tôn-Bảo và mấy vị sơn thần ngăn trở và đánh đuổi Ô-hắc-Lợi, mà không cho vào đến Tam-quan. Té ra Ô-hắc-Lợi theo vợ khôngặng, phải noi theo đường cũ mà trở về Tây-liêu.

Nói về Dịch-nguyên-soái về gần đến Biện-kinh, thì nhơn dân đều mừng rỡ và khen ngợi Dịch-nguyên-soái là người lương đồng chí thần. Còn văn-võ bá-quan, hayặng Dịch-nguyên-soái về thì ai ai cũng vui lòng mà tiếp rước.

Lúc ấy Dịch-nguyên-soái dừng binh lại, rồi xuống ngựa thi lễ mà nói với các quan rằng : « Tôi là người có tội, mà các quan tiếp rước như vậy thì thêm thẹn cho tôi lắm. » Các quan đều nói rằng : « Dịch-nguyên-soái bình phục Tây-liêu công cang rất lớn, lẽ nào chúng tôi lại không vui lòng mà tiếp rước sao ? » Nói vừa dứt lời thì có Lộ-huê-Vương đến mà nói với Dịch-nguyên-soái rằng : « Nay tôi vâng lệnh Mẫu-hậu, sai tôi ra rước biều-huynh vào cung, đặng mà có phân trần về sự ly biệt bấy lâu, rồi rặng ngày sẽ châu thiên-tử. » Dịch-nguyên-soái nói : « Lễ thì phải đến Nam-thanh-cung mà ra mắt cô-nương và hỏi thăm lão-mẫu nơi thiên-lao đã, song e miệng người đàm luận mà sanh đều tình tệ chỉ chẳng, chỉ bằng đề tôi vào châu Thiên-tử mà tâu thiết các việc đi lạc đường cho Thiên-tử nghe, coi người phan dạy thế nào. Như người có lòng tha tội cho tôi thì tôi sẽ vào Nam-thanh-cung và thiên lao mà viếng cô-nương cùng lão-mẫu. Vậy xin thiên tuế bấy trở về mà tâu lại cùng cô-nương. » Các quan nghe Dịch-nguyên-soái nói như vậy, thì đều khen rằng : « Thiết là người có trí thức nhiều, thiếu niên mà đặng như vậy thì đáng kính đáng khen lắm. » Bèn mời Dịch-nguyên-soái vào Huệ-đình-nhựt dọn tiệc mà thiết-đãi.

Lúc ấy trời đã gần tối rồi, Dịch-nguyên-soái liệu bề vào châu không kịp, phải khiến Tiêu-định-Quí vào tướng-phủ mà thưa lại cho Bàng-Hồng hay rằng : « Minh đã ban sư về đến đây rồi, và xin Bàng-Hồng tâu lại cho Thiên-tử hay. » Lộ-huê-vương nói : « Nay biều-huynh ban-sư hồi trao thì có tôi

tàu lại với Thiên tử cũng dặng, lựa là phải cạy Bàng Hồng tàu làm chi ? » Địch nguyên soái nói : « Bàng quốc trưởng thường hay ghét tôi lắm. Nay tôi cạy va tàu về việc ấy, thì cũng không can chi. » Các quan nói : « Lời nguyên soái nói cũng phải. Vậy Tiểu tướng quân hãy đi đi. »

Mãn tiệc rồi, các quan đều cáo từ mà về dinh. Còn Địch nguyên soái thì ở nghỉ nơi Hué dinh nhứt dặng rặng ngày có đi chầu.

Còn Tiêu đình Quý đi đến tướng phủ thì đứng trước cửa mà kêu lớn rằng : « Có ai giữ cửa gian thần đây chăng ? » Quân giữ cửa nghe kêu thì nạt lớn rằng : « Mi là người bực gì, sao dám cã gan đến đây mà la hét om sòm như vậy ? » Tiêu đình Quý nghe hỏi thì cười rằng : « Ông là Tiêu đình Quý đây, bấy lâu ông đi theo Địch nguyên soái qua dẹp Tây Liêu, nay đã thắng trận ban sư về đây, cho nên các vị đại thần ai ai cũng đến tiếp rước, duy có một mình gian tặc là Bàng Hồng đây, tự lớn tự đại, không biết tiếp rước ai cả. » Quân giữ cửa nạt rằng : « Đừng có nói bá láp, và lão gia ta là cha vợ của Thánh thượng, thử nay ai ai đều phải xu phụ chớ người có biết xu phụ ai đâu. » Tiêu đình Quý nạt rằng : « Mắc xi, Nguyên soái ta là cháu của Địch thái hậu, mà lại công lao rất trọng nữa, danh dự như vậy lại không bằng gian thần ấy sao ? Còn bây giờ đây mi không chịu vào báo cho gian thần sao ? Nếu mi không báo thì ông cũng vô nhậu mà thôi. » Quân giữ cửa thấy nói như vậy lật đặt vào báo cho Bàng Hồng hay, Bàng Hồng vội khiêu cho vào. Tiêu đình Quý vào đến phủ đường đứng ngay mặt Bàng Hồng chống nạnh và trợn mắt mà ngó Bàng Hồng. Bàng Hồng thấy vậy nổi giận nạt rằng : « Thắng khốn này có phải là Tiêu đình Quý chăng ? » Tiêu đình Quý : « Người đã biết ta rồi, sao còn hỏi làm chi ? » Bàng Hồng nạt lớn rằng : « Mi là một thằng vô chức nho nhỏ, mi thấy ta sao mi dám làm bộ như vậy ? » Tiêu đình Quý nghe nói thì cười mà rằng : « Tuy ta là một tay vô chức nho nhỏ mặc dầu, song ta cũng lập nên công cang

rất lớn, còn người tuy là đại thần nhứt phẩm đương triều, song người ngồi không mà ăn lộc, rồi lại kiểm điều kia có nợ mà tàn hại trung lương. Nào người có công thì kể đi cho ta nghe thử. » Bàng Hồng nghe nói nổi giận căm gan, bèn nạt lớn lên rằng : « Mi đừng có đến đây mà nói việc ngang tàng. Mi thấy ta hại ai đâu thì mi kể ra cho ta nghe. » Tiêu đình Quí cười rằng : « Vậy chớ Dịch nguyên soái ta thù oán với mi điều chi, mà mi cứ toan mưu này kể kia, tâu ra tâu vô mà hại người hoài té ra Hoàng thiên hữu nhãn, mi muốn hại người, mà người lập nên công lớn ; nay người đã dẹp an Tây Liêu rồi, lấyặng Trấn châu kỳ về đó, cho nên người sai ta đến đây mà nói cho người hay, dặng ngày mai người có vào châu mà tâu cho Thiên tử rõ. Vậy chớ người còn mưu kế chi nữa, thì làm thử ta coi chơi ? » Nói rồi liền chạy ra cửa thót lên ngựa mà đi mất.

Lúc ấy Bàng Hồng thấy Tiêu đình Quí ẩn nói ngang thiên như vậy thì hơi giận tràn hông, ngồi trơ trơ mà ngẫm nghĩ một hồi ; nghĩ tới chừng nào thì lại càng giận Dịch nguyên soái chừng nấy.

Đêm ấy Bàng Hồng ngủ không yên giấc, thơ thần vào ra mà nghĩ rằng : « Cái thằng Dịch Thanh nó ý mình thắng trận, cho nên sai Tiêu đình Quí đến mà khi dễ ta ; cha cha, nghe mấy lời nó nói thì ta giận không biết chừng nào, phải chi ta ăn gan dặng thằng Dịch Thanh nội đêm nay thì ta mới bằng lòng cho. Thôi bây giờ đây nó đương lúc mới lập đại công, vậy ta cũng ép lòng mà bỏ qua điều ấy rồi sau đã sẽ hay. Bớ Dịch Thanh, mi ở như vậy mà ta không hại mi sao dặng. Nếu ta không hại mi thì ta còn ở đời làm chi nữa. »

Rạng ngày Thiên tử lâm triều, văn võ bá quan triều bái tụng hô rồi, thì Bàng Hồng bước ra tâu rằng : « Ngày xưa, tôi bảo cử Dịch Thanh qua dẹp Tây Liêu, nay va đã thắng trận ban sư hồi triều, cho nên tôi phải vào tâu lại cho Bộ hạ hay Xin Bộ hạ tính liệu lẽ nào, mà phong thưởng cho va với. » Các quan nghe Bàng Hồng xưng mình là người bảo cử Dịch Thanh thì ai ai cũng có dạ cười thầm.

Còn Thiên tử nghe Bàng Hồng lâu như vậy, bèn hạ chỉ mà triệu Dịch Thanh vào, Dịch Thanh vào triều bái tung hô rồi, thì Thiên tử hỏi rằng : « Ngày trước trăm sai khanh qua dẹp Tây Liêu, sao khanh lại trở qua Thộn thộn quốc mà kết duyên với Công chúa nước ấy ? Vả khanh là đại tướng mà tham vui đắm sắc, bỏ việc triều đình như vậy, thì tội ấy không phải là nhẹ. Khanh đã ở bên Thộn thộn quốc rồi, sao còn đem binh qua dẹp Tây Liêu làm chi nữa ? Thiệt trăm không hiểu ý khanh đặt. Vậy khanh hãy tâu hết các việc cho trăm nghe. » Dịch Thanh nghe vua hỏi bèn quì xuống mà tâu rằng : « Vả tôi chịu ơn vua lộc nước rất trọng, lẽ nào không muốn lặn trung báo quốc hay sao. Nguyên ngày trước tôi vâng mạng qua dẹp Tây Liêu, khi đem binh tới Hỏa xoa cang thì đường ấy phân ra làm hai nẻo, một nẻo qua Thộn thộn, một nẻo qua Tây Liêu cho nên hướng đạo quan của tôi là Tiên đình Quý, chưa thuộc đường xá, đi lạc qua bên Thộn thộn quốc. Khi vào đến ải đầu, thì tướng giữ ải cũng là người lỗ mãng, không chịu nói rõ căn do, cho nên mới sanh ra chuyện đoạt quan trăm tướng của Thộn thộn quốc như vậy. Đến chừng tôi rõ lại, biết mình đã đi lạc, thì tôi năn nỉ cầu hòa với tướng nước ấy, mà chúng nó cũng không chịu, cứ năn năn muốn đánh mà thôi. Sau chúa Thộn thộn lại sai Công chúa là Thại Ba ra đánh với tôi, mà nàng ấy là đồ đệ của Lê Sơn thánh mẫu phép thuật cao cường lắm. Tôi đánh không lại, bị nàng ấy bắt sống tôi và các tướng đem về nạp cho chúa nước Thộn thộn. Khi ấy chúa nước Thộn thộn cũng khuyên lơn mà khiến tôi đầu, song tôi cũng năn năn quyết một, liều thác mà trả nợ cho triều đình, chớ không chịu tham sanh hủ tử, mà để danh xấu về sau. Chúa Thộn thộn khuyên giải không được, thì nổi giận đem chúng tôi ra pháp trường mà xử trảm. Khi quân sĩ vừa muốn xuống đao, xảy có Lê Sơn thánh mẫu dâng ván đến đó mà cản trở không cho chém, rồi lại vào nói với chúa Thộn thộn rằng : « Tôi với Thại Ba công chúa thiệt là túc để lương duyên. Cho nên chúa Thộn thộn mới tha chúng tôi và sai người phân

trần lợi hại mà khuyên giải chúng tôi, đặng gã Thại Ba cho tôi. Lúc ấy tôi cũng tính quyền giả nhứt thời chi dụng, ưng dờ đặng ngày sau có trốn đi mà bình phục Tây Liêu, đặng có tương công chiết tội. Đến chừng tôi trốn đặng, đem binh đến Hỏa xoa cang thì lại gặp Thiên sứ là Trương Thoại, cho nên tôi có gởi một đạo biểu chương mà thuật hết sự tích, tưởng khi Bộ hạ đã xem rõ. Rồi đó tôi qua đến Tây Liêu, thì nhờ có Thiên oai của Bộ hạ, cho nên đánh đâu thắng đó. Lúc ấy ngỡ là bình phục Tây Liêu rồi, té ra Liêu chúa lại sai Tinh tinh La Hải đem hai chục muôn binh mà vây phủ Bạch hạc quan là ải tôi đã lấy đặng. Khi ấy nội vô lương thảo, ngoại vô cứu binh, mà tôi đã kể cùng lực tận rồi, cho nên phải sai người trở lại Thộn thộn quốc mà cầu cứu với Thại Ba. Thại Ba đem binh qua giải vây và giết Liêu tướng rất nhiều. Vì vậy Liêu chúa thúc thủ vô sách, phải hiến nạp Trân châu kỳ, bốn rương châu báu và một đạo hàng biểu mà xin chịu niên niên lạy cống, tuế tuế xưng thần. Việc ấy không phải là tôi dám tự chuyện, vì vâng theo lời thánh dụ của Bộ hạ, cho nên mới dám chịu cho Liêu chúa thỉnh hàng, nay tôi ban sư về trào, vậy xin Bộ hạ mở lượng hải hà cho tôi tương công chiết tội, đặng tha cho mẹ tôi ra khỏi ngục, ấy là ơn đức của Bộ hạ rất lớn. »

Ấy là :

*Dũng tướng tỏ bày rành sự tích,
Minh quân rõ thấu các nguồn cơn.*

Hồi thứ ba mươi bảy

*Kim-loan-diện, Tống Nhơn-lông xử đoán
Nam-thanh-cung, Định thái-hậu vui vầy.*

Khi Định nguyên soái tâu hết các việc rồi, Thiên tử bèn nghĩ rằng : « Té ra lời biểu của Tôn Tú tâu trước đây là

tàu đổi, mà bây giờ trăm cũng không nên nhắc lại làm chi. » Nghĩ như vậy rồi bèn hạ chỉ khiến Địch nguyên soái đem lễ vật và Trân châu kỳ của Liêu chúa vào cho mình xem. Địch nguyên soái vâng lệnh, bước ra ngỏ môn khiến quân sĩ đem các vật ấy vào mà dâng trước Kiêm loan điện. Thiên tử xem Trân châu kỳ rồi trao cho văn võ bá quan xem, thì ai nấy đều khen mà không biết Trân châu kỳ là đồ giả. Khi các quan xem rồi, thì Thiên tử truyền nội thị đem cất vào kho.

Rồi đó, Thiên tử lại xem đến hàng biểu của Lang chúa nữa, xem rồi thì phán rằng : « Nguyên Địch Thanh cũng có tội lớn, nay trăm nghĩ vì công lao rất nặng, cho nên trăm lấy công mà trừ tội, chờ ngày sau lập đăng công cáng chi nữa, thì trăm sẽ gia phong quờn tước cho. Còn mẹ Địch Thanh bấy lâu giam nơi thiên lao, nay trăm cũng tha về cho mẹ con sum hiệp. » Địch nguyên soái nghe vua phán như vậy, vừa muốn bước ra mà tạ ơn. Xảy có Bàng Hồng quì xuống mà tâu rằng : « Vả Địch Thanh vâng chỉ dẹp qua Tây liêu, khi chưa đến Tây liêu thì đã qua Thộn thộn quốc mà kết duyên với Thại Ba, tội ấy thiệt đáng muôn thác. Đến sau mới bình phục được Tây liêu, thì công ấy cũng không lớn gì, tội lớn công nhỏ mà Bệ hạ lại lấy công trừ tội, tội e không đáng công bình, xin Bệ hạ xét lại. » Thiên tử nói : « Bàng khanh, sao mà vô tình lắm vậy ! Vả ngày trước khanh bảo cử cho Địch Thanh mà Địch Thanh làm ra tội nặng như vậy, thì khanh cũng có tội bảo cử bất lực chớ chẳng không. Nay trăm xá tội cho Địch Thanh, ấy là xá tội cho khanh đó. » Bàng Hồng nghe vua phán như vậy, thì mừng diện tâm tu, cúi đầu làm thỉnh không nói chi được hết. Các vị trung thần thấy Bàng Hồng như vậy thì cười thầm, còn Địch nguyên soái thì ra quì lạy mà tạ ơn vua. Vua truyền bãi châu, các quan đều lui về dinh.

Khi Địch nguyên soái ra đến ngọ môn, thì nói với Bàng Hồng rằng : « Khi nầy Thánh thượng nói tôi có tội thì Thừa tướng cũng có tội, tôi không tội thì Thừa tướng cũng không

tội, nay hai ta đã đặng lượng trên ân xá rồi, vậy từ nay về sau phải đồng tâm hiệp chí mà lo việc Triều đình, đừng có toan mưu này kể kia, mà sanh ra việc thù ~~o~~ đời đời. Ấy là đều không tốt. » Bàng Hồng nói : « Nguyên soái nói sao không xét, vả tôi làm chức Thừa tướng, thì phải lấy lẽ công bình chánh trực mà tâu cho Thiên tử nghe. Tuy vậy làm tội cũng không, thì cũng bởi tại nơi ý người, không phải tôi muốn cho Nguyên soái bị tội mà tôi ăn lộc thực gì. » Nói rồi liền lên kiệu mà trở về dinh.

Từ ấy Bàng Hồng đêm ngày buồn bực ăn ngủ không an, cứ hăm hăm mà giận Địch nguyên soái hoài.

Còn Lộ huê vương thì nói với Địch nguyên soái rằng : « Nay Mẫu hậu khiến tôi ra triệu biểu huynh vào Nam thanh cung đặng cho người hỏi thăm sự tích, kéo bấy lâu người lo sợ buồn rầu lắm, vậy biểu huynh hãy đến đó mà ra mắt người. » Địch nguyên soái nghe theo, bèn đến Nam thanh cung ra mắt Địch thái hậu mà tâu rằng : « Nay cháu đã về đây, đến ra mắt cô nương và chúc cho cô bốn chữ qui linh hạc toán. » Nói rồi liền quì mọp dưới đất. Địch thái hậu lật đật khiến Lộ huê vương đỡ Địch nguyên soái dậy và khiến Địch nguyên soái ngồi. Địch nguyên soái tâu rằng : « Từ khi cháu dâng chỉ ra trấn thủ Tam quan, xa cách cô nương cũng đã lâu nay mới đặng về đây thấy cô nương ngọc thể an khương thì cháu lấy làm mừng lắm. » Địch thái hậu nói : « Vậy chớ từ khi cô cháu xa cách nhau đến nay, thì nông nổi thế nào, cháu hãy nói cho cô rõ. » Địch nguyên soái tâu rằng : « Từ ấy đến nay thì cháu cũng đặng bình an khương kiện. » Địch thái hậu lại hỏi rằng : « Từ khi cháu giải chinh y ra Tam quan, thì cô cũng trông cậy nơi cháu đặng cao quan hiển tước, vinh tở diệu tông ; đặng mà làm người tận trung tận hiếu, danh để đời sau, thì cô mới phỉ nguyện. Ai dè đâu từ ấy đến nay cháu bị gian thần hăm hại, chịu nhiều điều lao khổ hoài. Nó lại còn toan mưu lập kế bảo cử cháu qua chinh phục Tây lieu ; đến nay cháu thắng trận mà về trào, thì cô mới

bớt lòng lo sợ. Vậy cháu hãy thuật hết việc bình phục Tây
liêu cho cô nghe. » Địch nguyên soái vâng lời mà thuật hết
sự tích từ khi đi lạc qua Thộn thộn, đến lúc lấy đảng Trần
châu kỳ, cho Địch thái hậu nghe. Địch thái hậu lại hỏi rằng :
« Vậy chớ khi cháu đem Trần châu kỳ về nạp cho Thiên tử,
thì người có phán dạy lẽ nào, chẳng ? » Địch nguyên soái tâu
rằng : « Người đã mở lượng rộng dung mà tương công chiết
tội cho tôi và phán dạy tha mẹ tôi ra khỏi ngục. Lúc ấy Bàng
Hong lại còn tâu rằng : Công ít tội nhiều, không lẽ tương
công chiết tội đảng. Khi ấy Thiên tử lại phán liền : Khi
trước Bàng Hong cứu tôi qua dẹp Tây liêu, hễ tôi bị tội thì
Bàng Hong cũng không khỏi bị tội bao giờ bất lực nữa, nay
người tha tội cho tôi, thì tức nhiên là tha tội cho Bàng Hong
đó. Vì có lời Thiên tử phán như vậy, thì Bàng Hong không
dám kêu nài chi nữa. Cho nên cháu đã khỏi tội chiêu thân
ngoại quốc rồi. » Địch thái hậu nói : « Không biết ý gì mà
thằng Bàng Hong cứ theo kiếm điều hãm hại cháu hoài như
vậy. Từ ngày về sau cháu phải giữ mình cho lắm, kẻo mà
nó tâu ra tâu vô thì có ngày nó cũng làm hại cháu đảng chớ
chẳng không. » Địch nguyên soái nói : « Việc ấy cháu cũng
đã biết lắm, xin cô nương chớ lo, bây giờ đây, cháu xin vào chốn
thiên lao, đảng đem mẹ cháu ra, kéo đã lâu ngày, thì người
đã đem lòng huyền vọng lắm. » Thái hậu nói : « Vậy thì cháu
phải đến đó mà đem mẹ cháu lại đây luôn thể. » Địch nguyên
soái từ giã lên kiệu mà thẳng tới thiên lao.

Đi chưa đến thiên lao, thì gặp Địch thái quân đã đứng xá
thờ, cho nên lên kiệu ra khỏi thiên lao, đi với Trương Văn
mà thẳng qua Nam thanh cung.

Khi Địch nguyên soái gặp mẹ thì lật đặt xuống kiệu quì
mọp bên đường rơi lụy mà thưa rằng : « Nay con vâng lệnh
của cô nương, toan đến thiên lao mà rước mẹ, té ra lại gặp
mẹ đây. » Địch thái quân xuống kiệu đỡ Địch nguyên soái
dậy mà rằng : « Mẹ cũng tính lại Nam thanh cung đảng ra
mắt cô nương mà thiếu tự hân huyền, kéo chị em cách nhau

đã hơn hai mươi năm nay. » Địch nguyên soái đỡ mẹ lên kiệu dựng trở lại Nam thanh cung. Còn mình thì đi bộ mà theo sau.

, Lúc ấy bá tánh trong thành Biện kinh thấy vậy ai ai cũng đều khen Địch nguyên soái là người chí trung chí hiếu.

Khi đến Nam thanh cung rồi, Địch thái quân vừa xuống kiệu thì Địch thái hậu lật đặt ra cửa mà nghênh tiếp. Chị em gặp nhau thì hai bà đều mừng rỡ vô cùng. Địch thái quân vào cung rồi thì muốn làm lễ ra mắt Địch thái hậu. Địch thái hậu nói : « Trong vòng cốt nhục chẳng cần gì phải làm thủ lễ hãy ở theo lễ thường mà thôi. » Lộ huệ vương bước ra vừa muốn làm lễ Địch thái quân. Địch thái quân không dám chịu.

Rồi đó, Địch-nguyên-soái lạy mẹ mà thưa rằng : « Vì con bất hiếu làm cho mẹ chịu cực bấy lâu, thiết tội con rất lớn. » Địch thái quân nói : « Ấy là tại gian thần hãm hại, cho nên mới ra đến nỗi như vậy. Bấy lâu mẹ cũng tưởng là phải bỏ thân nơi ngục thất. Nay may mà con đẹp dạng Tây liêu tương công chiết tội, mẹ con ta được trùng phùng thì cũng là nhờ ơn trời đất và ơn cô con chiếu cố bấy lâu. »

Thế là :

*Trung lương ắt có ơn trời giúp.
Gian nịnh nào không phép nước trù.*

Hồi thứ ba mươi tám

Nam-thanh-cung, em chị bán tâm sự.

Triệu-vương-phủ, mẹ con tỏ nguyên do.

Khi mẹ con Địch nguyên soái trò chuyện cùng nhau vừa dứt lời, thì Địch thái hậu nói với Địch thái quân rằng : « Khi chị ở trong thiên lao thì tôi cũng muốn can gián mà xin Thánh thượng tha chị ra, song e quần thần họ di nghị, và

cũng nghĩ là không can chi cho lắm, cho nên tôi để vậy
đặng chiếu cố thăm mà thôi. Nay may cũng nhờ ơn trời đất
giúp đỡ cho cháu nó bình phục Tây liêu đặng, khiến nên
mẹ con sum hiệp. Ấy thiệt là khổ một phùng xuân đó. »
Địch thái quân nói : « Tuy cũng nhờ trời giúp đỡ, mà cũng
nhờ có cô nương hết lòng chiếu cố, cho nên tôi mới còn đây.
Ấy cũng vì Bàng Hồng và Tôn Tú ghen hiềm ghét ngỗ, chúng
nó mong lòng hãm hại con tôi hoài, song cũng nhờ trời, chết
đi mà sống lại đặng. » Địch thái hậu nói : « Chì ôi, Bàng
tặc nó lắm đây cũng có ngày bại lộ cơ quan chớ chẳng
khổng. » Địch thái quân nói : « Lời cô nương nói đó rất
phải. » Bèn kêu Địch nguyên soái lại mà hỏi rằng : « Con
đã phụng chỉ qua dẹp Tây liêu, sao lại qua đầu Thộn thộn
quốc mà kết duyên cùng Công chúa nước ấy ; con tham vui
dắm sắc làm chi, mà sanh ra có sự như vậy, ấy có phải là
đã bất trung lại bất hiếu hay chẳng ? Vậy con phải tỏ thiệt
nguồn cơn cho ta nghe rõ. » Địch nguyên soái bèn thuật hết
đầu đuôi cho mẹ nghe. Địch thái quân nghe nói thì nửa sợ
nửa mừng, sợ là sợ những cơn nguy hiểm ấy, mừng là
mừng nay đã ban sự đặng. Địch thái hậu nói : « Nếu vậy thì
Thại Ba Công chúa cũng là một người có tình có nghĩa và
công lao với Triều đình nhiều lắm. Để tới ngày tôi sẽ tâu
cùng Thánh thượng, xin sai sứ qua Thộn thộn quốc mà triệu
nó về đây, sum hiệp một nhà đặng cho vui lòng tấu tấu. »
Địch thái quân nói : « Nếu đặng như vậy thì tôi rất đội ơn. »
Địch thái hậu truyền dọn một tiệc rất lớn mà thết đãi Địch
thái quân và Địch nguyên soái.

Đêm ấy mẹ con Địch nguyên soái đều an nghỉ nơi Nan
thanh cung mà trò chuyện sự tình trong cơn ly biệt.

Lúc ấy Trương Trung, Lý Nghĩa, Lưu Khánh, Mạnh
định Quốc và Tiêu đình Qui đều ở nơi Huệ đình nhứt mà ăn
uống vui say cả ngày cả đêm, lấy làm vui lòng phỉ dạ lắm.

Còn Thạch Ngọc thì về vương phủ mà thăm viếng nhạc
phụ là Đông bình vương và vợ là chúa.

Ngày thứ Thiên tử lâm triều các quan triều bái xong rồi, Lộ huê vương bèn bước ra tâu rằng : « Nay tôi vâng ý chỉ của Mẫu hậu dạy, rằng : Địch Thanh là kẻ có tội, xin Bệ hạ phân minh bạch, như tội ít công nhiều, hay là tội nhiều công ít thì cũng xin Bệ hạ tra xét cho phân minh, đừng có trị tội mà làm gương cho kẻ khác. Nếu đề âm thầm như vậy, e khi các quan dị nghị Bệ hạ là thưởng phạt bất minh chăng. Xin Bệ hạ xét lại. » Thiên tử nghe tâu như vậy thì nghĩ thầm rằng : « Thế khi lòng Mẫu hậu muốn cho trăm gia phong cho Địch Thanh đây chăng ? »

Đó là :

*Minh quân không vị ban quờn cả,
Đồng tướng có công thưởng tước cao.*

Khi Thiên tử nghe Lộ huê vương tâu như vậy thì phán hỏi quần thần rằng : « Như công Địch Thanh bình phục Tây liên đó, thì đáng phong tước chi ? » Các vị trung thần nghe vua hỏi như vậy thì ai ai cũng đều có ý muốn cho Địch Thanh đẳng quờn cao tước lớn, nên vội vã quì xuống mà tâu rằng : « Ngày trước Tây liên sai tướng qua lấn bờ cõi thì cũng một tay Địch Thanh đánh cho đến nỗi không còn một manh giáp mà về. Đến nay Địch Thanh lập nên công lớn như vậy, tuy va có tội ngoại quốc chiêu thân mặc dầu, song xét lại cũng vì chuyện chiêu thân ấy mà Công chúa bên Thộn thộn mới đem binh giải vây Bạch hạc quan mà cứu hết tướng sĩ, dẹp đảng Tây liên, lấy đó mà xét ra thì Địch Thanh cũng có công về sự đi lạc đó, công cán như vậy, xin Bệ hạ liệu định lễ nào. » Thiên tử nghe tâu thì cười rằng : « Như công Địch Thanh đó, phong vương đẳng chăng ? » Tịnh sơn vương tâu rằng : « Công lớn như vậy phong vương rất đáng. » Bàng Hồng nghe Tịnh sơn vương tâu như thế thì giận lắm, song thấy các vị vương hầu đều tâu một ý, và Thiên tử cũng đã nhứt định rồi, liệu bề lâu nữa không đảng, nên cũng phải phụ họa theo.

Phụ ra, son

(Xem tiếp tập 12)

TRUYỆN TÀU

Phong Thần	4 cuốn	88 \$
Đông Châu Liệt Quốc	5	125
Chung vô Diễm	4	72
Xuân thu oanh liệt	1	46
Phong kiếm xuân thu	3	60
Tây Hôn	3	60
Đông Hôn	2	30
Tam hạp bửu kiếm	1	20
Tam Quốc	5	100
Hậu Tam Quốc	4	80
Thuyết Đường	2	44
La Thông tảo Bắc	1	14
Tiết Nhơn Quý	1	22
Tiết dinh San	3	54
Phấn Đường	2	40
Phấn trang Bưu	2	40
Tây Du	4	88
Tân Đường	1	14
Hạnh-Nguyên công-bổ	1	18
Lục mẫu đơn	2	40
Phi Long	3	60
Bắc Tống	2	28
Tam hạ Nam Đường	1	28
Thập nhị quả phụ	1	14
Dương vân Quang	1	14
Vạn Huá Lão	2	30
Ngũ hồ bình Tây	3	48
Ngũ hồ	1	20
Bao Công ký án	1	20
Tống tử Văn	2	30
Quần Anh Kiệt	1	47
Thất Hiệp Ngũ Nghĩa	2	44
Tiền Ngũ Nghĩa	3	54
Tục Tiền ngũ nghĩa	4	72
Thủy Hử	8	200
Nhạc Phi	4	80
Tái sanh duyên	3	60
Hậu Thái sanh duyên	1	60
Đại hồng bảo	1	40
Tiền hồng bảo	1	40

TRUYỆN TÀU

Bạch xà Thanh xà	1 cuốn	4
Đại-Minh Hồng-Võ	2	1
Anh hùng nào	1	1
Hậu anh hùng	1	2
Thất kiếm thập lam hiệp	4	80
Chánh Đức du G.-N	1	1
Mộng trung duyên	4	1
Thận Trị quả giang	1	12
Cần Long hạ G. nam	3	60
Song-quang bửu kiếm	1	1
Bắc du Chơn Võ	1	1
Nam du Huệ Quang	1	1
Đông du bát liên	1	40

KINH

Hồi dương nhơn quả	1	14
Vĩnh mạng kíp	1	1
Phật ngôn thiết lục	1	1
Kinh cứu khổ	1	1
Tịnh độ gia huấn	1	1

SÁCH HỌC

Dẫn giải truyện Kim		
Văn Kiêu	1	70
Minh Tâm bửu giám	1	80

LỊCH-SỬ TIỂU-THUYẾT

Lý thường Kiệt	1	35
Việt Nam anh kiệt	1	25
Tiền Lê văn mạt	1	30
Lê Triều Lý Thị	2	50

SÁCH BÓI VÀ COI TAY

Tướng mạng mộng bốc	1 cuốn	45
Tam nguồn đại lược	1	65
Tam nguồn tiểu lược	1	35
Tam nguồn đồ hình	1	50
Đại diệc toàn bộ	1	65
Tứ vi đầu số tân biên	1	80
Ngọc hạp chánh tông	1	40

ĐANG IN

Sách bán xam ông		
Sách bán xam bà		
Ngoại khoa thần nghiệm		

IN, XUẤT-BẢN VÀ PHÁT HÀNH
TẠI NHÀ IN

TIN - BÚC THƯ - XA

25-27-29, Ca-Chu-Châu

SAIGON

Điện thoại : 20.678

Mua sỉ hay lẻ xin đo nơi đây

Thiên
ng-nên

NGŨ HỒ BÌNH TÂY

phép số 383/TXB của
(ANV) phát ngày 11-8-51

Giá

16 \$

18 \$